

အပြင်ကလူ - ၂

အေးရဲ့ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်

အမှာစာ

"အပြင်ကလူ ၂၊ အေးရဲ့ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်" ကို ဖတ်ရသည့် အခါ
 ဇာတ်ကောင်သုံးကောင်တို့ကို အမြင်တစ်မျိုးဖြင့် မြင်နိုင်လိမ့်မည်။
 ကိုနှင်းနွယ်ရဲ့ နာမည်ကို စာဖတ်သူတို့ သိလာရပြီ။ သူသည်
 ငယ်ရွယ်ဆဲ၊ နုနယ်ဆဲ၊ စိတ်ကူးယဉ်ဆဲ ရှိနေသည်လို့
 ဆုံးဖြတ်မည်ထင်ပါသည်။ နုနယ်သည် မျက်နှာဖုံး တပ်ဆင်လေ့ရှိပြီး
 သူ့ဒဏ္ဍာရီနှင့် နေထိုင်ဆဲ၊ အေးက လူ့ဘဝမှာ သုခ၊
 ဒုက္ခဝေဒနာနှင့် အတွေ့အကြုံကို ခံစား ရသူအဖြစ်
 ကြီးရင့်လာခွင့်ရှိခဲ့သည်။

ဇာတ်ကောင်သုံးယောက်ကို ပထမအမြင်နဲ့မတူ
 တော့ဘဲ တစ်မျိုးထူးခြားပြောင်းလဲနေသည်ကိုမြင်၍ အံ့အား
 သင့်သူ၊ မကြိုက်သူ၊ လက်မခံချင်သူလည်း ရှိပေလိမ့်မည်။
 ထင်ရှားလာသော ကြိမ်မှာ ဘယ်ထောင့်သည် အမှန်တရား နှင့်
 နီးစပ်ပါသလဲလို့လည်း စေ့ငုလာက စေ့ငုနိုင်သည်။ (တစ်ဖန်
 “အပြင်ကလူ-၃” ပေါ်လာပြီး ယခု ယုံကြည်ထားသော ရုပ်ပုံများ
 ပျက်ပြယ်ကာ အားလုံးပစ်လိုက်ရမည်လားလို့လည်း
 စိုးရိမ်နိုင်သည်) သို့သော် ဇာတ်ကောင်သုံးယောက်သည်
 လူအားလုံးလိုပင် ပတ်ဝန်းကျင်စိုးမိုးသည်ကို ခံယူပြီး
 ပြောင်းလဲတာ မှန်သော်လည်း အတွင်းက
 အရင်းခံသဘာဝကတော့ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ပြောင်းလဲခြင်းငှာ
 မတတ်နိုင်သည်ကို မြင်နိုင်သည်ထင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့ကို နောင်ကာလမှာ အမြင်တစ်မျိုးနဲ့
 ထပ်မြင်ပြီး သူတို့အားလုံး ပြောင်းလဲနေသလို
 ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သေးသော်လည်း သူတို့ရဲ့ မွေးကတည်းက

ပါလာသည့် ကိုယ်ပိုင်သတ္တိကတော့ ပြောင်းလဲနေသည်ကို တွေ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

စာရေးသူအနေနှင့် ဝန်ခံချင်သည်မှာ မဆန်းလှပါ။
ဒီဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ကောင်များသည် ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပိုင်
အတွေ့အကြုံနှင့် စိတ်ကူးကို ပေါင်းစပ်လိုက်ရာမှ
ဖြစ်ပေါ်လာသူများ ဖြစ်သည်ဆိုတာပင်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ
နစ်နာစေလိုခြင်း၊ မြောက်စားချီးကျူးလိုခြင်း အရင်းမခံပါ။

သို့သော် အနုပညာတစ်ရပ်ကို ဖန်တီးဖို့ကြိုးပမ်းရာမှာ
ပန်းချီဆွဲသည်ဖြစ်စေ၊ ပန်းပုထုသည်ဖြစ်စေ၊ ဇာတ်ပွဲ
ကသည်ဖြစ်စေ၊ ဂီတပြုသည်ဖြစ်စေ၊ စာရေးသည်ဖြစ်စေ၊
ပညာသည်သည် သူ၌ ဘဝအတွေ့အကြုံက အမှတ်အသား
ထင်ရစ်သည်ကို ခေါင်းတွင်းဦးနှောက်မှ လှပကွန့်မြူးလာသည့်
ရောင်ခြည်အဖြစ် သွန်အန်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ဆိုနိုင်သည်။
ထို့ကြောင့် ပညာသည် ပါဝင်နေထိုင်သော သုံးပါးသောလောကမှ
အတွေ့အကြုံတို့သည် သူ့အနုပညာရပ်မှ အကောင်အထည်
ပေါ်နေမှာ အမှန်။ လူက လူ့အကြောင်း ဖွဲ့နွဲ့ရာမှာ လူအများက

တို့ဟာ ဒီအထဲက ဇာတ်ဆောင်တွေပဲလားလို့
 စုံစမ်းချင်တယ်ဆိုရင် စာရေးသူအဖို့ အောင်မြင်သည်။
 စိတ်ကြီးဝင်စရာပင်ဖြစ်သည် ဆိုရမည်။

အပြင်ကလူ - ၁ နှင့် ၂ ကြားမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ
 ခြားခဲ့သည့်အတွက် အခက်အခဲ နည်းနည်းရင်ဆိုင်ရသည်။
 အထူးသဖြင့် ဇာတ်ကောင်သုံးယောက်ကို အမြင်တစ်မျိုးဖြင့်
 မြင်စေချင်သည်မို့ ပိုခက်သည်။ အပြင်ကလူ - ၂ ကို
 သုံးလေးခါရေးပြီး ရေးထားသမျှအားလုံးကို စုပေါင်းပြီး တစ်ဖန်
 မလိုအပ်သည်ကို ဖယ်ထုတ်စွန့်ပစ်ရပြန်ပါသည်။ စာဖတ်သူကို
 ရိုသေသည့်သဘောဖြင့် ကလေးပုံပြင်လို
 မဖြစ်စေချင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“အပြင်ကလူ - ၂၊ အေးရဲ့ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်” သည်
 အနည်းဆုံး ဖတ်နေဆဲတော့ စာဖတ်သူကို ဖြေဖျော်နိုင်သားပဲဟု
 ယုံကြည်လျှင် ကျွန်မ ကျေနပ်ပါသည်။

ဆင်ဆိုသည်မှာ ဘာနှင့်တူပါသလဲဆိုသည်ကို ဖြေဖို့ စုံစမ်း
 ကြသော မျက်မမြင်ပုဏ္ဏားခြောက်ယောက်လိုပင် လူတိုင်းသည်
 ကိုယ့်အသိဉာဏ်၊ ပညာအရည်အချင်းနှင့် ဘဝအတွေ့အကြုံကို
 အားကိုးပြုပြီး မေးခွန်းများစွာရဲ့ အဖြေကိုရှာကြရသည်။

သူနှင့် အေး အင်းလျားလိပ်ဟိုတယ်မှာ တွေ့ကြုံပြီး။
 ကောင်းစွာရိပ်မိသည်တစ်ခုမှာ သူ ကိုနှင်းနွယ်အဖို့ လူ့ဘဝရဲ့
 တစ်ခဏမျှဖြစ်စေ အရေးကြီးသော မေးခွန်းတစ်ခုမှာ နနဖြစ်ပြီး၊
 ကျွန်မ အေးအဖို့လည်း လူ့ဘဝရဲ့ အမြဲလိုလို အရေးကြီးသော
 မေးခွန်းတစ်ခုဟာ နနပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ နနသည် သူ့ရဲ့
 အတိတ်ဖြစ်သွားပြီး သည်ဟာသည် မဟာကွာခြားချက်ကြီးပင်။
 သူ ဒါကို ကျွန်မကိုပြောပြဖို့ဆိုပြီး ဆိုသည့်အတိုင်း ပြောပြခဲ့ပြီ

ဖြစ်လေတော့ သူ ကံကောင်းသည်မှာ အမှန်ပင်။ သူ့နဲ့ နနပုံပြင် ပြီးဆုံးလေပြီ။

သို့သော် ကျွန်မရဲ့ ဆက်လက်ဖြစ်ပျက်ဆဲ နနပုံပြင်နှင့် ဘယ်လောက်များ ကွာခြားနိုင်ပါလိမ့်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ နနပုံပြင်ကို နားလည်လက်ခံဖို့ရာ ကျွန်မကို အရင်နားထောင် ရလိမ့်မည်ထင်သည်။

မျက်မမြင်ပုဏ္ဏားများလိုပင် သူ့ရဲ့ ဆင်သည် ယပ်တောင်နှင့်တူဆဲ ကျွန်မရဲ့ဆင်က ကြီးခွေးနဲ့တူတော့သည်။ သူက ဆင်ရဲ့နားရွက်ကို စမ်းမိပြီး ကျွန်မက အမြီးစမ်းမိသည်ကို အခြားသော မျက်မမြင်ပုဏ္ဏားများက စမ်းမိသမျှကို ပြောကြလိမ့်မည်။ ဆင်ဟာ သစ်ပင်နဲ့တူသည်၊ ဆင်ဟာ နံရံကြီးနဲ့ တူသည် စသည်ဖြင့်ပေါ့။ ဘယ်လောက် ပြက်ချော်သော အမြင်များပါလိမ့်။

သို့သော ပုဏ္ဏားအားလုံးပင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် မှန်ကန်လေသည်။ ပုဏ္ဏား ၆ ယောက်လုံးရဲ့ အမြင်ကို

ပေါင်းလိုက်လျှင် ဆင်တစ်ကောင်၏ သစ္စာ မှန်ကန်စွာ
 ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ဒီတော့ ကိုနှင်းနွယ်နဲ့ အေးတို့ရဲ့ နနပုံပြင် ၂
 ခုကို ပေါင်းလိုက်လျှင် ပုံပြင်အမှန် ပေါ်လာဖို့အကြောင်း
 ရှိပါသည်။

ကိုနှင်းနွယ်အဆိုအရ သူနှင့် နနတို့ရဲ့ လင်မယား
 ဘဝသည် အချစ်ဖြင့်စသော်လည်း အသွင်မတူကြသဖြင့်
 သုံးနှစ်ခွဲသာခံသည်။ ထို တိုတောင်းသောကာလအတွင်း
 မှာလည်း မပျော်ရွှင်ကြ၊ ဘဝမှာ သူတို့ အလိုရှိကြပုံချင်း မတူကြ။
 နနက သာမန်မိန်းကလေး၊ သူက ပန်းချီဆွဲခြင်း တစ်ခုနောက်ပဲ
 ကောက်ကောက်လိုက်မည့်သူ၊ နနက သူ့လို အဆင်းရဲမခံနိုင်၊
 ကျွန်တော့်အပြစ်သက်သက်ပါပဲလို့ သူက တာဝန်ယူခဲ့ပါသည်။

သူ နနကို ချစ်တယ်တဲ့။ သူသည် အချစ်အိပ်မက်
 မက်တတ်သူ၊ စိတ်ကူးသိပ်ယဉ်သူဆိုတာ ကျွန်မ အသိဆုံး၊ သူ
 နနကို ခိုးပြေးတော့ ၁၈ နှစ်တောင် မပြည့်သေး၊ သူ နနကို
 တကယ်ချစ်ခဲ့သည် ကျွန်မ မထင်ပါ။

နနကတော့ သူ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့သလား၊ နနကို ကျွန်မ ရင်းနှီးစွာသိခဲ့ရသည်။ နနကို ကျွန်မ ပိုပြီးသိခဲ့သည်မှာ အမှန်။ ညီအစ်မနှစ်ဝမ်းကွဲ။ အင်းလျားဆောင်မှာ တစ်ခန်းထဲ သုံးနှစ်နေခဲ့သူ။ ကျွန်မအိမ်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော် လာနေခဲ့သူ။ ထိုအတောအတွင်း ကျွန်မ ဘင်တန်ဆောင်မှာ၊ ပြီးတော့ အင်္ဂလန်မှာ နေခဲ့သဖြင့် နနတို့ သားအမိနဲ့ တကယ် အတူနေခဲ့ရသည် မဟုတ်သော်လည်း နနနှင့် ကျွန်မ မခွဲစွာကြသေး၊ ဆက်စပ်နေဆဲ။

ကိုနှင်းနွယ် မသိတာတွေ အများကြီးရှိသည်လို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သည်။ လက်ထပ်ပွဲမှာ သူပြောသည့် ပုံပြင်အရ နနသည် ငယ်ရွယ်လှပသော လူ့ဘဝမှာ သက်သောင့်သက်သာ နေချင်တတ်သော။ တခြားဘာမှ စိတ်မဝင်စားတတ်သော သာမန်မိန်းကလေးမျှသာဖြစ်သည်။ ကျွန်မ သိသည်မှာ နနသည် အမှန်က ကိုနှင်းနွယ်ထက် ငါးနှစ်ကြီးပြီး သူနှင့် လိုက်ပြေးတော့ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ကျော် ရှိလေပြီ။ လူလားမြောက်

အရွယ်ရောက်ခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီ။ ဒါကတော့
ကိုနှင်းနွယ် မသိတာတွေ အများကြီးထဲက ပထမဆုံး ဥပမာပေါ့။

နနက သူ့ကိုချစ်သလား၊ နန ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး
သူ့ကို ချစ်ပါတယ်ဆိုပြီး အင်းလျားဆောင်ကထွက်
သူ့နောက်လိုက်သည့် ကိစ္စကို ကျွန်မတစ်သက်လုံး
အံ့ဩလို့မဆုံး၊ နားမလည်နိုင်လို့ မဆုံးသည်မှာ ယခုထိပင်။
နနကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်။ နနကို
ကျွန်မ ကောင်းစွာသိခဲ့လေပြီ။ ကျွန်မပြောမည့် နနပုံပြင်သည်
ကိုနှင်းနွယ်ရဲ့ ပုံပြင်နဲ့ အများကြီး ကွာခြားလိမ့်မည်။ ကြားရသူတို့
အလွန်အံ့အားသင့်လိမ့်မည်။

ကိုနှင်းနွယ်ပဲ မှားသလား၊ ကျွန်မပဲ မှားသလား၊
ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး နည်းနည်းစီတော့ မှန်ကောင်းပါရဲ့
ဟုသာ ကျွန်မ မျှော်လင့်ဆုတောင်းပါသည်။

အင်းလျားလိပ်ဟိုတယ်က လက်ထပ်ပွဲမှာ သူနှင့် ကျွန်မ
တွေ့ကြပြီး ခွဲခွာကြသည့်အခါ သူပြောခဲ့သည်မှာ...

“အေးနဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

သူ့ရဲ့ မျက်လုံးများ စူးရှတောက်ပြောင်နေပါသည်။
သူ့ရဲ့ ဆံပင်များလည်း ခြောက်သွေ့စပြုလာပြီ။ သူ့ရဲ့
ခေါင်းမာသော ဆံပင်ခွေသည် နဖူးပေါ်ကျလာပြန်သည်။ သူ့ရဲ့
အမြဲပြီးနေတတ်သော မျက်နှာသည် ပြာနမ်းရာမှ အနီရောင်
သွေးရောင်လှမ်းလာပြီး ကြည့်လို့ကောင်းလာပါသည်။

“အေးနဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊

ပြောစရာတွေတော့ ကျန်သေးတယ် အေးရဲ့။”

“ပြန်တွေ့ကြဦးမှာပေါ့” ဟု ကျွန်မက ပြောလိုက်ပါသည်။

ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး ပြန်တွေ့မည်လို့တော့ မထင်ခဲ့ပါ။ ဟုတ်ပါသည်။ သူ အဆုတ်ထဲရေဝင်ပြီး ဖျားနိုင်တာ၊ ဆေးရုံကို ခေါ်ခဲ့ဖို့ကောင်းတာ၊ နောက်ကျပြီး သတိရခဲ့တာ အမှန်၊ သတိရတော့ သူ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ သူ စောင်းဦးဘသန်းတို့ လူသိုက်ထဲဝင်သွားတာ မြင်လိုက်ပြီး သူ ဘယ်မှာတည်းပါလိမ့်၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရန်ကုန်မှာ နေဦးမှာလဲ၊ သူ့အိမ်က ကလေးမှာဆိုထင်ပါရဲ့ စသဖြင့် တစ်ဆက်တည်းတွေးခဲ့ပြီး သူ့ဘဝ သူ့ကျောင်းလိမ့်မည်ဆိုကာ အဆုံးသတ်ရသည်။ သူ့ကို ကျွန်မ စိတ်ဆိုးဆဲပင်၊ သူ့ကို စိမ်းကားဝေးကွာစွာ စကားပြောခဲ့သည်။ သူနဲ့ နနုအကြောင်း စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်နဲ့ ဖွဲ့နွဲ့ခဲ့တာကို ပြုံးပြီးသာ နားထောင်ခဲ့ပါသည်။ သူ့စကား သူယုံနေသမျှ သူစိတ်အေးချမ်းလိမ့်မည်။ အေးချမ်းပါစေတော့ ဟုသာ စိတ်ထားခဲ့သည်။ သူက

ပြောစရာတွေ ကျန်သေးတယ်ဆိုတာကိုတော့ နားမလည်လှ။
သူ့နုနုရဲ့ ပုံပြင် ပြီးသွားပြီ။ ဘာပြောစရာ ကျန်ပါသေးသလဲ။

နှစ်ရက်အတွင်း ပြန်တွေ့ကြသည်မှာ ကျွန်မရဲ့
ဆေးရုံမှာ သူ အဆုတ်ရောင်ရောဂါနှင့် လာတက်သည့်ည ဖြစ်၏။
ညတာဝန်ကျသော လက်ထောက်ဆရာဝန်က ကျွန်မကို
ဖုန်းဆက်ပါသည်။

“မမ မအိပ်သေးပါဘူးနော်၊ လူနာက မမနဲ့ခင်တယ်၊
ဆွေမျိုးတော်တယ်ဆိုတယ်၊ ချောင်းဆိုးရင် သွေးပါ
ပါခဲ့တယ်ဆိုလို့ မမကို မခေါ်ရင် စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ ခေါ်တာပါ။
သူက ဒေါက်တာဒေါ်သင်းအေးနဲ့ စကားပြောချင်တယ်တဲ့၊
နည်နည်သက်သာရင် မိုးလင်းလင်းချင်းလည်း ဆင်းချင်တယ်တဲ့၊
ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမယ်မသိတာ အမှန်တဲ့၊ လူက
ခေါင်းမာမာပဲ” စသဖြင့် တောက်လျှောက်ပြောလေသည်။
အဖျားတော့ ကျသွားပြီတဲ့၊ ချောင်းဆိုးလည်း သွေးမပါတော့၊
ဆေးရုံမတက်ခင် အပြင်မှာ ဆရာဝန်နဲ့ ဆေးထိုးနေပြီး

ချောင်းဆိုးရာမှ သွေးပါလာသဖြင့် ဆေးရုံတင်ရခြင်းဖြစ်သည်။
ရေနစ်စဉ်က အဆုတ်ထဲ ရေဝင်ပြီး ရောင်လာတာဖြစ်သည်။

ပထမ ကျွန်မ သတိရသည်မှာ နနအိမ်မှာမရှိ၊ နနတို့
မော်လမြိုင်ရောက်နေတာ သုံးလကျော်တာပင်၊ နနသား
ကျောင်းမပိတ်ခင်ကတည်းက နနရဲ့ဖခင် ဦးလေးကြိုင် အိပ်ရာထဲ
နောက်ဆုံးလဲသည်မို့ ပြန်ကြရသည်။ သူတို့ မော်လမြိုင်မှာ
ဆက်နေကြဖို့ရှိသည်ထင်သည်။ နန အလုပ်ပြောင်းလုပ်ချင်မလား
မသိ၊ သူ့သားကို ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား
ထားဖို့လည်း စိတ်ကူးသည်တဲ့။ သူ့အဖေဘက် မောင်ဝမ်းကွဲ
ကိုလေးကလည်း မော်လမြိုင်မှာ ကားဝပ်ရှေ့ဆိုင်ခွဲဖွင့်ပြီး နနရဲ့
မိဘများကို စောင့်ရှောက်နေခဲ့ပြီ။

ကျွန်မ လက်ထပ်ပွဲက ပြန်လာသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့က
နနကို ဖုန်းဆက်ပြီး ကိုနှင်းနွယ်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရပုံကို
ပြောပြခဲ့သေးသည်။

“နန မပိုင်းသမီး လက်ထပ်တာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိတယ်လေ၊ မဝိုင်းတို့က သိပ်ချမ်းသာနေတော့ အရမ်းအကျယ်ချဲ့တော့မယ်ဆိုတာ ကြားပြီးသား၊ ပြောပါဦး၊ ပြောပါဦး မဝိုင်းက မင်္ဂလာဆောင်မှာဝတ်ဖို့ သက်သက်အမေရိကက စိန်တွေမှာတယ်ဆို၊ ယိုးဒယားက သစ်ခွပန်းတွေ လှိုင်နေတာဆို၊ မင်္ဂလာမဆောင်ခင် တစ်လလုံး ညတိုင်း လူတွေဖိတ်ပြီးကျွေး၊ အရက်တိုက်တာ အကြီးအကျယ်ဆို၊ ပိုက်ဆံအားတိုင်းဖြုန်းနေတာ အံ့ဩပါရဲ့၊ မနာလိုလို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“လက်ထပ်ပွဲကို ကိုနှင်းနွယ်လာတယ်၊ ဘာမှပြောင်း မသွားဘူး၊ အရင်အတိုင်းပဲ၊ မနေ့တစ်နေ့ကမှပဲ တွေ့ခဲ့ရသေးသလိုပဲ”

နနက တိတ်ဆိတ်သွားပြီး “သူ ဘာကိစ္စ ရန်ကုန် လာတာလဲ၊ လက်ထပ်ပွဲလာချင်လို့သက်သက် မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

“စောင်းဦးဘသန်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ဆိုလား၊ ပြီးတော့...”

“ပြီးတော့...”

“ပြီးတော့ အေးကိုတွေ့ပြီး နုနုနဲ့သူ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေ ပြောပြချင်တယ်ဆိုတယ်”

“အဟင်း...အဟင်း...သူ ဘာတွေပြောသလဲ” ဟု နုနုက စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသံနှင့် မေးသည်။

“အခု တယ်လီဖုန်းပေါ်မှာ အကုန်ပြောလို့မရဘူး၊ နုနုနဲ့ တွေ့တော့မှ တစ်နေ့ကုန်ထိုင်ပြောမယ်၊ ဘယ်တော့ ရန်ကုန်ပြန်လာမလဲ၊ ဦးလေးကြိုင်ကော မသက်သာသေးဘူးလား၊ ပြီးတော့ ပိုအရေးကြီးတာက သူ ရေကူးကန်ထဲ ကလေးတစ်ယောက် နစ်နေတာ ဆင်းဆယ်ရင်း သူပါနစ်သွားတယ်၊ ရေလည်းမကူးတတ်ဘဲနဲ့ နုသိတဲ့အတိုင်း သူက စိတ်ကူးယဉ်သမား၊ သူ့စိတ်ကူးနဲ့ လုပ်ချင်ရာလုပ်တတ်တာ”

“အေး ပိုသိမှာပေါ့၊ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးပဲ”

ကျွန်မက ဂရုမစိုက်ဘဲ-

“အဲဒါ န နောက်ဆုံးကြိုးစားတဲ့အနေနဲ့ သူ ဘယ်နေတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းပြီး လိုက်သွားရင် မကောင်းဘူးလား၊ သူ ဖျားနာနေရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

နနက အလွန်စိတ်ဆိုးသွားပါသည်။

“အံ့ဩပါရဲ့ အေးရဲ့၊ ပြောမှပြောတတ်တယ်၊ သူ့ကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး နှစ်ဆယ်၊ ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တစ်ခါမှ မဆက်ဆံ၊ မပတ်သက်ခဲ့ဘဲ ခုမှ ဘာကြောင့်လိုက်ပြီး ဖျားများနေမလားလို့ ပူပင်ရမှာလဲ၊ အံ့ဩပါရဲ့၊ သူ့ကို ဘယ်လောက် မေတ္တာတိုးနေပြီဆိုတာ မသိဘူးလား၊ အံ့ဩပါရဲ့။”

ဟု ထပ်တလဲလဲ အံ့ဩနေပါသည်။

“မသိဘူးလေ၊ အေးကတော့ န သူ့ကို စောင့်နေတုန်းပဲ ထင်တာ”

“အေး မသိတာ အများကြီးပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီအရွယ်ကြီးအထိ စိတ်ကူးယဉ်တုန်းပဲ” ဟု နနက ဆိုပါသည်။

“အေးလေ၊ အေးက မြန်မာပြည်မှာ မရှိတာလည်း အကြာကြီးကို၊ အေးသိအောင် ပြောရဦးမယ်၊ နု ဖေဖေဘက်က မောင်ဝမ်းကွဲ ကိုလေးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတာ ကြာပြီ၊ ကိုလေးက နုကို ကြိုက်လိုက်တာ ရူးမတတ်ပဲ ဟဲဟဲ၊ သားသားကို ချောနေရလို့ ခုလောက်ကြာနေတာ၊ ခု သားသားက ကျေနပ်သွားပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက ထပြီး အိပ်ရာထဲ လဲပြန်တော့ တစ်ခါရွှေ့ရပြန်ရော၊ မေမေက ပြောတယ်၊ သမီးအသက် ခုမှ သုံးဆယ်ပြည့်ရုံ ရှိသေးတာ စောင့်လက်စနဲ့ ဆက်စောင့်လိုက်ပါဦးတဲ့၊ ဖေဖေကတော့ မသေခင် အခြေအနေ ကျသွားတာ မြင်ချင်တယ်တဲ့၊ ခပ် မြန်မြန် အကျဉ်းရုံးပြီး လုပ်ဖြစ်ချင်လည်း လုပ်ဖြစ်မယ်”

အမှန်က နုနုသည် အသက်လိမ်ပြောထားသဖြင့် ကျွန်မထက် တစ်နှစ်မျှ ငယ်နေသေးသည်။ နုနု ၃၇ နှစ်ကျော်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မုသာဝါဒသည် ကျွန်မနှင့်မဆိုင်၊ သူ့တာဝန်သာ ဖြစ်လေသည်။

“နုတို့ ဥပဒေအရ ကွာရှင်းပြီးပြီလား”

“ကွာရှင်းပြီးပြီ”

“သူ အေးကိုမပြောဘူး၊ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“လေးငါးနှစ်ရှိပြီ” ဟု ပြောပြီး “ကျေနပ်ပြီလား” ဟု ထပ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အေးက ကျေနပ်ရမှာလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် မကျေနပ် ဖြစ်ရမှာလဲ၊ နနနဲ့ ကိုနှင်းနွယ်ကိစ္စ အေးနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ” ဟု ကျွန်မက ပြောသည်ကို နနက တယ်လီဖုန်းပေါ်မှ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောပါသည်။ သူ ရယ်မောလို့ မဆုံးနိုင်သည်မို့ ကျွန်မ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ “ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ရယ်လို့ မပြီးနိုင်တာလဲ န” ဟု မေးမိပါသည်။

နနက ဆက်လက်ရယ်မောနေသေးပြီ။

“အေးလေ နောက် စနေတနင်္ဂနွေမှာ ရန်ကုန် လာခဲ့မယ်၊ လေယာဉ်ပျံလက်မှတ် ဝယ်လို့ရကောင်းပါရဲ့၊ ပြီးတော့ ခုချက်ချင်းပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ကိုလေးနဲ့ မြန်မြန်

လက်ထပ်လိုက်တော့မယ်၊ ဖေဖေလည်း အသေဖြောင့်အောင်၊
ဆန်စက်ကို သူ အုပ်ချုပ်လုပ်ကိုင်ပေးနေတာလည်း ကြာပြီ၊
အားလုံး ကိစ္စရှင်းသွားမှာပေါ့၊ အေးတို့အိမ်မှာ လာပြီး
နေခွင့်ရတာကတော့ ဘယ်တော့မှ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး၊
ဖေဖေကလည်း သူမှားပါတယ်ဆိုတာ ခဏခဏပြောတာပဲ၊
သူ့သမီး သူများအိမ်မှာ သွားနေရတာ သူ့အပြစ်ပါပဲလို့ဆိုတယ်၊
အေးနဲ့ တွေ့တော့မှ ရှင်းစရာ၊ ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှင်းရ၊
ပြောရဦးမယ်”

“ဘာတွေများလဲ နုရယ်” ဟု ကျွန်မ မေးမြန်းဆဲ-

“တွေ့တော့ သိမှာပေါ့၊ ဟားဟား” ဟု နုနုက
ရယ်မောပြန်ပါသေးသည်။

“ဘယ်အချိန် လေယာဉ်ပျံကွင်း ရောက်မှာလဲ၊ အေး
လာကြိုမယ်လေ”

“မလိုပါဘူး” ဟု နုနုက မာနကြီးစွာ ပြောပါသည်။

“မသိဘူးလား၊ ကိုလေးက ရန်ကုန်မှာလည်း
 ကားဝပ်ရှော့ဆိုင်ခွဲတွေ ဖွင့်ထားတာ၊ သူ့ကားနဲ့ ဒရိုင်ဘာ
 လာကြိုလိမ့်မယ်၊ နပစ္စည်း နည်းနည်းပါးပါးကျန်တာ
 လာယူချင်လို့၊ အေးနဲ့ ခဏတွေ့တော့ ပြောစရာရှိတာတွေလည်း
 ပြောရသေးတာပေါ့”

“နတို့ တစ်ခါတည်း အပြီးပြောင်းပြီပေါ့”

“အေး မသိဘူးလား၊ ပစ္စည်းတွေ အကုန်နီးပါး
 ပြောင်းပြီးသား”

“အေးက အိမ်ပေါ်မှာပဲနေ၊ ဆေးရုံမှာချည်းပဲလည်း
 အချိန်ကုန်တော့ အောက်ထပ်မှာ နန ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ
 သိပ်မသိပါဘူး၊ မစပ်လည်း မစပ်စုချင်လို့မို့ နန
 စိတ်လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိအောင်လို့ပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာဝန်မကြီးရယ်” ဟု နနက
 ရယ်မောလိုက်သေးသည်။

“ပြန်တွေ့ကြသေးတာပေါ့” ဟု ကျွန်မက
 တိတ်ဆိတ်စွာပြောလျှင် နနု ထပ်ရယ်မောပြီး
 ပြန်တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဟု သဘောတူပါသည်။

နနုနှင့်ကျွန်မ ကိုနှင်းနွယ်အကြောင်းကို ဒီတစ်ခါ
 ရင်ဆိုင်ပြီး ကျကျနနု စကားပြောကြဖို့ရှိသည်။ သူတို့
 ကွာရှင်းပြီးသားဆိုသည်ကိုလည်း ခုမှသိရပြီး ကိုနှင်းနွယ်က
 လက်ထပ်ပွဲမှာ ဘာမှမပြောခဲ့တာ သိရသေးတယ်။ သူ
 မေ့သွားလို့ပဲဖြစ်မှာပဲ။ သူက ဥပဒေကိစ္စတွေဘာတွေ သိပ်
 ဂရုစိုက်တဲ့လူမဟုတ်။ ကွာရှင်းတာထက် ခွဲခွာတာက ပို
 အရေးကြီးတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

နနုနှင့် စကားပြောပြီး တနင်္ဂနွေတစ်ညလုံး ကျွန်မ
 ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ဘဲ အိပ်မက်များဖြင့် ချောက်ချား
 နေသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မတို့အားလုံး ငယ်ရွယ်သေးပြီး
 အင်းလျားဆောင်ကနေ ကျောင်းတက်ကြမည့်အချိန် ဖြစ်သည်။
 ထိုပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်မ ခဏခဏ အိပ်မက် မက်တတ်လို့
 ကျွန်မရဲ့ အတွင်းစိတ်က ဝိုးဝိုးဝိုးဝိုးတား၊ တစ်ခါတစ်ရံ

ပီသထင်လင်းစွာ အရိပ်အရောင်နှင့် အကောင်အထည် ပေါ်လာတတ်သည်။

ထိုည အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုနှင်းနွယ်နှင့်တွေ့ပြီး ကျွန်မက “ဘာဖြစ်လို့ နနနဲ့ ကွာရှင်းတာ ပြောမပြတာလဲ” လို့ မေးနေသည်။ “သူ သိပ်မိုက်တာပဲ” လို့လည်း အပြစ်တင်နေသည်။ “သူရော အေးပါ သိပ်အတာပဲ” လို့လည်း ထပ်တလဲလဲ ပြောနေသည်။

နီးလာလျှင် ကျွန်မဖတ်ခဲ့ရသော ဖရိုက်၏ အိပ်မက် များကို ဘာသာပြန်ခြင်းစာအုပ်အရ ကျွန်မ ညက အိပ်မက်ကို ဘာသာပြန်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း သိပ်မသေချာပါ။

ပြီးတော့ ကိုနှင်းနွယ်ကို ဆေးရုံခေါ်ခဲ့ဖို့ကောင်းတယ်။ သူ နမိုးနီးယားဖြစ်ရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဂရုမစိုက်လို့ အဖျားပြင်းပြီး သေသွားရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ သူသေသွားရင် အေး နောင်တရလို့ ဆုံးနိုင်မယ်မဟုတ်၊ သူ့ကို အေး စိတ်ဆိုးတာ၊ ခွင့်မလွှတ်တာ၊ စိမ်းကား စကားပြောတာသာ သူသိပြီး သေဆုံးသွားရရင် အေးတော့ ရူးမှာပဲ၊ သေချင်မှာပဲ။

သူဖျားရင် ဆေးရုံကြီးတော့ ရောက်လာရမှာပဲ၊
 သည်လောက် သူ့ဘဝကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အဖြစ်ခံအောင်
 မိုက်မဲသူတော့ မဟုတ်နိုင်၊ ဆေးရုံရောက်လာသည့် လူနာ
 သစ်စာရင်းမှာ သူ့နာမည်ပါလာလေမလား။

တနင်္လာနေ့မှာ သူ့နာမည်မတွေ့။

အင်္ဂါနေ့ညမှ ဆေးရုံက ဖုန်းဆက်ခေါ်တော့သည်။

“မမ မအိပ်သေးပါဘူး” ဟု ကျွန်မက
 လက်ထောက်ဆရာဝန်ကို ပြောလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ ဆေးရုံကို
 ချက်ချင်းလာခဲ့သည်။ လူနာကို ပြောထားစေချင်သည်
 ဆိုတာတွေ စီစဉ်ပြီး ထိုည ဆေးရုံမှာ အိပ်ဖြစ်ချင်ဖြစ်ဖို့အတွက်
 စီစဉ်ပါသည်။ ကြောင်မလေး ပက်ပီကို အစာသစ်စားဖို့
 ရေသစ်သောက်ဖို့ ဖြည့်ရသည်။ ရေလဲရသည်။ ခြံစောင့်ဒရဝမ်ကို
 ရှင်းလင်းပြောပြရသည်။ မမ မနက်ဖြန်ညမှ ပြန်လာနိုင်မယ်
 ထင်တယ်ဆိုတာ။

ကျွန်မရင်ထဲ တထိတ်ထိတ်ခုန်စွာ၊ လက်ဖျားများ တုန်စွာ မထင်မမှတ်မိဘဲ ကားကို လျင်မြန်စွာမောင်းခဲ့။ ဆေးရုံသို့ ရောက်ခဲ့လျှင်တော့ သူလှေကားဝမှာ လာကြိုနေသည်ကို မြင်ရ၏။ လက်ထောက်ဆရာဝန်က တစေ့တစောင်းကြည့်ပြီး စောင့်နေပါသည်။ လှေကားမှ အပြေးတက်ခဲ့ပြီး “ဘာလို့ အိပ်ရာထဲ လှဲမနေနိုင်တာလဲ” ဟု ကြိမ်းမောင်းမိပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို လူနာအထူးကုခန်းမှ ကျွန်မရုံးခန်းနှင့် ကပ်နေသော အခန်းနံပါတ်တစ်သို့ရွှေ့ဖို့ စီစဉ်ချင်သည်။

“စစ္စတာ၊ စစ္စတာ”

လက်ထောက်ဆရာဝန်နှင့် စစ္စတာတို့ အလုပ်များဆဲ ကျွန်မ သူ့ရဲ့ လူနာမှတ်တမ်းကို ဖတ်ရ၏။ သူ့ဆေးရုံမရောက်ခင် ရခဲ့သည့်ဆေး၊ အဖျားအပူချိန်၊ အသက်ရှူပုံ၊ နှလုံးနှင့် သွေးတိုးပုံတို့ကို လေ့လာရ၏။ သူ အဖျားကျသွားပြီ၊ ဓာတ်မှန်ကမူ အဆုတ်ရောင်၍ ရောင်ဟန်ကိုပြဆဲ၊ ရောဂါပိုးသတ်ဆေး၊ အိပ်ဆေးနှင့် ချောင်းဆိုးဆေးလည်း

ပေးထားကြတော့ သူ အများကြီးသက်သာနေတာ သိရပါမည်။
ညနေက အစာလည်း နည်းနည်းဝင်ပြီတဲ့။

နာရီဝက်မျှ ကြာသွားပြီး သူလည်း အခန်းတစ်ထဲ
ရောက်သင့်ပြီထင်ကာ ကျွန်မ ရုံးခန်းမှထွက်ခဲ့၏။ သူ့အိပ်ရာ
ဘေးထိုင်မိလျှင်တော့ သူ အိပ်ပျော်သွားသည်ကို သိရ၏။ သူ့ရဲ့
ခေါင်းမာသော ဆံပင်ခွေသည် နဖူးပေါ်ကျနေမြဲပင်။
သေသေချာချာကြည့်တော့ သူ့မှာ ထိပ်ဗွေဆိုတာရှိပြီး
နဖူးအထက်က ဆံပင်သည် ခွေရစ်၍ ပေါက်သည်မို့ နောက်ပြန်
ဖြိုးသပ်လို့ မရနိုင်တာ နားလည်ရသည်။ သူ့ရဲ့ ဖြောင့်တန်းသော
နာတံနှင့် သပ်ရပ်သော နှုတ်ခမ်းစုံများကို ပိုမိုသတိပြုမိကာ
“လူချောပဲ” ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးတွေးပါသည်။ သူ အိပ်ပျော်နေတော့
ကျွန်မ သက်တောင့်သက်သာ စိတ်ထားနိုင်ပြီ၊ စိတ်ဆိုးခြင်းဖြင့်
စိမ်းကားဝေးကွာဟန် ပြနေဖို့မရှိပါ။

သူနဲ့အေး ကောလိပ်ကို တစ်နှစ်တည်း ရောက်ခဲ့တာ၊
နှစ်ယောက်စလုံး ၁၅ နှစ်ကျော်ရှိသေးတော့ ကောလိပ်
တက်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားကြရာမှာ ကျောင်းအုပ်ရုံးခန်းထဲမှာတွေ့ပြီး

သိကျွမ်းကြတာ သတိရနေသည်။ သူနဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက်လုံး
 ဂုဏ်ထူး ၂ ခုစီနှင့် မက်ထရစ်အောင်လာသူများဖြစ်တော့
 စာဖတ်ဝါသနာပါသူ၊ ဂီတဝါသနာပါသူများဖြစ်တော့
 စကားပြောလို့ ကောင်းသည်။ သူက ပန်းချီဆရာ ဖြစ်ချင်သည်။
 ကျွန်မကလည်း ဝါသနာပါသူ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်လိုင်း
 လိုက်ရမည်လို့ မိဘမရှိသော ကျွန်မကို အုပ်ချုပ်သော ဒေါ်ကြီးက
 စီမံခဲ့လေပြီ။

သူက မန လေးသားမို့ အင်းဝဆောင်မှာ
 အခန်းရသည်။ ကျွန်မက ရန်ကုန်သူဖြစ်သော်လည်း ၆ မိုင်မှာ
 နေလေတော့ အင်းလျားဆောင်မှာ အခန်းပေးပြန်သည်။
 ကျောင်းအုပ်ရုံးခန်းမှာ ၂ ခါ၊ ၃ ခါတွေ့ပြီး “ကျွန်တော်
 လာလည်မယ်နော် အေး” လို့ သူက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း
 ပြောလိုက်သည်။ ဘယ်တော့မှ မသင်းအေးလို့ မခေါ်ခဲ့။
 အမြဲတမ်း အေးပဲ။ အေးက ကျွန်မလို့ မပြောတတ်ဘဲ အေးလို့
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခေါ်နေလို့လားတော့ မသိ။

သူက ဖျတ်ခနဲ နိုးလာပါသည်။ အေး ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်ကိုမြင်ပြီး ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ခေါင်းအုံးများ ဆင့်ထားသည်ကို မှီမြဲမှီနေရင်း “ကျွန်တော် အများကြီး နေကောင်းသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် အေးကို ခေါ်ပေးပါလို့ ပြောရတာ၊ စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်” ဟု မေးပါသည်။

“ကျွန်တော် မြန်မြန်လည်း ကလောပြန်ချင်တယ်၊ အေးနဲ့ မတွေ့ရဘဲ မပြန်နိုင်လို့ အေးကို ခေါ်ခိုင်းရတာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး” ဟု ကျွန်မက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောစပြုပါသည်။

“အေးကို စောင့်နေရင်း ဘယ်လိုအိပ်ပျော်သွားမှန်း မသိဘူး၊ အိပ်ဆေးပေးထားတော့ တားလို့မရဘူး၊ နေလည်း ကောင်းနေလို့ထင်ပါရဲ့၊ အသက်ရှူလည်း မကျပ်တော့ဘူး”

“ရင်ဘတ်မနာတော့ဘူးလား”

“မနာတော့ဘူး၊ ချောင်းဆိုးလည်း သက်သာနေပြီ၊ မနက် ဆင်းလို့ရမလား”

“ရန်ကုန်မှာ ဆက်မနေချင်ဘူးလား”

“ဆက်နေစရာ အကြောင်းမှမရှိတာ”

“ဓာတ်မှန်က သိပ်မကောင်းသေးဘူး” ဟု ကျွန်မ ပြောလိုက်ပြီး ကျွန်မတို့ တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။

ကျွန်မ အနည်းငယ် ဝမ်းနည်းလာပြီး လောကမှာ ငါ တစ်ယောက်တည်းဆိုသည့်အတွေးများ ဝင်လာပါသည်။

“အေး အိပ်ပျက်နေပြီ” လို့ သူက စကားစပါသည်။

“ကျွန်မ သိပ်မအိပ်တတ်ပါဘူး၊ လုပ်စရာရှိတာပဲ နေ့ရောညပါ လုပ်နေတာပဲ၊ စာဖတ်၊ သီချင်းနားထောင် နေတာပဲ”

“လူနာတွေကိစ္စနဲ့ မအားဘူးပေါ့နော်၊ ကျွန်တော်က ခုတော့ အေးရဲ့လူနာပဲ”

“ဒါပေါ့ရှင်” လို့ ကျွန်မက စကားများများ မပြောချင်ဟန်နှင့် ဆိုလိုက်ပြီး သူ့ကို အေးက စိတ်ဆိုးနေလျက်နဲ့

သေသွားမှ ဘယ်လောက်ပူခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ့ဘယ်တော့မှ သိမယ်မဟုတ်၊ သိအောင်လည်း မပြောနိုင်၊ အင်အားမရှိ၊ သတ္တိမရှိ၊ ဘာကြောင့်များ လူ့ဘဝဟာ ရှုပ်ထွေးပွေလီနေပါလိမ့် ဟု သတိရသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဒီည ဘယ်လို ဒီဆေးရုံမှာ နေရမယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်ဘူး၊ အိပ်ဆေးသောက်ပြီးလည်း ထပ်မအိပ်ချင်တော့ဘူး၊ စာအုပ်လည်းပါမလာဘူး၊ အေး အိမ်ပြန်ချင်ပြီလား”

“မပြန်သေးပါဘူး”

“အေး ဒီမှာထိုင်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောနေချင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ပါ၊ ကျွန်တော် သိပ်အားနာပါတယ်၊ အေး အိမ်ပြန်တော့လေ”

လို့ သူကပြောနေလျှင် သူ ဒီလိုပြောရက်တယ်ဟု ကျွန်မသည် စိတ် ထစ်ခနဲဆိုးပြီး “ဒီမှာ ကိုနှင်းနွယ်” လို့ ခေါ်လိုက်ပါသည်။

သူက မျက်လုံးများ စူးရှပြောင်လက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်၍ သူ့ကိုယ်သူ ဖက်ထွေးလိုက်ကာ-

“အေးရယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်နာမည် ခေါ်တာ ပထမဆုံးကြားရတာ”

ကျွန်မက ဘာမှမပြောဘဲ နေပြန်တော့-

“တနင်္ဂနွေနေ့က တစ်ချိန်လုံး လက်ထပ်ပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ သူစိမ်းတွေလိုပဲ၊ အေးက ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ ပြောသံ စကားသံက စိမ်းကားလိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်ကို သိပ်စိတ်ဆိုးနေတာ သိပေမဲ့ စိတ်ဆိုးသင့်ပေမဲ့ ဒီလောက် အကြာကြီးတော့ မဆိုးသင့်ပါဘူး ထင်တာပဲ၊ အေးက နုနုကို တော်တော်ချစ်တာပဲ၊ နုနုအတွက် သိပ်နာတာပဲ”

ကျွန်မက ဘာမှမပြောဘဲနေဆဲ သူ ကျွန်မကို စနေတာပဲလို့ တွေးနေဆဲ...

“ဒါပေမဲ့ အေးကို ကျွန်တော် ထပ်ပြောရဦးမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ရက်စက်တယ်၊ ရိုင်းစိုင်းတယ် ထင်ချင်ထင်ပါ။

ကျွန်တော် နုနုကို စိတ်လုံးဝ မဝင်စားတော့ဘူး သူ့ကို ခဏလေးနဲ့ စိတ်ပျက်ခဲ့ပြီး သူထွက်သွားတော့ တကယ်တော့ တစ်ခါမှ မလွမ်းခဲ့ မဆွေးခဲ့ သတိမရ၊ မတမ်းတနိုင်ပါဘူး၊ တမ်းတစရာမှ မရှိတာ၊ တကယ်တော့ သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှည့်စားတဲ့စိတ်ပဲ ထင်ပါတယ်၊ အမှားလုပ်ခဲ့ပြီ ဆိုတာ ဝန်မခံချင်လို့ အမှန်ကို ငြင်းဆန်တဲ့စိတ်ပဲ ထင်ပါတယ်”

“ဪ...ဟုတ်လား” ကျွန်မ စိတ်ဆိုးနေဆဲပင်။

“ဘယ်တုန်းက အဲဒီလို နိုးကြားသိမြင်လိုက်ပါလိမ့်ရှင်” ဟု မေးလိုက်ပါသည်။ “မင်္ဂလာဆောင်မှာ တွေ့တုန်းကတော့ တစ်မျိုးပါလား၊ ရှင် နုနုကို ကျေနပ်အောင် အများကြီး လုပ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ အများကြီး သည်းခံခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ စာရေးတောင် ဝင်လုပ်သေးတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီသားနဲ့ ဒီမယားနဲ့ တစ်သက်လုံး စွဲစွဲမြဲမြဲ နေတော့မယ်လို့ ကြိုးစားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

သူက အနည်းငယ်အံ့အားသင့်ပြီး တုံ့ဆိုင်းနေပြီး

“အဲဒါတွေ ကျွန်တော်မလုပ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော် လူကောင်း

တစ်ယောက် ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲအေးရယ်၊ နန ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်လည်းထင်တော့ သူ့အချစ်ကို ရိုသေထိုက်တယ်လည်း ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူတွေဘယ်လို စွပ်စွဲကြပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်မပြုချင်တာ အရင်းခံအမှန်ပါ၊ ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော် ကြိုက်သလို နေတဲ့အဖြစ်မှာ ဘယ်သူမှ ပါဝင် ဒုက္ခရောက်စေဖို့ မလိုလားအပ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ အိမ်နဲ့ရာနဲ့ သားနဲ့မယားနဲ့ နေထိုက်သူ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်၊ အားလုံးဟာ ကျွန်တော့်အမှားပဲ၊ ကျွန်တော့် အပြစ်ပဲလို့ ထားပါလို့ ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ အေး သိစေချင်တာက ကျွန်တော် နနအပေါ် မေတ္တာလုံးလုံး မရှိနိုင်တာ ကြာပြီ၊ နှစ်များစွာကြာခဲ့ပြီ၊ လင်မယားဘဝနဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာချင်းတောင် ကောင်းကောင်းမချစ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ မနောချစ် ဆိုတာလည်းမရှိခဲ့၊ သူနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီလိုပဲ ပြန်တွေးတာပဲ”

ကျွန်မတို့သည် တိတ်ဆိတ်နေကြပြန်ပါသည်။ အပြင်မှ သူနာပြုဆရာမများ၊ အလုပ်သင်ဆရာဝန်များ တစ်ချက်တစ်ချက် ဖြတ်လျှောက်သွားခြင်းက ကျွန်မကို သတိရစေသည်။ သူနှင့်

ကျွန်မသည် လူနာနှင့် ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများ၊ ဆေးရုံခန်း နံပါတ်တစ်မှာ ကြာရှည်ပြောနေကြဖို့ မသင့်လျော်ဘူးထင်ပါသည်။

သူက ချောင်းအနည်းငယ် ဆိုးနေပြန်သည်။ သူ ပင်ပန်းနေပြီလား၊ အဖျားရောဂါ ထင်သလောက်သက်သာတာ မှန်ရဲ့လားလို့ ကျွန်မ ပူပင်ပြီး သူသေသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ အေး ဒုက္ခရောက်မှာအမှန်ပဲလို့ တွေးပြန်သည်။

သူ ဘာဖြစ်လို့ အေးကို ဒါတွေပြောနေတာလဲလို့ မေးချင်ပြီး မမေးနိုင်။

“အေး စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ပြောပါရစေဦး၊ နနဟာ အေးနဲ့ ညီအစ်မတော်တာ အေး သူ့အတွက်နာတာ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လည်း အေးနဲ့ သူငယ်ချင်း တော်ပါတယ်၊ သူငယ်ချင်းတော်တယ်လို့ ထပ်ပြောချင်တယ်၊ မရယ်ပါနဲ့၊ ကောလိပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ခင်ခွဲကြတာကို တန်ဖိုးမထားတော့ဘူးလား၊ အဲဒီသူငယ်ချင်းအဖြစ်ဟာ

တစ်သက်လုံးမြဲရမယ့်အဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော့် ဘဝထဲမှာ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက် နနနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိစ္စများပြီး နောက်တော့လည်း ပြေပျောက်သွားတာဟာ ဒီလောက်ပဲ အရေးကြီးသလား။ အဲဒီ ခဏတစ်ဖြုတ် ကိစ္စတစ်ရပ်အတွက် အေးရဲ့ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေအဖြစ်ကို လက်လွှတ်ရမယ်လား။ အေးကို ကျွန်တော် ဆုံးရှုံးရမယ်လား။ အင်းလျားဆောင်မှာ နန ကျွန်တော့်ဘဝထဲ မသိမသာ ဝင်လာကတည်းက အေး ကျွန်တော့်ကို စိမ်းကားခဲ့တယ်။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ပဲပြောပြီး ကျွန်တော့် နာမည်တောင် မခေါ်နိုင်ခဲ့တာ သတိထားခဲ့ရတယ်”

ကျွန်မ သူ့ကိုသာကြည့်ပြီး သူပြောသမျှသာ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“အေး မကြိုက်လည်းနေ၊ စိတ်တစ်သက်လုံး ဆိုးချင်လည်းဆိုး၊ အမှန်ပြောရရင် နနဟာ ကျွန်တော့်ဘဝထဲ မဝင်သင့်ဘဲ ဝင်လာပြီး ကျွန်တော့်ဒုက္ခဟူသမျှဟာ အဲဒီကတည်းက စတယ်ထင်တာပဲ။ သူထွက်သွားတော့မှ ငြိမ်းချမ်းသွားတာပဲ။ အနာကျက်ပြီး အမာရွတ်ဖြစ်သွားတာပဲ”

“သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေပြောနေလဲ” ကျွန်မ နောက်ဆုံး
မေးလာနိုင်ပါပြီ။

“ညက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘူး၊ အဲဒါက အေး
ပြောသလို နိုးကြားသိမြင်လိုက်ခြင်း အစပဲ” ဟု သူက
စတင်ပါသည်။ “ကျွန်တော် တစ်ခါမှ ဆေးရုံမတက်ဖူးတော့
သေခါနီး လူနာတွေကြားထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း သေသွားရင်
သေသွားနိုင်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းကို တွေးနေမိတယ်၊
သေမင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိပြီပေါ့၊ ကျွန်တော် သိပ်ကို
ထိတ်လန့်သွားတယ်၊ မနက်မိုးလင်းလာတာ၊ နေထွက်လာတာ၊
ငှက်ကလေးတွေမြည်ကြတာ၊ လူတွေ နိုးလာတာ၊
မြင်ရတော့ပျံ့မလားလို့ တွေးတယ်၊ သေသွားပြီဆိုရင် အားလုံး
ပြီးဆုံးပျက်ပြားသွားပြီပေါ့၊ တစ်နည်းအားဖြင့်
ငြိမ်းချမ်းသွားခြင်းပေါ့၊ ဒီတော့ ဘယ်လို ကိုယ့်ဘဝမှာ
နေခဲ့ပါလိမ့်၊ ကျေနပ်စရာဘဝမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့
စေ့ငုချင်လာတယ်”

သူ့မျက်လုံးများ ဝင်းပလာပြန်သည်။ သူ စိတ်အား ထက်သန်လာသည်။

“တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော် မသေချင်သေးပေမဲ့ သေရမှာလည်း မကြောက်လှပါဘူး၊ တွေးမိတယ် တစ်ခုပဲ ဝမ်းနည်းစရာက ငါ စိတ်ရှိသလောက် ပန်းချီချပ်များများ မဆွဲခဲ့ရသေးဘူး၊ တကယ် ကိုယ်တိုင်ကြိုက်တဲ့ကား၊ တစ်ချပ် နှစ်ချပ်တောင် မဆွဲရ၊ မစရသေးဘူးလို့၊ ပြီးတော့ သေခါနီး မောလာရင် ဝေဒနာခံစားလာရရင် ဆရာဝန် ဆရာမတို့ကို မြန်မြန်ပြီးဆုံးသွားအောင် ကူညီကြပါလို့ တောင်းနိုင်ပါ့မလား၊ အကူအညီပေးကြပါ့မလားလို့ ပူတယ်၊ ဒါလည်း သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဝေဒနာ ခံစားရတာကို သေခါနီး သိချင်မှ သိတော့မှာ၊ အရေးအကြီးဆုံးကတော့ အေးကို တွေ့ချင်တာပါပဲ”

ကျွန်မ တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်ဆဲ၊ သူက . . .

“အေး ယုံစေချင်တယ်၊ အေး ယုံရဲ့လား”

ကျွန်မသည် ဆိုနိုင်နေသည်ကို မျိုချပြီး “အေး ယုံပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

“သေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရတာ ကျွန်တော့်ကို အသိအမြင်မှန်တွေ ရလိုက်စေတယ်လို့ ပြောရမလား၊ ကျွန်တော် ဟန်ဆောင်နေတာတွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှည့်ဖြားနေတာတွေ၊ မာနထားမှန်းမသိ ထားနေတာတွေ၊ အမှန်ကို ဝန်ခံရမှာ ရှက်နေတာတွေ၊ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ လုံးဝ အသုံးမကျ ဖြစ်သွားပြီ၊ ကျွန်တော် ညံ့ဖျင်းခဲ့တဲ့ဘဝကို သိစေချင်၊ သိဖို့ ကောင်းတဲ့သူဟာ အေးတစ်ယောက်ပဲလို့ အလင်းရောင် ကောင်းကောင်း ရခဲ့တာပါပဲ”

“ဒါပေမဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့ကမှ ကျွန်မတို့ ပြန်တွေ့တာပဲ” ဟု ကျွန်မက ပြောလိုက်လျှင်-

“နနထွက်သွားပြီး အေးကို ဆေးကျောင်းမှာ ကျွန်တော် လာတွေ့ဖို့ အခါတစ်ရာ ကြိုးစားတာ အေး မသိဘူးလား၊ အေး လက်မခံခဲ့ဘူးထင်တာပဲ၊ ကျွန်တော် အမြဲအံ့သြခဲ့တယ်၊

ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် ရှောင်ကွင်းနေပါလိမ့်၊
ဘာကြောင့် စိတ်ဒီလောက်ဆိုးရတာလဲ၊ မသိနိုင်၊ နားမလည်နိုင်၊
အေး ဘာမှ ပြောမပြေ. . .”

“အေး အင်္ဂလန်သွားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေ၊ အလုပ်များ
နေတာပဲ၊ မြန်မာပြည် ပြန်လာဖို့တောင် စိတ်မရှိ၊ မသေချာတော့
ဘာကိုမှ မတွယ်တာချင်တော့ဘူး” ဟု ကျွန်မက
တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဖြေရှင်းသလို ပြောသည်။

သူက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်ပြီး ကျွန်မနဲ့ နီးစပ်စွာ
မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ပြီး-

“ဟိုးရှေးဘဝ တကယ့်အစကအကြောင်းကို စရရင်
မှတ်မိသေးလား၊ ၄၇ ခုနှစ် ကျောင်းပိတ်ရက် တစ်နေ့မှာ အေး
ရန်ကုန်က ထွက်သွားလိုက်တာ ခါတိုင်းလို ဆူးလေဘုရားနဲ့
ရွှေဘုံသာလမ်းမှာ ကျွန်တော်နဲ့ မလည်နိုင်တော့ဘူး၊
မော်လမြိုင်ကို နနနဲ့ လိုက်သွားတာလေ၊ အဲဒီတုန်းက နနဟာ
အေးရဲ့ ညီအစ်မသူငယ်ချင်းအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကြားထဲ

အနှောင့်အယှက်ပေးဖို့ ဝင်လာတယ်တောင် ထင်မိတယ်၊
အဲဒီကတည်းက အေးဟာ ကျွန်တော့်ကို စပြီး စွန့်ခွာတယ်လို့
ခံစားခဲ့ရတယ်”

ကျွန်မသည် “ကိုနှင်းနွယ်” လို့ ညင်သာစွာ
ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မအသံ တုန်အက်သည်ကိုလည်း
မဖုံးကွယ်နိုင်ပါ။ စိတ်ဆိုးခြင်းထက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းက
ပိုမိုသွားပြီ။

“ကိုနှင်းနွယ် အေးဆီကို ဘာလို့ စာမရေးသလဲ”

သည်မေးခွန်းကိုမေးဖို့ နှစ်ပေါင်းများစွာစောင့်ခဲ့သည်။

“ကိုနှင်းနွယ် အေးဆီကို စာမရေးဘူး၊ သူ့စာကို
နေ့တိုင်းမျှော်တယ်၊ စာပို့သမားလာပေမဲ့ စာပါမလာဘူး၊
တစ်နေ့လုံး စာတစ်စောင်မှမရဘူး”

သူ စာမရေးသည်ကို ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ခဲ့၊
ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့၊ မော်လမြိုင်အိမ်မှာ စာပို့သမားလာလျှင် နနက

အရင်ဦးအောင် ပြေးဆင်စုံစမ်းကာ "တစ်စောင်မှ မပါဘူး အေးဖို့" ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ ခေါင်းခါနေတတ်သည်။

ကျွန်မ ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းခဲ့သလဲ၊ ရင်တွင်း ပူပင်ခဲ့သလဲ၊ ရှက်ကြောက်ခဲ့သလဲ၊ ဘာမှ မထိခိုက်လှသလို ဟန်ဆောင်ခဲ့သလဲ၊ နုနုကို မကောက်ကျစ်ဘူးလို့ ယုံကြည် ခဲ့သလဲ။

သူက ကျွန်မရဲ့ပခုံးများကိုကိုင်ပြီး လှုပ်ယမ်းပြီး "အေး . . . အေး . . . ကျွန်တော် စာတွေရေးတာပေါ့အေးရယ်၊ အေးမရဘူးပေါ့၊ အေး စာမပြန်တာပဲ ကျွန်တော်သိတယ်၊ အေး ကျွန်တော့်ကို မဆက်ဆံချင်တော့ဘူးလို့ပဲ ထင်ခဲ့တယ်"

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး စကားမပြောနိုင်အောင် အံ့အားသင့်နေကြသည်။ သည်လို သူတစ်ပါးစာများကို ကြားထဲက ဖြတ်ယူဖျောက်ဖျက်သည့်အမှုဆိုသည်မှာ လောကမှာ ရှိသည်လို့တောင် သူရောကျွန်မပါ စိတ်မကူးခဲ့မိ၊ မထင်ယောင်ခဲ့မိ၊ မစုံစမ်းခဲ့မိ။ ကိုနှင်းနွယ်နဲ့ ကျွန်မ ဒီလောက်ပဲ

အလေသလား၊

ယုံလွယ်လေသလား၊

ရိုးဖြောင့်လွန်းလေသလား။

“နနပဲ” ဟု သူကပြောတော့-

“နနပဲ ကြားကဖျက်ဆီးတာ” ဟု ကျွန်မက ပိုပြီး တိကျစွာပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒီနေရာမှာ ခဏရပ်ရအောင်” ဟု ကျွန်မ ပြောလိုက်သည်ကို သူက ကျေးဇူးတင်စွာ သဘောတူ၍ ကျွန်မတို့သည် ဆက်လက်ပြီး နန၏ ညံ့ဖျင်းသောအပြုအမူကို မဆွေးနွေးနိုင်၊ ရှက်ဖွယ်ရာလို့ပင် ထင်သည်။ သို့သော် ဒေါသအမျက်ပြင်းပြကာ ယူကျုံးမရ နာကြည်းတာကတော့ သူလိုငါလို ကျွန်မတို့ ခံစားရသည်မှာအမှန်။ ကျွန်မ ရဟန္တာမဟုတ်၊ ဒါပေမဲ့ နနလို ဝက်တိရစ္ဆာန်နှင့် ပြိုင်သတ်ရင် မနိုင်နိုင်ဘူး၊ ရွံ့ပေမှာပဲဟုတွေးပြီး သူကလည်း မျက်မှောင်များကြုတ်ကာ တွေဝေနေသည်။

“အေး အခုလို ဖွင့်မေးတာ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ” ဟုတော့ ခပ်အေးအေးပြောပါသည်။

“ကျွန်တော့်မှာလည်း ဖွင့်မေးစရာတစ်ခုရှိတယ်”

“မေးပေါ့” လို့ ကျွန်မက အနည်းငယ်ထိတ်လန့် လာသည်။

“မော်လမြိုင်မသွားခင် စနေနေ့တစ်နေ့ အေး လာခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် အရေးတကြီး ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်လို့စာရေးတာ မှတ်မိသေးလား၊ ကျွန်တော် စမတ်အင်မူကာဒန် စာအုပ်ဆိုင်နားက စောင့်နေတာ တစ်နေ့ကုန်ပဲ။ အေး မလာဘူး”

“အေး လာတာပေါ့” လို့ဆိုပြီး ကျွန်မ ငိုချင်လာပါသည်။

“အေး မလာပါဘူး”

“အေး လာတယ်၊ နနုက ကပ်လိုက်လာတယ်၊ ကားရပ်စရာတောင် မရှာတတ်၊ မမြင်တတ်တော့ဘူး၊ နနုက အေးရှက်အောင် အမျိုးစုံပြောတယ်၊ သူ အေးကို အလကားညှာနေတာလို့ ယုံလာအောင် စိတ်ပျက်စိတ်ညစ်

လာအော် တစ်ချိန်လုံးပြောနေတယ်။ နနက အေးထက်
 ငါးနှစ်ကျော်လည်းကြီးတော့ အေးက ငယ်လည်းငယ်၊
 အလည်းအတော့ ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ဘူး၊ အေးမှားတာပဲ၊
 ဒါနဲ့ ဆူးလေဘုရားကို ထပ်တလဲလဲ ပတ်မောင်းနေတာ
 ဘယ်လောက်ကြာမှန်းမသိ၊ သူက အနားမှာ ကပ်ပါလာတော့
 ဘာမှလည်း ပြောလို့လုပ်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့
 အင်းလျားဆောင်ကို ပြန်ကြတယ်”

ကျွန်မ မျက်ရည် ဝိုင်းလာသည်ကို ထိန်းသိမ်း
 နေပါသည်။ ငါ ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူး၊
 ဆယ့်ခြောက်နှစ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာဟာ အသက်သုံးဆယ်အထိ
 မရွေ့မလျား တည်နေသော်လည်း ဆယ့်ခြောက်နှစ်တုန်းကလို
 ဝိုချင်တိုင်းဝိုလို့ မရတော့ဘူး။

သူကတော့ပြောမည်၊ “ဘယ်သူ ဘာပြောမှာ
 ပူစရာလား အေးရယ်” လို့။ “အေးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စဟာ
 ကျွန်တော်တို့နဲ့သာ ဆိုင်ပါတယ်” လို့ သူ
 တကယ်ပြောသည်မှာကတော့. . .

“ကျွန်တော့်အမှားကတော့ နောက် အေးနဲ့ တွေ့ကြတဲ့ အခါမှာ အေး ဘာလို့ မလာတာလဲလို့ မမေးနိုင်တာပဲ။ အေးက အခုလို ဖြေရှင်းလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်”

“အေးကလည်း သူမမေးဘူး၊ မမေးချင်လို့၊ အရေးမကြီးလို့၊ ဂရုမစိုက်လို့ပဲလို့ ထင်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ သိပ်ငယ်ရွယ် နံအခဲ့တယ် ဆိုရမလား၊ စိတ်ကူးနေတာပဲရှိတယ် ဆိုရမလား”

“အေးတို့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်၊ ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ထဲ ရှိသေးတယ်၊ ခုပြန်ကြည့်တော့ ဘယ်လောက် အတွေ့အကြုံ၊ နည်းပြီး စိတ်ကူးနဲ့ပဲ မှားပြီးရင်းမှားနေသလဲဆိုတာပဲ။ အဲဒီတော့ မာန်နတ် ခြေထိုးလို့ သိပ်လွယ်တာပေါ့” ဟု ဒေါသထွက်မြဲ မချုပ်တည်းနိုင်သေးဘဲ ပြောလိုက်လျှင် သူက-

“အရေးကြီးတာက အတိတ်မဟုတ်ဘူး၊ အခု လောလောဆယ်မှာ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ဒါဆေးရုံ၊ တစ်ခါက သူနှင့်ကျွန်မတို့ အတူထိုင်၊
 စကားတွေ့ကရာ ပြောမဆုံးနိုင်ခဲ့သည့် အင်းလျားကန်ဘောင်
 မှာမဟုတ်၊ ရွက်နုသစ် ဆင်လုလုမှာ အရင်ဦးအောင် ပွင့်ကြသည့်
 ပန်းဝါဝါ အခိုင်ပေါင်းတစ်ရာ ခိုတွဲစီးကစားကြသည့်
 ငှက်အောက်က ခုံတန်းလျားပေါ်မှာမဟုတ်။

ကျွန်မ ဘာလို့များ ဒါဆေးရုံလို့ အကြိမ်ကြိမ် သတိပေး
 နေပါလိမ့်။ ဆရာဝန်ဘဝဟာ လှူစရာ တစ်လမ်းပဲရယ်လို့
 နှစ်များစွာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး နှစ်ခဲ့လေလို့လား၊ ဆေးရုံ၏ နာခြင်း၊
 အိုခြင်း၊ သေခြင်း၊ ဝေဒနာ ခံစားခြင်းတို့ကပဲ
 အရေမထူနိုင်တတ်သော ကျွန်မကို သတိရှိခြင်းနဲ့ပဲ
 ကာကွယ်တတ်သည့်အတတ် သင်ပေးခဲ့လေသလား။

အသက် သုံးဆယ်ဆိုတာ မအိုသေးပါဘူးလို့ ကျွန်မ
 အားတက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မကို နှစ်ဆယ့်ခြောက်
 နှစ်ဆယ့်ခုနစ်လို့ ထင်ကြသေးသည်။ နနကပင် “အေးအေး
 ဘယ်တော့မှ မအိုတော့ဘူးလား” လို့ ချီးမွမ်းသလို၊
 ခြေကြောက်သလို ပြောခဲ့သေးသည်။ အသက် လေးဆယ်မှာ

လူ့ဘဝစတင်သည်ဆိုလျှင် ကျွန်မ ထိုစတင်သည့်အမှုပြုဖို့ ဆယ်နှစ်တောင် ပြင်ဆင်ခွင့် ရဦးမည်။ ကျွန်မ ပြုံးချင်လာပါပြီ။ သူ့ကို ကြည့်ပါဦး၊ ဘယ်လောက် ငယ်ရွယ်ဟန်ပေါက်သည့် လူလတ်ရွယ် ရှိသေးသူပါလဲ၊ လူ့ပြည်မှာ ကျွန်မတို့ နောက်ထပ် အနှစ်သုံးလေးဆယ် ဆက်နေကြရဦးမည်။ အဲဒါ ဘယ်လို နေချင်သလဲ။

ပြတင်းကိုကျော်၍ ကြည့်လိုက်လျှင် ဆေးရုံကြီးကို ဝိုင်းရံထားသည့် ကုက္ကိုပင်များမှာ ပန်းနုရောင် အပွင့်များ အထပ်ထပ်အုပ်ပြီး ပုလဲနှင့် ကျောက်နီ ရောမွှေထားသလို လှနေကြသည်ကို မြင်ရပါသည်။ ဝတ်ဆံလေးတွေက အဖြူပဲ၊ အပွင့်လေးတွေကလည်း သေးနုပါဘိ။

“အေး ငေးနေတာကြာပြီ” လို့ သူက သတိပေးတော့

“ဟုတ်တယ်၊ အေး တွေးနေတာ၊ မသေခင် ညပေါင်းများစွာ ဖြတ်သန်းရဦးမယ်၊ နေ့မှာ အေး ဒုက္ခသိပ်မများဘဲ နေတတ်တယ်၊ ညမှာ မအိပ်တတ်ဘူး”

ကျွန်မရဲ့ အိပ်မက်ချောက်ချားတတ်သော ညများ
 အေးမြ ငြိမ်းချမ်းချင်လှပါပြီ။ အိပ်မက်များစွာနဲ့ မနာကျင်ချင်၊
 ခေါင်းအုံးမှာ မျက်ရည်မစိုထိုင်းစေချင်၊ ဒါ ဆေးရုံပေမဲ့ သူ့ကို
 မေးခွန်းတစ်ခု မေးရဦးမည်။

“ကိုနှင်းနွယ် အေးကိုချစ်သလား”

သူက ချက်ချင်းပင် လွယ်ကူစွာ “ချစ်တာပေါ့
 အေးရယ်” လို့ တစ်ခွန်းပဲဆိုသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး တုန်လှုပ်မသွားပါ။ အတူ
 သိခဲ့ကြသည်ပဲ။ ကျွန်မတို့သည် ကောင်းသောသူငယ်ချင်း
 ကောင်းသောအဖော်များလည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ပခုံးချင်းမိုနွဲ့ပြီး ထိုင်ပြီး
 ရုပ်ရှင်ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ လက်တွဲပြီး လမ်းကူးခဲ့ကြသည်။
 မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံလျှင် ပြုံးရယ်ပျော်ရွှင်မြဲ။ လူ့ဘဝမှာ
 ဘယ်လိုနေထိုင်ကြမည်ဆိုတာ တိုင်ပင်မြဲ။ သူက ဂိုဂင်လို
 ပန်းချီဆွဲမည်၊ အေးက ဆရာဝန်လုပ်မည်၊ ဘာမှ အထူးအထွေ
 မရှိ။

“အေး ကျွန်တော့်ကိုချစ်သလား” လို့ သူက မေးပြန်
တော့-

“သူ သိသားနဲ့” ကျွန်မ နည်းနည်းတော့ ရှက်သလိုပင်။

“သေသေချာချာ ကြားရအောင် ပြောပါဦး၊
သူငယ်ချင်းကောင်းပီပီ” လို့ သူက ရယ်ရွှင်လိုက်လျှင်-

“သူ့ကို ချစ်တာပေါ့”

သူက လက်လှမ်း၍ ကြိုယူပြီး ကျွန်မနှင့်အတူ
အိပ်ရာပေါ် ထိုင်ကြပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ ပထမဆုံးအကြိမ်
နမ်းကြပါသည်။

သို့သော် ရုတ်ခြည်းပဲ ကျွန်မ ငိုယိုလိုက်ချင်၏။
မိဘနှစ်ပါးကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဆုံးပါးခဲ့ရသဖြင့် အားငယ်မြဲ
ရှိသော ကျွန်မရဲ့ ကလေးဘဝက ကြောက်ရွံ့ခြင်းမျိုး အပြည့်
လွှမ်းမိုးလာပါသည်။ မိဘက စွန့်ခွာခဲ့သည့် ကျွန်မသည်
စွန့်ခွာခြင်း ခံရမည်ကို အမြဲကြောက်ရွံ့ နေလိမ့်မည်။ မိဘ၏
အချစ်က ကျွန်မကို မကယ်ဆယ်နိုင်ခဲ့။ တစ်ယောက်တည်း

ကျန်ရစ်စေခဲ့သည်။ ဒီတော့ ဘယ်သူ့အချစ်ကကော ကယ်ဆယ်
 နိုင်မည်လဲ၊ မြဲခိုင် နိုင်မည်လဲ၊ ကြာရှည်တည်တံ့ နိုင်မည်လဲ၊
 ကျွန်မကို တစ်ယောက်တည်း မကျန်ရစ်စေနိုင်မည်လဲ၊ ဘယ်သူ
 တာဝန်ခံနိုင်မည်လဲ။

မိဘဆုံးသွားသည်ကို ဘယ်သူမှ အစားမထိုးနိုင်သလို၊
 ကျွန်မချစ်သူ ကိုနှင်းနွယ်ကိုလည်း ဘယ်သူမှ အစားမထိုးနိုင်ခဲ့။

အင်္ဂလန်မှာနေစဉ်က ကျွန်မရဲ့ဆရာ ပရော်ဖက်ဆာ
 ဂျွန်ဂရစ်ဖစ်က ပြောခဲ့သည်မှာ အေး အင်မတန်ကြိုးစား
 အားထုတ်နိုင်မှ ထိုအားငယ်ခြင်း၊ အချစ်၌ တကယ်မယုံဝံ့ခြင်း၊
 အားမကိုးဝံ့ခြင်းတို့ ပျောက်ပျက်နိုင်မည်တဲ့၊ ဘယ်လို
 အားထုတ်ရမလဲဆိုတော့ စွန့်စားခြင်းအပြည့်နဲ့ အချစ်ကို
 ရှာဖွေရမတဲ့။

အေး စွန့်စားချင်တာပေါ့၊ အချစ်ကို ရချင်တာပေါ့၊
 သို့သော် ကိုနှင်းနွယ်ကိုတောင်မှ အားမကိုးရလျှင် ဘယ်သူ့ကို
 အားကိုးနိုင်မည်လဲဆိုတဲ့ အတွေးနှင့် မအောင်မြင်နိုင်ခဲ့။

ကိုနှင်းနွယ် လွတ်လပ်နေသည်ဆိုတဲ့ အသိကလည်း
 ကျွန်မကို ချုပ်နှောင်ထားသည်။ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
 လွတ်လပ်သော အဖွဲ့အနှောင် မရှိသူအဖြစ် ထားရမည်။ တစ်နေ့
 ပြန်တွေ့ဖို့ ကျွန်မ အမြဲစောင့်စား မျှော်လင့်ခဲ့ပြီး ကံကြမ္မာကိုသာ
 လမ်းပြသူလို မှီခိုပြီး ဘာမှ မလှုပ်ရှားနိုင်ခဲ့။ ချောက်ချားသည့်
 တိရစ္ဆာန်ကလေးများ ဘာမှ မလုပ်တတ်တော့ဘဲ မြေမှာ
 ငြိမ်ဝပ်နေသလို မလှုပ်မယှက် သေဟန်ဆောင်သလို။

ခုတော့ ကံကြမ္မာသည် ဆန်းကြယ်ပြီး
 ခမ်းနားကြီးကျယ်နိုင်သော လမ်းထွင်လေပြီ။ သို့သော်
 မတွန်းလှန်နိုင်သော ကြောက်ရွံ့ခြင်း စိုးမိုးလာသည်တွင် ကျွန်မ
 သူ့ကို တွန်းပစ်ခဲ့ကာ လူနာအခန်း နံပါတ်တစ်မှ ခပ်သုတ်သုတ်
 ထွက်လာပြီး ရုံးခန်းသို့ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး
 တုန်နေသည်။ အေး ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်ရမလဲ မေးရမယ့်သူ
 မရှိ။ အို မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုပဲ မေးပေါ့၊ ကိုနှင်းနွယ်ကို မေးပေါ့၊
 သူတစ်ယောက်ပဲ ယုံရမည့်သူ ရှိတာပဲ။

ကျွန်မသည် မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်ပြီး စားပွဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထိုင်မိသည်မသိ၊ မျက်ရည်လည်း ကျသည်မဟုတ်၊ ဘာမှမလုပ်တတ်ခြင်းသာ ရှိသည်။ ပိတ်ထားခဲ့သော တံခါးကို ဖြည်းဖြည်းညင်သာ ခေါက်သံကြားမှ ထိတ်ခနဲ ထမိပါသည်။ “ဝင်ခဲ့ပါ” ဟု ပြောလိုက်ပြီး အခန်းထောင့် ကြွေလက်ဆေးခွက် အထက်မှ မှန်တွင် ကိုယ့်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မှန်ထဲမှာ ကျွန်မရဲ့အရိပ်သည် မျက်ရည်များ မရှိဘဲ ဘယ်လောက် ကြောက်ရွံ့သည် ဖြစ်စေ သတ္တိဆောင်၍ လိုအပ်သမျှကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ဟန်ပြပါသည်။

တံခါးကို ဖြည်းညင်းစွာဖွင့်၍ ဝင်လာသူမှာ ထင်မိသည့်အတိုင်း ကိုနှင်းနွယ်ပဲ၊ သူပဲ။ “ထိုင်ပါ” ဟု ပြောပြီး ကျွန်မက စပြီးထိုင်ပါသည်။ သူက ထိုင်သော်လည်း ပြတင်းဘက်ကို မျက်နှာလှည့်ပြီး စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိဘဲ ကောင်းကင်၊ သစ်ပင် လူသူတို့ကို ငေးမောနေပါသည်။ ကျွန်မတို့ အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။ သူ တံခါးကို အနည်းငယ် ဟထားခဲ့သဖြင့် အထူးကုအခန်းမှ တစ်ချက်တစ်ချက်

လူနာညည်းသံ၊ ဆရာမများ စကားတိုးတိတ် ပြောကြသံ၊
 လက်ထောက်ဆရာဝန်နှင့် အလုပ်သင်ဆရာဝန်တို့ ခပ်သုတ်သုတ်
 လျှောက်သွားကြသံကို ကြားရသည်။ ခန်းဆီးကာသဖြင့်
 ဘာမှတော့ မမြင်ရပါ။ ဆရာဝန်မကြီးရဲ့ အခန်းကို ဘယ်သူမှ
 တံခါးမခေါက်ဘဲ ဝင်လာဖို့မရှိ၊ တယ်လီဖုန်းဖြင့်ပင် အင်မတန်
 လိုအပ်မှ ခေါ်ကြမည်။ ပြီးတော့ လူနာ ဦးနှင်းနွယ်သည်
 အရေးကြီးသော သူဖြစ်သည်ဆိုတာ အနည်းငယ်တော့
 ရိပ်မိကြလိမ့်မည်။ မကြာခင်ဘဲ အို ပန်းချီဆရာ နှင်းနွယ်လား
 ဆိုပြီး ရှေးဟောင်းနောက်ကြောင်းတွေ ပေါ်လာပါလိမ့်ဦးမည်။

နောက်ဆုံး သူက “ကျွန်တော် ကလောပြန်ရမလား”
 လို့ မေးပါသည်။

“ပြန်ချင်သလား” လို့ ကျွန်မက ပြန်မေးလိုက်တော့. . .

“မပြန်ချင်ဘူး”

ကျွန်မ သတိရလာပြီး “သူ ခု ဘယ်မှာတည်း နေသလဲ”

“ဦးရွှေလှိုင်အိမ်မှာ”

“ဒီလိုလုပ်လေ၊ အင်းလျားလိပ်ဟိုတယ်မှာ ပြောင်းနေ၊ အေး အခန်းတစ်ခန်း ငှားခိုင်းလိုက်မယ်၊ အဲဒီမှာ နေဦးပေါ့၊ အေးမှာ ကားအပို တစ်စင်းရှိတာလည်း ယူထားပေါ့၊ အေး ခွင့်တစ်ပတ် ယူလိုက်မယ်၊ သူ ဆေးရုံမှာ နှစ်ရက်လောက်တော့ နေပါဦး၊ ဓာတ်မှန်ထပ်ရိုက်ပြီး အဆုတ်ထဲ ရေကုန်သွားတာ တွေ့မှ စိတ်ချရမှာ၊ ပြီးတော့ အေးက ခွင့်ရဖို့ စီစဉ်ရဦးမယ်၊ နောက်အပတ်လောက်မှရမှာ၊ သူ ဆေးရုံကဆင်းတော့ ဟိုတယ်ကို အေး ညနေတိုင်း လာမှာပေါ့” စသည်ဖြင့် တစ်ထိုင်တည်း စီစဉ်သည်ကို သူက မျက်လုံးများ ဝင်းလာပြီး ငေးကြည့်နေသည်။

“အေးမှာ သိပ်တာဝန်များနေမှာပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ဂိုဂင်လို မဆင်းရဲပေမဲ့ အင်းလျားလိပ်ဟိုတယ်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာ ဘယ်လိုဆက်နေရမလဲ မပြောတတ်ဘူး”

“အေး စီစဉ်သလို နေရုံပေါ့၊ ဘာများ ခက်နေသလဲ” ဟု ကျွန်မက ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မရဲ့ ငယ်ငယ်ကလို

ကြီးစိုးသော လေသံကို သူကလည်း နှစ်ခြိုက်ပုံရသည်။ ကျွန်မ ကြေးငွေတတ်နိုင်သည်ကိုလည်း သူ မငြူစူသူပါ။

“အေး ခြောက်မိုင်က အိမ်မှာပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ် လေးငါးခါ ရောက်ဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“လေးငါးခါ ဘယ်ကမလဲ၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း၊ အေးရဲ့အိမ်ကို လာကြည့်တာပဲ၊ ခြံတံခါးက အမြဲသော့ခတ်ထားတော့ အလွယ်တကူ ဝင်ခဲ့လို့မရဘူး၊ တစ်ခါ မာလီကုလား အဘိုးကြီးနဲ့ တွေ့တယ်၊ အရင် အဘိုးကြီးပဲနော်၊ သိပ်လည်း အိုမသွားဘူး၊ သူက မမ မရှိဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အေး အပေါ်ထပ်မှာရှိတယ် ထင်တာပဲ၊ ပြီးတော့ နနုတို့နဲ့လည်း မတွေ့ချင်ဘူး၊ သူတို့ မော်လမြိုင် ခဏခဏပြန်တာ၊ ကလေး ဘော်ဒါကျောင်းမှာ ထားမယ်ပြင်တာတော့ သိပါတယ်”

“ဆေးကောလိပ်ကိုလာရင် ရတာပဲ၊

ဆေးရုံကြီးလာလည်း ရတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အေးရယ်၊ အေး ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ မလိုလားတော့ဘူး၊ နာမည်တောင် မကြားချင်တော့ဘူး၊ သေလူလို သဘောထားလိုက်ပြီဆိုတာ လူတိုင်းသိတာပဲ၊ ကျွန်တော် အသိဆုံးပေါ့၊ တစ်ခါနှစ်ခါထက်ပိုပြီး မကြိုးစားတော့ဘူး၊ အဲလေ ကျွန်တော့်အပြစ်လုံးလုံးပဲ ထားလိုက်ပါ၊ အေး စိတ်နာပြေတော့မှ အေးက စခေါ်တော့မှ ကျွန်တော် ထူးနိုင်တော့မယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ် ဒါပေမဲ့...”

“ဘာ ဒါပေမဲ့လဲ. . .”

“မဝိုင်းသမီး လက်ထပ်ပွဲကို အေး လာမယ်ဆိုတာ၊ စုံစမ်းထားလို့ သိရတော့ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ဆင်းလာတာပဲ၊ လူတွေကြားမှာတော့ အေး ကျွန်တော့်ကို မနှင်ထုတ်နိုင်ဘူးလို့ တွက်ခဲ့တာပဲ”

“ပြီးတော့ နနအကြောင်းပဲ တစ်ချိန်လုံး ပြောနေတာပဲ”

“နနကို မချစ်တဲ့အကြောင်း တစ်ချိန်လုံး ပြောနေတာ အေး အသိပဲ၊ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်လောက်

ညံ့ဖျင်းနိုင်၊ ဆိုးဝါးနိုင်၊ အားနည်းနိုင်၊ အမှားလုပ်နိုင်၊
 တစ်ကိုယ်ကောင်းလည်း ကြံနိုင်တဲ့ လူမျိုးလည်းဆိုတာ အေး
 သိစေချင်တယ်၊ တစ်ခါ ကျွန်တော်ဟာ အနည်းဆုံး၊
 ရိုးဖြောင့်တဲ့လူ၊ သူတစ်ပါး နစ်နာအောင် မလုပ်တတ်တဲ့သူ၊
 အန္တရာယ်မရှိတဲ့သူ၊ ရန်မပြုတတ်သူ ဆိုတာကိုလည်း
 သိစေချင်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အေး ဘယ်လိုထင်မြင်တယ်၊
 ဘယ်လိုထင်မြင်သည်ဖြစ်စေ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင်
 နားလည်နိုင်တယ် ဆိုတာဟာ ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံးအချက်
 ဆိုရင် အေး ယုံမှာလား”

ကျွန်မ ပြတင်းဘက်သို့ မျက်နှာပြုပြီး အပြင်မှ
 နေရောင်မှာ စိမ်းမြရွန်းလက်နေသည့် သစ်ပင်၊ သစ်ရွက်များကို
 ငေးမောနေလိုက်ပါသည်။ သူ့ရဲ့ တိုးတိတ်သော အသံသည်
 နားထဲမှာ ပီသကျယ်လောင်လျက်ရှိသည်။ ချက်ချင်းပင် အပြင်မှ
 ဆေးရုံကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သော အသံဗလံတို့ကို
 သဲ့သဲ့ကြားရပြန်သည်။ ကျွန်မ ထပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သည်။

နှလုံးခုန်သံ ကျယ်လောင်လာပြီး သူတောင် ကြားလေမလား
ထင်ရပါသည်။

“ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ညက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘူး၊
ဆေးရုံမတက်ဖူးတော့ လူနာတွေကြားမှာ သေခြင်းတရားနဲ့
ရင်ဆိုင်တွေ့တာအမှန်ပဲ။ ကျွန်တော် သေသွားရင်
သေသွားနိုင်တယ် ထင်ပါတယ်။ အေးကို တစ်ချိန်လုံး
တွေ့နေတယ်။ ခုနေသေသွားရင် မသေခင် နောက်ဆုံး
တွေ့ချင်တာက အေးပဲ။ မတွေ့နိုင်လို့ မှာခဲ့ချင်တဲ့
စကားဟာလည်း အေးဖို့ပဲ။ အေးကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်
ချစ်တယ်။ အေး တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကျွန်တော်
တစ်သက်လုံး ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနားလည်အောင်
ပြောရပါ့မလဲလို့၊ မှာခဲ့ရပါ့မလဲလို့ ပူနေတာပါပဲ။ အေး ဒါကို
နားလည်နိုင်ရင်၊ လက်ခံနိုင်ရင် ကျွန်တော် သေရမှာ
မကြောက်တော့ဘူး။ လူ့ဘဝရဲ့ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ရပ် ပြီးစီးခဲ့ပြီလို့
ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သိပ်စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သူလို့
ပြောဦးမှာလား”

ကျွန်မ တိုင်ကပ်နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ၁၂ နာရီ
 ထိုးလုပြီဟု သိရသည်။ ကျွန်မ နေ့လယ်စာ စောစော
 ထွက်စားနိုင်ပြီ။ ညနေပိုင်းအတွက် အလုပ်ခွင်ကို ပြန်ဝင်နိုင်မည့်
 အင်အား မရှိတော့ပါ။ တစ်သက်လုံး ခွင့်မည်မည်ရရ မယူဘဲ
 အလုပ်မှာ ဘဝနှစ်ခဲ့သည့် ဆရာဝန်မကြီးကို တစ်နေ့ဝက်မျှ
 ဖြုန်းခနဲ ခွင့်ယူထွက်သွားသည့်အတွက် ဘယ်သူမျှ အပြစ်ယူမည်
 မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မ ပြတင်းပေါက်မှ ခွာလာပြီး သူ့ကုလားထိုင်
 နောက်မှနေပြီး ဆံပင်ခွေရစ်သော သူ့ခေါင်းကို
 ပွေ့ဖက်လိုက်လျှင် သူက ခေါင်းကိုမော့ပြီး ကျွန်မ ရင်ခွင်ထဲမှာ
 မှီလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မက ငုံ့ပြီး သူ့ကောက်လိမ်သော
 နဖူးပေါ်ကျမြဲ ဆံခွေကို နှုတ်ခမ်းနှင့် ထိလိုက်လျှင် ကျွန်မ၏
 မျက်ရည်ပေါက်များသည် သူ့မျက်နှာပေါ်ကျကာ
 သူ့မျက်ရည်များနှင့် ရောနှောသွားပါသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်လောက်များ အမှားတွေ
 လုပ်မိလို့ပါလိမ့်” ဟု သူကဆိုတော့. . .

“အေးကော ဘယ်လောက်များ မှားခဲ့ပါလိမ့်”

ကျွန်မတို့ အတူနမ်းကြပြန်ပါသည်။ ကျွန်မ
 မကြောက်ရွံ့တော့ပါ။ ကျွန်မတို့ အင်းလျားလိတ်ဟိုတယ်ဘက်သို့
 ကားမောင်းလာခဲ့ကြတော့ အလွန်ငယ်ရွယ်သော ယခင်က
 ဘဝကို ပြန်ရောက်သွားကြသည်။ သူနှင့်ကျွန်မ အပြန်အလှန်
 ပိုင်ဆိုင်ကြပြီ။ ကျွန်မ စိတ်ပေါ့ပါး လန်းဆန်းလာသည်။
 အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ရပ် ရှင်းလင်းသွားလေပြီ။ ဘာကြောင့်
 ဆယ်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မျှ အချိန်ယူရပါသလဲ ဆိုတာကတော့
 အံ့ဩစရာ၊ နားမလည်နိုင်စရာလို့ ဆိုကြမည်။ သို့သော် သူရော
 ကျွန်မပါ တစ်မူခြားနားသောလူမျိုး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူ့ကိုရော
 ကျွန်မကိုပါ တစ်စုံတစ်ရာသည် ချုပ်ချယ်ထားပြီး ထိုတစ်စုံတစ်ရာ
 ကို ကျွန်မ နားလည်စပြုလာသည်။ ထို တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ကျွန်မ
 အတူမွေးဖွားခဲ့သလားမသိ။ ကျွန်မရဲ့

အရည်အချင်းကောင်းလား၊ ဆိုးသလား ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ၊
 ထိုတစ်စုံတစ်ရာသည် ကျွန်မတို့ သတ္တလောက၊
 တိရစ္ဆာန်လောကအတွင်း အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်လာတဲ့

ဦးနှောက်ကြီးမား ပြောင်မြောက်တဲ့ လူသတ္တဝါတို့
 အောင်မြင်ရရှိလာတဲ့ အစွမ်းကုန် ထွန်းတောက်ခဲ့သော ရင့်ကျက်
 ယဉ်ကျေးမှု ဖြစ်နိုင်သည်။ တစ်ပါးသူကို ရန်ပြုတိုက်ခိုက်ခြင်းမှ
 ကင်းလွတ်လာသော အစွမ်းလို့ ဆိုရမည်။ ဥပမာ လောကမှာ
 သူသတ်သူနှင့်၊ အသတ်ခံရသူ နှစ်မျိုးပဲရှိသည် ဆိုပါတော့
 ထိုအစွမ်းကြောင့် ကျွန်မသည် မသတ်တတ်နိုင်ဘဲ
 အသတ်ခံရသူသာ ဖြစ်တော့သည်။ ဒါလည်း အစွမ်းကုန်
 ထွန်းတောက်ခဲ့သော ရင့်မာခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်မ ငယ်ငယ်က ဖတ်ရသော ငါးရာ့ငါးဆယ် ဝတ္ထု
 ပေါင်းချုပ်ထဲမှာ သည်းခံသူ ရသေ့ကို စမ်းသပ်သည့် ဘုရင့်
 အမိန့်အရ ရသေ့ကို နားခေါင်းဖြတ်လိုက်၊ နားရွက်ဖြတ်လိုက်၊
 လျှာဖြတ်လိုက်၊ မျက်လုံးဖောက်လိုက် လုပ်တော့ ရသေ့သည်
 ဒေါသမောဟနှင့် ဝေဒနာကို ချုပ်တည်းနိုင်မြဲ ချုပ်တည်းဆဲ၊
 သည်းခံတရားကိုပဲ ဆက်ဟောသတဲ့။ ဘုရင်က လက်လျှော့ပြီး
 “သင်ရသေ့ သင့်ရဲ့ သည်းခံတရားနဲ့ သင်နေရစ်တော့” ဆိုပြီး
 စွန့်ခွာခဲ့သည်မှာ မြေမျိုခံရလေသည်။

ထိုမျှ သည်းခံနိုင်ခြင်းကို ကျွန်မ နားလည်ဖို့
 တစ်သက်လုံး ကြိုးစားခဲ့၏။ ဘုရားရဟန္တာ၏ သတ္တိကို ကျွန်မ
 သာမန်လူက ဘယ်လို လုံးဝ နားလည်နိုင်မလဲ။ သို့သော် ရှေ့က
 ပြောခဲ့သည့် ကျွန်မနှင့်အတူ မွေးဖွားခဲ့သည် ထင်ရသော ထို
 တစ်စုံတစ်ရာသည် ဘုရားရဟန္တာ၏ သည်းခံခြင်း
 သတ္တိအောက်ခြေအစလို့ တင်စားနိုင်မည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်မကို ရန်ပြုတိုက်ခိုက်သူ၊ မကောင်းကြံသူသည်
 တစ်ယောက်သော နုနုဖြစ်လျှင် ထိုနုနုမှာ တာဝန်ကြီးစွာ
 ရှိသည်လို့တော့ ကျွန်မ ယုံပါသည်။ လူသတ်သမားမှာ
 တာဝန်ကြီးစွာ ရှိသည်အမှန်ပေါ့။ သို့သော်
 အသတ်ခံရသူကလည်း အသတ်ခံဖို့ ရွေးချယ်ခြင်းအတွက်
 တာဝန် အနည်းငယ်မျှဖြစ်စေ၊ မရှိထိုက်ဘူးလား။ သည်လို
 စိစစ်ပြန်တော့ နုနုကို စက်ဆုပ်ခြင်း အနည်းငယ်
 လျော့ပါးသွား၏။ ကျွန်မ လုံးဝပယ်ဖျောက်ဖို့
 မတတ်နိုင်သေးသော ဒေါသ မောဟ မီးတို့မှလည်း
 ပူလောင်ခြင်းခဏ သက်သာသွား၏။

ကိုနှင်းနွယ်က ကျွန်မနှင့် သဘောတူ ယုံကြည်ပါသည်။ သူလည်း အသတ်ခံတတ်သူ တစ်ယောက်ပင်တည်း။ သို့သော် သူနှင့် ကျွန်မသည် သာမန်လူများပင် ဖြစ်နေသေးကာ ဒေါသ မောဟနှင့် ဒုက္ခဝေဒနာကို နိုင်နင်းချေဖျောက်နိုင်သည့်အတတ် မရရှိသေးလေတော့ မကောင်းမှုဆိုသည်မှာ မကောင်းမှုသာဖြစ်၍ ထိုမသမာ ရန်ပြုခြင်းသည် အလွန် ယုတ်ညံ့မြဲ ယုတ်ညံ့နေကာ လက်ခံနိုင်သောကိစ္စ၊ စွန့်လွှတ်နိုင်သောကိစ္စ မဟုတ်လို့ ကျွန်မ ပြောချင်သည်။

“နနအကြောင်း မပြောကြပါစို့နဲ့လား အေးရယ်” လို့ ကိုနှင်းနွယ်က ပြော၏။ “ဖြစ်ပျက်သမျှအတွက် လူတစ်ယောက်တည်းက အားလုံး တာဝန်ယူနိုင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း” ဟု ကျွန်မ မြဲမြဲစွာ ဆိုသည်။ “ပြောရမယ်၊ ပြောရဦးမယ်၊ ဘယ်လောက် စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ရပါစေ၊ ဘယ်လောက် အရှက်ကွဲ သိမ်ဖျင်းတဲ့ စကားလုံး သုံးရသည် ဖြစ်စေ၊ ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ်တော့ ပြောရမယ်။

မပြောရရင် အေး ဘယ်တော့မှ ရင်အေးနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး၊
မကျက်နိုင်တဲ့ ဒဏ်ရာလို တစ်စစ်စစ် ကိုက်နေမှာပါ။ အေးကို
ခွင့်လွှတ်ပါ”

ကျွန်မရဲ့ ရင်တွင်မက ခေါင်းတွင်း၊ ဦးနှောက်တွင်းကပါ
နာကြည်းသည်ကို ဖြေဖို့၊ ကုသဖို့လို့ ကျွန်မ ဝန်ခံသည်။ အေးကို
သည်းခံပြီး နားထောင်ပါ။ အေးရဲ့ ဝေဒနာနဲ့ ထိုဝေဒနာကို
ဖန်တီးခဲ့တဲ့ နနအကြောင်း ဆွေးနွေးချင်သေးသည်။ ဒီ ဒဏ်ရာကို
နှစ်များစွာပင် ကြိုးစားချေဖျောက်လို့ မရခဲ့ဘူး၊
တစ်နေ့တော့လည်း တဖြည်းဖြည်း မေ့ပျောက်လွင့်ပြယ်
သွားမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာက ပေးလိုက်တော့ အခု သူနဲ့
ရင်ဆိုင်ပြီး တွေ့တဲ့အခါ ရှင်းပစ်လိုက်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား၊
ဘာလို့ ဆယ်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ထပ်စောင့်နေမလဲ။ လူ့ဘဝမှာ
ဆက်နေသည့် အချိန်တွင်းမှာ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒဏ်ရာအနာများ
ကောင်းစွာကျက်ပြီး စိတ်အေးချမ်းမြဲ နေချင်ပါတယ်။ အေးဟာ
လူ့ဘဝကို ချစ်ခင်သူ၊ တွယ်တာသူ၊ လူ့ဘဝကပေးတဲ့
တရားသဖြင့် ရနိုင်သမျှ ကောင်းမြတ်တာ မှန်သမျှကို

ဘယ်သူ့ကိုမျှ ရန်မပြုရ၊ မတိုက်ခိုက်ရဘဲ ရယူပိုင်ဆိုင်
 ချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ လူ့ဘဝ ဒီတစ်ဘဝကိုသာ ယုံကြည်ပြီး
 ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာစွာနဲ့ နေချင်တဲ့ အေးကို ဘယ်သူ
 အပြစ်တင်လည်း၊ မပူပင်ပါဘူး၊ ကိုနှင်းနွယ်က အေးဘက်က
 လူလား။

“ဟုတ်တယ်၊ အေးဘက်ကလူ၊ အေးသိသားပဲ”

ကျွန်မရဲ့ လူ့ဘဝရဲ့ သုခ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ မှန်သမျှကို
 အံဝင်ခွင်ကျ ဝင်ရောက်နားလည်၊ အတူခံစားနိုင်စွမ်းရှိသူ
 တစ်ယောက်ကတော့ ကိုနှင်းနွယ်ပဲ၊ သူ့ကို ပြန်လည်ရရှိရတာ
 သိပ်ကျေနပ်စရာပဲ၊ တကယ်တော့ သိပ်ပျော်တာပဲ၊ ဒီလို ကျွန်မ
 ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ သူ့ကို ပြောနိုင်တာကို သူက နားလည်
 ရှိသေးသည်။ ဘယ်သူ ပြက်ရယ်ပြုစေ အရိုအသေတန်စေ၊
 အရှက်ရစေအောင် ကြံစေကာမူ ကိုနှင်းနွယ်နှင့် ကျွန်မ အတူ
 ယုံကြည်ကြသော တရားအရပ်ရပ်တို့သည် အင်အားကြီးလှပြီး
 ကျွန်မတို့ကို ပိုပြီး သတ္တရှိစေပါသည်။ ယခု ကျွန်မတို့သည်
 တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ယုံသည်သာမက ချစ်သည်ဆိုတာပါ

ဖွင့်ဟဝန်ခံပြီး ဖြစ်လေရာ လူ့ဘဝမှာ နေထိုင်လို့ ကောင်းဖို့သာ ရှိတော့လေသည်။

ကလေးဘဝက ခံစားခဲ့ရသည့် အားငယ် ဝမ်းနည်းပြီး
ကြောက်ရွံ့လွယ်ခြင်းသည် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ဖြုန်းခနဲ
ပျံ့ပြေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကျွန်မတို့ မနက် အစောကြီး
ထပြီး နေတက်လာတာ ကြည့်ကြသည်။ ငှက်ကလေးတွေ နိုးကြ၊
စကားပြောကြ၊ သီချင်းဆိုကြတာ နားထောင်ပြီး

ဆက်ရက်ကလေးတစ်ကောင် သစ်ပင်ထိပ်ပေါ် တက်နားပြီး
 ကျကျနန သံနေသံထားနှင့် ကဗျာရွတ်သလို ဂီတဖြစ်စေသည်ကို
 အံ့ဩရွှင်လန်းစွာ ကြည့်ကြ၊ နားထောင်ကြသည်။
 ဆတ်ရက်ကလေး မလန့်အောင် အသာကလေး
 သစ်ပင်အောက်က ဖြတ်ပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်ကြသည်။
 ပြီးတော့ ကားနှင့် ရောက်ရာ တစ်လှည့်စီ မောင်းကြသည်။
 လမ်းမှာ စားစရာ ဝယ်စားကြသည်။ ပဲခူးဘက် ခဏခဏ
 ရောက်သည်။ ခြောက်မိုင်အိမ်ဘက် ပြန်ကြသည်။ အိမ်မှာတော့
 မအိပ်ကြ။ အိမ်ကိုသာ သန့်ရှင်းအောင် ကျွန်မ
 လုပ်ချင်သေးသည်။ နုနုရဲ့ အရိပ်အငွေ့ တစ်စေ့မျှ မကျန်အောင်
 သန့်ရှင်းပစ်ချင်သည်။

တကယ်တော့ နုနု ဘယ်တော့မှ ပြန်လာဖို့မရှိတော့။
 အင်းလျားလိတ်ဟိုတယ်သို့ မသွားခင် ကိုနှင်းနွယ်ကို ဆေးရုံမှာ
 ထားခဲ့ပြီး ကျွန်မ အိမ်ပြန်ခဲ့သေး၏။ နုနုကို ရင်ဆိုင်ဖို့ပေါ့။ ရန်ကို
 ရင်ဆိုင်ဖို့ပေါ့။ ကျွန်မ သူ့ကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ ခေါ်ပါသည်။

“ဟဲ့လို. . . အေး” ဟု နနက ပေါ့ပေါ့ဆဆ ထူးလေသည်။ ကျွန်မက ဘာမှ အစပျိုးမနေတော့၊ “အေး ဖော်လမြိုင် လိုက်လာတဲ့ နွေကျောင်းပိတ်ရက် မှတ်မိလား” လို့ မေးပါသည်။

“ဆိုပါဦး”

“အဲဒီတုန်းက ကိုနှင်းနွယ် စာတွေရေးတာ ဖြတ်ယူ ဖျောက်ဖျက်ပစ်တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်မ နနရဲ့ မျက်နှာ ဘယ်လို ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ သိချင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ နနကို မတွေ့ချင်တော့တာမို့ မကြည့်ရလည်း နေပါစေတော့။ သူ့မျက်နှာ ဘာမှလည်း ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မယ်မဟုတ် ကျွန်မ မသိ။

“ဒေါ်ကြီးလည်း ပါတာပဲ” ဟု နနက ဝေလည်ကြောင်ပတ် ဖြေသည်။

“လူ့ဘဝမှာ တစ်ခါလောက် မလိမ်မကောက်ဘဲ မုသာဝါဒ မပါဘဲ၊ ဟုတ်မဟုတ် တစ်လုံးတည်း ဖြေစမ်းပါ” ဟု

ကျွန်မက စက်ဆုပ်သံနှင့် ပြောလျှင် နနုသည်
 တိတ်ဆိတ်နေရာက ကြိုးစားပြီး ရယ်ဟဟ လုပ်သော်လည်း
 မအောင်မြင်ဘဲ ခပ်ညည်းညည်း အသံဖြင့် “သိပ်စွဲတာနော်” ဟု
 ပြောလေသည်။

ကျွန်မသည် ဆက်လက်ပြီး မေးနေလို့
 အကျိုးမရှိသည်ကို နားလည်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ
 အေးဆေးစွာ . . .

“နနုကို တစ်သက်လုံး ပြန်မတွေ့ပါရစေနဲ့၊ လမ်းမှာ
 မတော်လို့ ဆုံမိတောင် မမှတ်မိလိုက်ပါနဲ့၊ အေးက နနုကို
 ဘယ်တော့မှ မှတ်မိမှာ၊ သိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ကိုနှင်းနွယ်နဲ့ ပြန်တွေ့ကြပြီပေါ့” ဟု သူက
 လည်ပတ်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရိပ်မိ နားလည်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မက အတော်ပျော်ရွှင်သွားပြီး . . .

“အို . . . ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့၊ အိမ်ကို ဘယ်တော့မှ
 မလာပါနဲ့၊ ပစ္စည်းကျန်သမျှ စုပြီး ပို့ပေးလိုက်မယ် ဒါပဲ၊ ဪ . . .

ဒါထက် တစ်ခုမှတ်လိုက်ပါဦး၊ လောကမှာ ကောင်းမြတ်ခြင်း ဆိုတာရှိသည်၊ ကောင်းသူကို ဘုရားမတတ်တယ်၊ မာရ်နတ် အမြဲရှုံးတယ်”

ကျွန်မ တယ်လီဖုန်း ချလိုက်ပြီး အပြေးပြိုင်ရာမှ ပထမရဖို့ ကျောင်းသူကလေးလို အသံထွက် ရယ်မောနေလိုက်ပါသည်။ ရယ်မောပြီး ရယ်မောရင်း မဆုံးနိုင်တော့ပါ။ စင်စစ် နောက်ဆုံးရယ်သူမှာ ကျွန်မ ဖြစ်လေသည်။ ကိုနှင်းနွယ်နှင့် ကျွန်မတို့ ပထမဆုံးအကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် ကျွန်မ တကယ်စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာသော၊ စင်စစ် မဟုတ်နိုင်သော၊ နန အကြောင်းကို စိတ်မချမ်းသာဖြစ်လည်း ပြောရ ရှင်းလင်း သုတ်သင်ရသည်။ အနာ ပြည်ဖောက်ပြီး ဆေးကြောပစ်သလိုပေါ့၊ ကိုနှင်းနွယ်က သည်းခံလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ပြီး အချုပ်အတည်း သိပ်မရှိဘဲ နနအကြောင်းကို ကျွန်မရဲ့ နနပုံပြင်ကို ပြောရပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှိသေခြင်းဖြင့်၊ ရိုးဖြောင့်လိုခြင်းဖြင့် အမှန်ကို ရှာချင်ခြင်းဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ တရားမျှတလိုခြင်း ဖြင့်သာ နန

ပုံပြင်ကို ပြောချင်သည်။ ပြီးတော့ ကိုနှင်းနွယ်ကို ပြန်လည်ရရှိပြီမို့
 နနပုံပြင်သည် သိပ်ပြီးတောင် အရေးမကြီးတော့ပါ။
 သို့သော်လည်း ပြောခဲ့သလို အနာပြည်ဖောက်သလိုပဲ
 သဘောထားရလည်း ကောင်းတာပဲ။ ပြီးလျှင် နနသည် ချန်ရစ်
 စွန့်ပစ်ခဲ့သော၊ အဖိုး လုံးဝမရှိသော၊ သုညသာဖြစ်သော အတိတ်
 ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ ဒီနာမည်ကို ကျွန်မ ကြားဖူးတော့မယ်
 မဟုတ်တော့။ ကျွန်မ ကံကောင်းလာသည်။

နနပုံပြင်ကို စရလျှင် ၁၉၄၆ ခုနှစ်မှာ ကံကြမ္မာ ဖန်တီးလိုက်သည့်
အတိုင်း ကိုနှင်းနွယ်နှင့် အေးတို့ ကောလိပ် ရောက်လာပြီး

သိကျွမ်းပြီး သုံးလေးလ ကြာတော့ နနသည် ဘင်တန်မှ
အင်းလျားသို့ ပြောင်းလာသည်။

စစ်ပြီး၍ ပြည်ကောလိပ်ကျောင်း စဖွင့်သည့်အချိန်ပေါ့။

စစ်အတွင်း ပညာလစ်ဟင်းခဲ့သည့် လူငယ်များ
ရန်ကုန်ကောလိပ်သို့ ဝမ်းသာအားရ လာကြသည်။ အသက်ကြီး
အိမ်ထောင်ကျသွားသူများထဲမှပင် ကျောင်းပြန်တက်ကြသူများ
ရှိကြသည်။ သူတို့သည် ကိုနင်းနွယ်နှင့် အေးတို့လို အလွန်
ငယ်ရွယ်သော သူများနှင့် တစ်ခုတန်းလျားတည်း
ထိုင်စာသင်ရသည်ကို နည်းနည်း ရှက်နေကြသည်။
ဆေးကောလိပ်လည်း ပြန်ဖွင့်ပြီး ဆရာဝန်လိုင်းနှင့်
အင်ဂျင်နီယာလိုင်း အလွန် ခေတ်စားလာကြသည်။
လူငယ်တို့သည် ကြီးပွားချင်စိတ်၊ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ နိုင်ငံခြားမှ
လူငယ်များကို အားကျသည့် ပြိုင်ဆိုင်ချင်သည့်စိတ်
မြင့်လာကြတာများသည်။ စစ်အတွေ့အကြုံက လူငယ်အများကို
သိမြင်နားလည် ကြီးရင့်စေသည်။ ကမ္ဘာ့အဆင့်အတန်းကို မိဖို
မျှော်မှန်းကြသည်။

မိဘက ပို့သဖြင့် ကောလိပ်ရောက်ပြီး ဖဲရိုက်၊
အရက်သောက်၊ မိန်းမလိုက်ပြီး အချိန်ဖြုန်းကြသူများလည်း
ရှိသည်ပေါ့။

ကောလိပ်ရောက်ရင် အထက်တန်းစား
ဆိုသည့်လူများနှင့် တွေ့ဆုံပြီး ကိုယ်ပါ အထက်တန်းစား ဖြစ်ဖို့
လမ်းထွင်နိုင်သူလို့ မျှော်မှန်းရောက်လာကြသူများလည်း ရှိသည်။
နနလို. . . ။

နိုင်ငံရေးရာများ ပြောင်းလဲတာကို မသိမီနိုင်ဘဲ
အင်္ဂလိပ်ထုံးစံကို စုံမက်တုပပြီး ဟန်ပန်ကြီးချင်ကြသူများလည်း
ရှိသည်။ သည်အသိုက်မှာ မြန်မာစကား ပြောရမှာ ရှက်သူများ
ဖြစ်၏။ သူတို့ပြောသော အင်္ဂလိပ်စကားမှာလည်း သိပ်ပီသ
အထက်တန်းကျလှသည်လည်း မဟုတ်၊ သို့သော် သူတို့ မသိ။
ကောလိပ်လာသည်မှာ ကပွဲကောင်းကောင်း သွားဖို့၊
အနောက်တိုင်းဆန်တတ်ဖို့၊ အိမ်ထောင်ရေး
အဆင်ပြေဖို့လို့လည်း တင်စားကြသည်။

ဤတစ်သိုက်သည် စာပေရေးရာ အနုပညာမှာ
 ဝါသနာပါကြသူများလည်း ဖြစ်ပြန်တော့ တစ်မျိုးသော
 လူ့အပြင်က လူများလို့ နာမည် ပေးထားကြပြန်သည်။

ကိုနှင်းနွယ်နှင့် အေးတို့ကတော့ အေးချမ်း ငြိမ်သက်
 သူများဖြစ်လေတော့ လူစုလူဝေး အမျိုးမျိုး ရှိသည့်အထဲ
 ဘယ်ထဲမှ မပါချင်။ နှစ်ယောက်သား လျင်မြန်စွာ ရင်းနှီးသွားပြီး
 တတွဲတွဲ ရှိနေတာပဲ ပြောစရာ ရှိလေသည်။ ကိုနှင်းနွယ်ရော
 ကျွန်မပါ ဂုဏ်ထူးနှစ်ခုစီ ရပြီး တခြား ဘာသာရပ်များမှာလည်း
 အမှတ်များလှသည်။ အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ် မပြည့်သေးဘဲ
 ကောလိပ်တက်ခွင့် ရပါသည်။ ကျွန်မက ဒေါ်ကြီး စီမံ
 တိုက်တွန်းချက်အရ ဆရာဝန်လိုင်း လိုက်ရပါသည်။ ဒေါ်ကြီးက
 LMP ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ခေတ်ပြောင်းသွားချိန်မှာ အမ်ဘီဘီအက်စ်
 ဖြစ်ဖို့ ကျောင်းပြန်တက်ရန်လိုသည်။ ကျွန်မ မိဘများ ဆုံးပါးသည့်
 အတွက် အလုပ်က ထွက်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကျွန်မကို ဆက်လက်
 စောင့်ရှောက်လာသည်။ ဒေါ်ကြီး အလိုအရ ကျွန်မ ဆရာဝန်
 လုပ်ရမည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် သီချင်းဆို၊ ပီယာနို

တီးချင်စိတ်သာ ရှိလေသည်။ အနောက်နိုင်ငံများမှာ
 မွေးချင်ရင်တော့ ဂီတပညာသည် သူဖြစ်ရမှာပဲလို့လည်း
 တောင့်တဖူးသည်။ ဒါမှမဟုတ် ပန်းချီဆရာ လုပ်ချင်သည်။
 ကျွန်မ ကလေးဘဝတစ်ခုလုံး သူတစ်ပါး မသိစေဘဲ ခဲနှင့်မင်နဲ့
 ပုံတူများ ဆွဲခဲ့သည်မှာလည်း စိတ်ကျေနပ်စရာ ကောင်းသားလို့
 ထင်လေသည်။ သို့သော် ဒေါ်ကြီး အလိုအရ ကောလိပ်မှာ
 ပညာသင်ရမည်။ ရန်ကုန် ကောလိပ်မှာ ပန်းချီပညာ၊ သီချင်းဆို
 ပညာ၊ တူရိယာ တီးမှုတ်ခြင်း ပညာ သင်ယူစရာ အခွင့်အရေး
 မရှိ။

ကိုနှင်းနွယ်က ပန်းချီဆရာ ဖြစ်ချင်သူ ဆိုပြန်တော့၊
 စာအုပ်များသာ ဖတ်ချင်သူ ဖြစ်ပြန်တော့ ထပ်ပြီး စကားများစွာ
 ပြောလို့ကောင်းပြန်သည်။ ကဗျာ အတူရွတ်ပြီး၊ သီချင်း အတူဆို၊
 အတူ နားထောင်နိုင်သည်။ ကိုနှင်းနွယ်က ဂီတာ တော်တော်
 တီးတတ်ပြန်တော့ ပီယာနို တီးသူ အေးနဲ့ အဆင်နေပြန်မှာပဲ။
 ဒေါ်ကြီးက ယောက်ျား သူငယ် အိမ်ခေါ်လာတာ မကြိုက်၊
 အိမ်လာလည်ပါလို့ ရုတ်တရက် မဖိတ်ဝံ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ

အင်းလျားဆောင်မှာ နေတာများပြီး အိမ်ကို တစ်လတစ်ခေါက်မှ မှန်မှန် မပြန်တာမို့ သူကလည်း အင်းဝဆောင်သားမို့ ညနေ ကျောင်းပြီးချိန်သာ ဧည့်ခန်းမှာ တွေ့ဆုံနိုင်။ အင်းလျားကန်သို့ လမ်းလျှောက် သွားနိုင်ကြသည်။ ကျွန်မ ကားနှင့် မောင်းလိုရာ မောင်းသွားနိုင်သေးသည်။

ကျွန်မအဖို့ ရန်ကုန်ယူနီဗာစီတီမှာ ၂ နှစ်နေပြီး ဆေးကျောင်းကို ပြောင်းရမည် ဖြစ်သော်လည်း အင်းလျားမှာ ၇ နှစ်လုံးလုံး ဆက်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား၊ အင်းဝဆောင်နဲ့ နီးသည်ကို။ ကောလိပ်မရောက်ခင်ကတည်းက ရူပဗေဒနှင့် ဓာတုဗေဒ ယူလာသူမို့ ဘိုင်အို တစ်ခုသာ ကျက်မှတ်ရဖို့ ရှိပြန်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာနှင့် မြန်မာစာမှာ ကျွန်မ ဂုဏ်ထူးရသော ပညာရပ်များပင်။ ဒီတော့ ဆေးကျောင်း မရောက်ခင် နှစ်နှစ်မှာ ရန်ကုန် ယူနီဗာစီတီမှာ ကျွန်မအဖို့ တပင်တပန်း စာကျက်ရမည့် နှစ်များမဟုတ်။ မရည်ရွယ်သော်လည်း နှစ်နှစ်မျှ ခပ်အေးအေး နေပြီး ဝတ္ထုဖတ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့် ဖြစ်နိုင်ရင် ခပ်ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေဖို့ ပင်။ သို့သော် မိဘမဲ့သူမို့လားမသိ၊ ရယ်ရွှင်ဟက်ပက် မနေတတ်

ခဲရာ ကျွန်မကို သိပ်ပြီးတည်တာပဲ၊ ငြိမ်တာပဲ၊
 လူကြီးကလေးလိုပဲ၊ ဆယ့်ငါးနှစ် သမီးကလည်း နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်
 သမီးကျနေတာပဲ စသဖြင့် အပြောခံရတတ်သည်။
 ဒေါ်ကြီးကလည်း အပျိုကြီးဆိုတော့ အိမ်ထောင်ပြုတာ
 ရည်းစားထားတာ မလိုလားအပ်သော ကိစ္စများလို့
 သွန်သင်နည်းပြ ဆုံးမခဲ့လေရာ ကျွန်မသည် သူငယ်ချင်း
 မိတ်ဆွေဆို၍ ကျောင်းမှာသာ တွေ့ဆုံနိုင်ပြီး အိမ်လည်း
 မလည်ရ၊ မလည်တတ်၊ ဒေါ်ကြီးမပါဘဲ မသွားရ၊ မသွားတတ်၊
 တစ်ယောက်တည်း နေလေ့ရှိခဲ့တာ အမှန်ပင်။
 ဆယ်တန်းရောက်မှ ကားမောင်းခွင့်ရပြီး အိမ်ပြင်ကို
 တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခွင့်ရလေသည်။ ဒေါ်ကြီးက
 သိပ်မကြိုက် “လူတွေက သိပ်ရှေးဆန်သေးတယ်၊ အေး
 ကားမောင်းထွက်တာကို ကဲ့ရဲ့တာ ကိစ္စမရှိဘူး၊
 မကောင်းကြံသူက ကြံနိုင်တယ်”

ကျွန်မက မယုံနိုင်ဘဲ “ဒေါ်ကြီးကလည်း ဘယ်သူက
 အေးကို မကောင်းကြံချင်မှာလဲ၊ အေးမှာ ရန်သူ မရှိပါဘူး”

ဆိုတော့ ဒေါ်ကြီးက “အေး မသိတာတွေ၊ လောကမှာ အများကြီး ရှိသေးတယ်” ဟု မပြီးမပြတ် ပြောပါသည်။

ကျွန်မ မသိတာတွေ အများကြီး ရှိသေးတာ တကယ်ပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မသည် မယုံနိုင်အောင် အလှ နုံလှပါသေးသည်။ ကျွန်မဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ ရန်သူဆိုတာ ပေါ်လာလိမ့်မယ် မထင်၊ လောကမှာ မလိုအပ်သည့် ကိစ္စများသည် ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လည်း မဟုတ် လို့သာ စိတ်ကူးရှိပါသည်။ ရန်သူသည် သူငယ်ချင်းယောင်ဆောင် ကာ ညီအစ်မယောင်ဆောင်ကာ အလွယ်တကူ မသိမြင်နိုင်ဘဲ ကျွန်မထံ ရောက်ရှိဖို့ မဖြစ်နိုင်။ ဒါပေမဲ့ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်မသည် အလွန် အတတ်၊ နံတတ်၊ ယုံတတ်သူ ဖြစ်နေတတ်ပြီး ရန်ကို မတွန်းလှန်တတ်၊ မခုခံတတ်ရုံမက ဆယ်နှစ်၊ ဆယ့်ငါးနှစ် ကြာပြီးမှ ဪ အဲဒီတုန်းက အဲဒီလို မကောင်းကြံတာ ခံခဲ့ရပါကလား၊ အဲဒီရန်သူဟာ အေးရဲ့ ဘဝကို လမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်ခဲ့တာပါကလား၊ ရန်သူမှန်း နည်းနည်းမှ မရိပ်မိခဲ့ပါကလားလို့ သိမြင်ရင်နာ ဒေါသဖြစ်ရတော့သည်။

ညီအစ်မ ဆိုသော်လည်း သိပ်ပြီး တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးသည်
မဟုတ်တော့ ပထမတော့ ခပ်စိမ်းစိမ်းပင်၊ နနက အသက်
လျှော့ထားသဖြင့် ကျွန်မထက် တစ်နှစ် ငယ်နေသေးသည်။
ကျွန်မကတော့ ယုံတတ်သူ၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ဆယ့်လေးနှစ်နဲ့
ကောလိပ်ရောက်လာလိမ့်လို့ အံ့ဩတော့ နနက “အသက်
လိမ်ပြောပြီး ဝင်ရတာပေါ့” လို့ ဖြေရှင်းပါသည်။ ကျွန်မကို
မမအေး လို့ ခေါ်ခိုင်းရင်တော့ နနသည် စိတ်မလုံဖြစ်ကာ အို
နနဲ့အေးပေါ့၊ ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းပေါ့လို့ ပြောသည်။ ကျွန်မ
သူ့ကို ကိုယ့်ထက် ငယ်သူလို့ သည်းခံချင်စိတ် ထားခဲ့သည်။
သူက နှုတ်ချိုချင်ရင် သိပ်ချိုတတ်၊ စကားပြောကောင်း၊
သွက်လက်သူ၊ လောက လူမှုရေးရာ သိတတ်သူ၊ စာမဖတ်၊
ပန်းချီဆွဲသော်လည်း သီချင်းတော့ ဆိုတတ်သူ၊ ကလည်း
ကတတ်သူ၊ လှလှပပ ဝတ်စား ပြင်ဆင်တတ်သူ၊ အင်းလျားမှာ
အသိမိတ်ဆွေ များစွာ ချက်ချင်းဖြစ်ပြီး အခန်းတကာ
တစ်ညနေလုံး လျှောက်လည် စကားများတတ်သူ။

စာမကျက်ချင်ဘဲ အလွယ်ဆုံး ဘာသာရပ်ကို ယူသူ၊ ကျွန်မနှင့် သိပ်တွဲဖက်မိဖို့မရှိ။

မှတ်မိသေးသည်မှာ အင်းလျား ရောက်ကတည်းက ကျွန်မ အိပ်လို့မရ၊ ဘာတွေ ကိုက်မှန်းလည်း မသိ၊ သိပ်ယား နာတာပဲလို့ ပြောမိတော့ နနက လာပြီး ကျွန်မ ခုတင်ကို ကြည့်ပြီး “ဪ. . . ဖြစ်မှဖြစ်ရတယ်၊ အိပ်ရာမခင်းခင် ခုတင်ကို လှဲကျင်း ဖုန်သုတ်ရတယ် အေးရဲ့” လို့ ဆိုပါသည်။ အင်းလျားဆောင်မှာ ပေးသော ခုတင်များမှာ ဝါးကြမ်းခင်းလေ့ရှိရာ အိပ်ပျော်ရင်း လူးလွန်လျှင် တချပ်ချပ် မြည်တတ်သေးသည်။ နနက တံမြက်စည်းတစ်ခု ရှာဖွေ ယူလာပြီး ကျွန်မ ခုတင်ကို ရှင်းလင်း သုတ်သင်ပေးပါသည်။ ကိုက်တတ်သော ပိုးကောင်များ ရှင်းသွားပြီး ထိုညမှစပြီး ကျွန်မကောင်းစွာ ကျေးဇူးတင်စွာ အိပ်ရပါသည်။ နနက သိပ်စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းသူ၊ ကျွန်မကို ကူညီချင်သူ၊ သူငယ်ချင်းကောင်း ဖြစ်မည့်သူလို့ ယုံကြည်လိုက်ပါသည်။ နနက ချက်ပြုတ်တတ်သူ၊ စားကောင်း သောက်ကောင်း ရှာဖွေတတ်သူ၊ အိမ်သိမ်းတတ်သူလည်း

ဖြစ်သေးသည်။ ကြမ်းပြင်ကို ပေါ်လစ်သုတ်ပြီး ဖိနပ်မစီးရလို့ တားမြစ်ပါသည်။ ကျွန်မက ဂရုမပြုဘဲ ဖိနပ်မချွတ်တော့ သူ လက်လျှော့သွားပါသည်။ ကျွန်မ စကားများများ မပြောတတ်၊ စာဖတ်နေရုံသာ နေတတ်လျှင် နနု ပျင်းလာပြီး အခန်းလည် ထွက်လေ့ရှိသည်။

ညနေ ခြောက်နာရီထိုးလျှင်တော့ အင်းလျားဆောင် ဧည့်ခန်းမှာ လူပြည့်နေတတ်သည့် အတွင်းမှာ ကျွန်မ အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ နနုမှာလည်း သူ့မော်လမြိုင်က မိတ်ဆွေများ လာလည်ကို ဧည့်ခံလိုမဆုံး၊ ကျွန်မ မိတ်ဆွေကတော့ ကိုနှင်းနွယ် တစ်ယောက်တည်းပင်။

ပြီးတော့ ကိုနှင်းနွယ်သည် ညနေတိုင်း မှန်မှန်လာခဲ့တော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အဆောင်မှ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နှစ်ယောက် ခေါ်လာတတ်သည်။ အများအားဖြင့်တော့ ကျွန်မနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ကာ စကားဦးတည်တာ ဘာမှ အစီအစဉ်မရှိ ပြောတတ်ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စာအုပ်လဲလှယ် ဖတ်ထားသည်ကို

ဆွေးနွေးတတ်သည်။ သူက ခဲနှင့်ဆွဲသော ရုပ်ပုံများစွာ ယူလာပြီး ပြတတ်သည်။ အများအားဖြင့် သူ့အင်းဝဆောင်မှ လူငယ်တို့၏ ခေါင်းပုံများ၊ မျက်နှာများ ဖြစ်သည်။ ဘယ်တုန်းက ကူးယူလိုက်မှန်း မသိသော ကျွန်မရဲ့ မျက်နှာတစ်ခြမ်းပုံ၊ ဆံပင်ရှည် လေလွင့်ဟန်၊ ငေးမောနေဟန်၊ စာအုပ် ငုံ့ဖတ်နေဟန် စသည်တို့ကို ပြပြီး ကျွန်မ အံ့အားသင့်သည်ကို သူက သဘောကျ ရယ်မောတတ်သေးသည်။

“သူ သိပ်တော်တာပဲ၊ ပန်းချီဆရာ ဖြစ်မယ့်လူပဲ” လို့ ကျွန်မက ချီးကျူးလျှင် သူ ပွင့်လင်းစွာ ကျေနပ်ဝမ်းသာ တတ်ပါသည်။

“နိုင်ငံခြား ပန်းချီကျောင်း တစ်ခုမှာ သွားတက်ချင်တယ်” လို့လည်း ညည်းညူတတ်သည်။

“သွားပါလား၊ သွားချင်ရင်”

“ပိုက်ဆံမတတ်နိုင်ဘူး”

“အေးက ပို့ပေးမှာပေါ့” လို့ ကျွန်မက အတည်လိုလို နောက်ပြောင်သလို ပြောလျှင် “အေး ချမ်းသာမှန်း သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သိပ်သွားချင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဖေကလည်း နောက်မိန်းမနဲ့ ကလေးငယ်လေးတွေ နှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို ဒုက္ခပေးရမှာ သိပ်အားနာတာပဲ” ဆိုပါသည်။

“သူ့ မေမေက ဘယ်မှာလဲ”

“ဆုံးသွားပြီ၊ အမေမသေခင် ကျွန်တော့်ကို အဖေ မသိအောင် ပေးခဲ့တဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ အဖေတောင်းတော့ ပေးလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့်လက်ထဲ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ အမေ့နာမည်နဲ့ ကလေးမှာ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိတာတော့ ကျွန်တော် မိန်းမယူရင် လက်ဖွဲ့အဖြစ်ရမယ်ဆိုတယ်၊ မိန်းမ မြန်မြန်ယူပြီး အိမ်ရတော့ ရောင်းပြီး ပဲရစ်ကို သွားမှ ထင်ပါရဲ့။”

“မိန်းမကို ပစ်ထားခဲ့မယ်. . .” လို့ ကျွန်မ အံ့သြလျှင် သူက ပြုံးရုံပြုံးသည်။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်မ စိတ်ကူးထားသည်

မှာလည်း ဆေးကျောင်းပြီးရင် အလုပ်မဝင်သေးဘဲ ခြံမြေ တစ်ဝက်ရောင်းပြီး အင်္ဂလန် စာသင်သွားဖို့ပင်။

“အေးလည်း ဒီလိုပဲ” ဟု သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“အေးက ဆေးကျောင်းပြီးဖို့ရာ ခုနစ်နှစ်တောင် လိုတာနော်၊ အကြာကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီဂရီရအောင် လေးနှစ်တောင် ဒီမှာ မနေချင်တော့ဘူး၊ ဒီဂရီရတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

ကျွန်မတို့ ဘာမှ မပြောတတ်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ကျွန်တော် အခု အလုပ်ထွက်လုပ်ရင် အောက်တန်း စာရေးတော့ ဖြစ်မှာပဲ၊ တစ်လ တစ်ရာကျော် ရတယ်ဆိုလား”

“ဘာကိစ္စလဲ” လို့မေးတော့-

“မသိဘူးလေ၊ မိန်းမ လုပ်ကျွေးရအောင် ထင်ပါရဲ့။”

ကျွန်မတို့ ရယ်ကြသည်။

“အေး ပဲရစ်ကို မသွားချင်ဘူးလား” လို့ သူက ပြုံးပြီး
မေးတော့-

“လန်ဒန်နဲ့ နီးနီးလေးပဲ” လို့သာ ကျွန်မ ပြောနိုင်သည်။

“လမင်းနဲ့ ခြောက်ပဲနိ ဆိုတဲ့ဝတ္ထု ဖတ်ရတယ်
မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဂိုဂင်ရဲ့ ဘဝကို တစ်မျိုးပြန်ရေးထားတာလေ။
အဲဒီလူဟာ သူစုံမက်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ချင်တာနဲ့
လက်ရှိဘဝကို ပစ်ပြီး စွန့်ထွက်သွားတာ၊ သိပ်အံ့ဩဖို့
ကောင်းတာပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီလောက် သတ္တိမရှိပါဘူး”

“သူ့အသက် ဆယ့်ငါးခြောက်နှစ်မှာ ဒီလို သတ္တိမျိုး
ဘယ်ရှိနိုင်မလဲ” ဟု ကျွန်မက ပြောလျှင် သူက အလွန်
တည်ကြည်စွာ မျက်လုံးများတော့ စူးရှ ပြောင်လက်လာပြီး. . .

“အသက်က အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ
ဆယ့်ငါးနှစ် ရှိသေးတယ်၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိသေးတယ်လို့ သတိ
မရတတ်ပါဘူး၊ အမေ ဆုံးသွားကတည်းက လူကြီး ဖြစ်လာတယ်
ထင်တာပဲ။ အမေက ကျွန်တော့် လက်ပေါ်မှာ အသက်ရှူရ

ခက်ပြီး မောနေတာ အကြာကြီးပဲ။ အမေ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲ။ ကျွန်တော် မိတဆိုးဖြစ်မှာ သိပ်ကြောက်တယ်တဲ့။ မသေဘဲ ဆက်နေရအောင်လည်း မလုပ်တတ်ဘူးတဲ့။ အဖေက နောက်မိန်းမ မြန်မြန်ယူတတ်တဲ့ လူမျိုးတဲ့။ အမေနဲ့ အဖေက သိပ်မတည့်ဘူး။ စကားတောင် အကြာကြီး မပြောဘဲ နေတတ်ကြတယ်။ သား မဆင်းရဲအောင် အမေက သူ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ပေးခဲ့တယ်။ အဖေ မသိစေနဲ့တဲ့”

ကျွန်မသည် ကိုနှင်းနွယ်အတွက် တိတ်ဆိတ်စွာ ငိုခဲ့သည်။ မျက်ရည်များကို ကျွန်မ မသုတ်ဘဲ မျက်နှာ တစ်ဖက် လှည့်ထားလိုက်ပါသည်။ သူ သိသွားမှာ စိုးလှသည်။

“အမေ့ စိန်လက်ကောက် တစ်ရံလောက် ပြန်ရရင် ရောင်းပြီး ပဲရစ် သွားချင်ပါတယ်”

“ပြီးတော့ ဂိုဂင်လို ဆင်းရဲငတ်ပြတ် ရူးသွပ် ဖြစ်လည်း ဖြစ်စေ၊ ပန်းချီကောင်းကောင်း ဆွဲမယ်ပေါ့”

သူက ခြောက်သွေ့သော ရယ်မောခြင်းဖြင့်-

“ပန်းချီကောင်း ဆွဲဖို့ရာ ငတ်ပြတ် ရူးသွပ်မှ
 မဟုတ်ပါဘူး အေးရယ်၊ ခေတ်တွေ ပြောင်းလဲသလိုပဲ လူ့ဘဝ
 ပုံစံတွေလည်း ပြောင်းလဲနေမှာပဲ၊ ပီကာဆိုကို ကြည့်ပါဦး
 ဘယ်လောက် ချမ်းသာနေပြီလဲ”

ကိုနင်းနွယ်သည် သူ့အဖေရှိရာ မန္တလေးသို့ တက်သွား
 တတ်သည်။ ရှေးမြန်မာ ပန်းချီကားတွေ ရှာဖွေဖို့တဲ့။ စစ်ကိုင်း၊
 ပုဂံ စသည်ကိုလည်း သူ သွားတတ်ပြန်သည်။ အောက်
 ပုဇွန်တောင်မှ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးရွှေလှိုင် ခရီးလှည့်ရာ
 ပါသွားတတ်ပြန်သည်။ ကျောင်းရောက်သော ပထမနှစ်
 ကတည်းက သူ ကျောင်း မှန်မှန် မတက်ဖြစ်ပါ။

“အေးလူက ဘယ်လိုလဲ” ဟု နနက မေးမြန်းတတ်
 ပါသည်။

“ဘာ အေးလူလဲ” လို့ ကျွန်မက မေးပြန်လျှင်-

“ပန်းချီဆရာ နှင်းနွယ်လေ၊ သူ့လက်ရာတွေ
မဂ္ဂဇင်းတွေထဲ ခဏခဏ ပါနေတာလေ၊ ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့
အတော် လူသိများနေပြီ”

“ဪ. . . နနုက ဒါတွေ စိတ်ဝင်စားသားပဲ” ဟု
ကျွန်မ ပြောမိလျှင်-

“အင်းလျားတစ်ဆောင်လုံး သိတာပဲ၊ အေးရဲ့လူက
ပန်းချီဆရာ နှင်းနွယ်၊ ကျောင်း ဘယ်တော့မှ မတက်လို့
ဆရာတွေ ခဏခဏ အပွက်ခံရတဲ့သူ၊ ဘယ်တော့မှ
ကြီးပွားမယ့်သူ မဟုတ်ဆိုတာ နာမည်တော့
အတော်ကြီးလာသား”

“အေးရဲ့ မိတ်ဆွေပါ”

နနုက ပြုံးတစ်ဝက်၊ မဲ့တစ်ဝက်နဲ့ “အေးရဲ့ မိတ်ဆွေက
တစ်ခါတစ်ခါ ပျောက်သွားပေမဲ့ လာတဲ့အခါ ညနေတိုင်း
လာနေတာ ဘာတွေများ ပြောစရာ ရှာတွေ့နိုင်ကြပါလိမ့်၊

ညနေတိုင်း သုံးလေးနာရီ ဆက်တိုက် ဧည့်ခန်း တံခါးပိတ်တောင် မပြန်ချင်သေး သလိုပဲ၊ တော်တော်ခင်တွဲ မိတ်ဆွေနော်”

“တော်တော်ခင်ပါတယ်” လို့သာ ကျွန်မ ဝန်ခံလျှင်

“ချစ်လိုက်တာ၊ ကြိုက်လိုက်တာလို့ တစ်ခါမှ မပြောကြ ဘူးနော်”

ကျွန်မ အတော် စိတ်ဆိုးသွားပါသည်။ ကျွန်မသည် ငယ်ရွယ်ရုံမက နုနုပြောဆိုပုံကို သေးသိမ်သည်လည်း ထင်လေတော့ စိတ်မချုပ်တည်းချင်ဘဲ ဒေါသ ထွက်ချင်တိုင်း ထွက်လိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာနုနု၊ သူနဲ့ အေးဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ၊ အဲဒါဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ သူ့စိတ်ကူးတွေ၊ သူ မျှော်မှန်းတာတွေ၊ သူ ကြိုးစားတာတွေကို အေး ရိုသေတယ်၊ ယုံကြည်တယ်၊ အားပေးမယ်၊ သူ့ကို နုနုရဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်နည်းမျိုးနဲ့ အေး တန်ဖိုး မဖြတ်ဘူး”

နနက နားမလည်နိုင်။ “နနက ဘယ်လို တန်ဖိုး
 ဖြတ်လိုလဲ၊ အေးကကော ဘယ်နည်းဘယ်ပုံနဲ့ တန်ဖိုးတစ်မျိုး
 ဖြတ်နိုင်မှာလဲ၊ ပြောပါဦး၊ ခုကြည့်လေ
 ကောလိပ်ရောက်လာတယ် ပညာကြီးစားရမယ်၊ ဒီဂရီရရင်
 ကြီးပွားတဲ့ အလုပ်ကို ရှာရမယ်၊ ကိုယ်ပိုင်အလုပ် လုပ်မလား၊
 အရာရှိ လုပ်မလား၊ အိမ်ထောင်ပြုရင် သားမယားကို ဘယ်လို
 အခြေမျိုးမှာ ထားနိုင်မလဲ၊ အဲဒါ လူတိုင်း နားလည်တဲ့
 တန်ဖိုးဖြတ်နည်း တစ်ခုတည်းသောနည်း မဟုတ်ဘူးလား၊
 အေးတို့ရဲ့ ပုံစံအတိုင်း စာသံပေသံနဲ့ ပြောရရင်. . .”

ကျွန်မ စိတ်တွင်းမှ ပြောသည်မှာတော့ နနဟာ
 သူကိုယ်တိုင်တော့ ပညာသင်ချင်သူ မဟုတ်ဘူး၊ ကောလိပ်ကို
 အခွင့်အရေးကောင်း ရှာဖို့ ရောက်လာတာ၊ သူ့အကြံက
 အရာရှိကတော်၊ သူဌေးကတော် စသဖြင့် ဖြစ်ဖို့ပဲ။

ကျွန်မက “ကိုနင်းနွယ်ဟာ ဘယ်တော့မှ အရာရှိ
 ဖြစ်မယ့်လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဘီအေ၊ ဘီအက်စ်စီ အောင်ပြီး ကိုယ်ပိုင်
 အလုပ် လုပ်စားမယ့်လူလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ စိတ်ကူးတစ်မျိုး

ရှိတယ်။ သိပ်ကြီးမားတဲ့ အင်အားတစ်ရပ် ရှိတယ်။ အဲဒီ အင်အား ဆွဲဆောင်ရာကို သူ ဝမ်းသာအားရ လိုက်မှာပဲ။ သူ ပန်းချီပဲ ဆွဲချင်တယ်”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့” ဟု နနက အားရပါးရ ထောက်ခံပါသည်။ “သူ ဘယ်တော့မှ ချမ်းသာမယ့်သူ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ယူမယ့် မိန်းမတော့ သနားလိုက်ပါသေးရဲ့။”

ကျွန်မက ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်လျှင် နနက တစ်ဖန် ဆက်ပြန်သည်။

“တို့ ကောလိပ်ရောက်လာတာ နှစ်ဝက်တောင် ရှိတော့မယ်။ အချိန်ကလည်း အကုန်မြန်လိုက်တာ။ ပါတီတောင် စုံအောင် မတက်ရသေးဘူး။ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း အများကြီး ဖြစ်တယ်။ အေးက ဆေးကျောင်းသွားမယ့် သူငယ်ချင်းပဲ တွေ့တာ။ နက ပါတီမျိုးစုံမှာ လူမျိုးစုံ တွေ့ရတယ်။ ဘယ်သူဟာ ဘယ်သူ့ သားသမီးဖြစ်ပြီး ဘယ်လို အခြေရောက်နိုင်တယ်။

ကြီးပွားနိုင်တယ်ဆိုတာ ခုကတည်းက သိနိုင်တာပဲ၊ ဥပမာ ဆိုပါတော့. . .”

နနသည် ကျွန်မတို့ လေးဆယ့်ခြောက်ခုနစ် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများတွင် ဘယ်သူချမ်းသာ၍ ဘယ်သူရာကြီး ရနိုင်မည် ဆိုတာတွေ စေ့စေ့ငုငု သိထားသမျှ ခပ်ပြောင်ပြောင်ပင် တရားပြပါလေသည်။ မှတ်တမ်းစာအုပ်နှင့် အပြည့်ရေးချ၊ အလွတ်ကျက် မှတ်သားထားသည် ထင်ရသည်။ ရန်ကုန် အထက်တန်းလွှာ လူစားမျိုးသာ နနအဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်မည်။ နနကို ဆန်စက် သူဌေးသမီးလို့ လူငယ်များ စိတ်ဝင်စားကြကြောင်းလည်း ပြောပြပေသည်။

“ပြီးတော့ အေး. . . န စေတနာ တကယ်ရှိလို့ ပြောတာ၊ အေးကို ညှိုးငယ်တယ်လို့ ဘယ်သူမှ မထင်စေချင်ဘူး၊ အေး ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ကျောင်းလာနေတာ လူများကို ခဏခဏ သတိပေးရတယ်၊ အေးက ဝတ်ကောင်းစားလှလည်း ရှိပါရက်နဲ့ မဝတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ စိန်ရွှေရတနာလည်း ဒေါ်ကြီးနဲ့ ထားခဲ့တယ်ဆို၊ အနည်းဆုံး ပါတီသွားရင် ဝတ်ဖို့ကောင်းတာပေါ့၊

ပြီးတော့ ပါတီလည်း သိပ်မသွားဘူး၊ နုတော့ ရှင်းရှင်းပဲ ပါတီမှာ လူတွေနဲ့ တွေ့ရတာ သိပ်ပျော်တာပဲ။ ကွန်ဗင့်နဲ့ ဘရာသာစကူး ကျောင်းထွက်တွေနဲ့ ကပွဲတောင် တက်ချင်သေးတယ်။ ဖေဖေ ကြားသွားပြီး ဆူမှာစိုးလို့သာ။ ဖေဖေက စိတ်မထင်ရင် မော်လမြိုင် ပြန်ခေါ်မှာ။ ဖေဖေက မြန်မာဆန်ချင်ရင် သိပ်ဆန်တာ။ ကပွဲတက်တာ မကြိုက်ဘူး။”

ကျွန်မက နနကို ငေးမောပြီး ကြည့်နေလိုက်ဆဲ နနသည် ဆက်လက် စကားများနေသည်။ နနသည် အမှန် အသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ပြည့်လုပြီဆိုတာ သိခဲ့ရပြီ။ သူ့အဖို့ လူ့ဘဝမှာ ခြေသွက်လက်သွက်ရှိမှ “ကြီးပွား” နိုင်မည်ဆိုတော့ ကောလိပ်မှစ၍ ခြေသွက်ရပေတော့မည်။ အိမ်ထောင်ကျ အလုပ်မလုပ်၊ ကလေးတစ်ယောက်နှစ်ယောက်မွေး၊ အိမ်ကြီး ခြံကြီး ကားကြီးနှင့် စိန်ရွှေနဲ့ ပါတီပွဲ မျိုးစုံနှင့် အချိန်ကုန်ပြီး သူ့အဖို့ ပြည့်စုံပြီ ဆိုသောဘဝကို သူရှာရမည်။ ခက်ခဲမည်လည်း မဟုတ်ပါ။ နနသည် ကျွန်မ မျက်စိထဲ လှပသူ မဟုတ်သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ လှတယ်ထင်ခြင်းက သူ့ကို ရဲရင့်စေသည်။

အထောက်အပံ့ ပေးလိမ့်မည်။ သူ့မှာ ဖောင်းကြွသော
 ရင်သားများ ရှိတာကလည်း အရေးကြီးပြီး ယောက်ျားတို့
 စွဲမက်သော ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်တာ အမှန်ပဲ။ အဖိုးတန် ပုံကျသော
 ဘော်လီမှ ဝတ်ရမည်။ နနုသည် သူ့ရင်သားများအတွက် အလွန်
 မာန မြင့်မောက်လေသည်။ နနုအဖို့ ဘာမှ ပူစရာမရှိ၊ မိဘ
 အင်အားနှင့်ပင် “အောင်မြင်” “ကြီးပွား” နိုင်ပါသည်။

ဘယ်သူမှ နနုကို ကောလိပ်က ထွက်ပြီး
 ယောက်ျားနောက် လိုက်ပြေးလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့။ အထူးသဖြင့်
 ပန်းချီဆရာ နှင်းနွယ်လို လူ့အပြင်ကလူမျိုးနှင့် ထွက်ပြေးမယ်လို့
 မထင်နိုင်။ အေးကို နနုပဲ အထပ်ထပ် ပြောခဲ့သည်။ သူဟာ
 ဘယ်တော့မှ ကြီးပွားမယ့်သူ မဟုတ်ဘူး၊ သားမယာကို
 ထမင်းတောင် ဝအောင်ကျွေးနိုင်မယ့်သူ မဟုတ်ဘူး။

အေးနဲ့သူ တကယ် ကြိုက်မနေကြပါဘူးနော် လို့တော့
 နနု ခဏခဏ မေးမြဲပင်။

အေးကလည်း ခေါင်းမာစွာပင် “ကိုနှင်းနွယ်ဟာ အင်မတန်ခင်တဲ့ သဘောထားချင်းတူတဲ့ မိတ်ဆွေပါ” လို့ ပြောခဲ့သည်။ အမှန် ပြောခဲ့တယ်လည်း ထင်ပါသည်။

သတိရသည်မှာ ကိုနှင်းနွယ် အေးကို စူးရှ ပြောင်လက်သော မျက်လုံးများနှင့် ကြာရှည်ကြည့်မောလျှင် သူ့နဖူးပေါ် ဝဲကျလေ့ရှိတဲ့ ဆံပင်ခွေကို စိတ်ဝင်စားလိုက်သည်။ သူဟာ တော်တော် ကြည့်ကောင်းတဲ့ လူပါပဲ။ ပေါ်လွင် ချွန်မြဲတဲ့ နှာတံနဲ့ ပိရီပြတ်သားတဲ့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ မျက်လုံးများနဲ့ ပုံပန်းကျတဲ့ မျက်နှာနဲ့ အရပ်လည်းရှည်၊ ပခုံးလည်းကျယ်၊ ဟား... ဟား လူချောပဲ။ သူ အေးကို ချစ်သလားလို့ ကျွန်မက စတင် မေးရမှာလားလို့ တွေးတတ်သည်။

“အေး ပဲရစ် မသွားချင်ဘူးလား” ဆိုတာကတော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်သော ပြက်လုံးကလေးပင်။

“လန်ဒန်နဲ့ အနီးကလေးပဲ” ဆိုတာကလည်း အေးရဲ့ အဖြေ။

ကျွန်မနှင့် ကိုနှင်းနွယ်တို့ ပိုမို ရင်းနှီးလာပြီး
လမ်းလျှောက်ထွက်ကြ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြ၊ ကားမောင်းထွက်ကြ
ရင်တော့ နနသည် တော်တော် စိုးရိမ်လာဟန် ပြသည်။

“နန ကြားဝင်ဖြတ်တယ် မထင်ပါနဲ့ အေးရယ်၊ ညီအစ်မ
သူငယ်ချင်းမို့ ကောင်းစားစေချင်၊ မဆင်းရဲစေချင်လို့ ပြောတာပါ၊
သူ့ကိုယူရင် အေး ဒုက္ခရောက်မှာ”

“သူနဲ့အေးနဲ့ ယူမယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ”

“အေးတို့ ကြိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အေးတို့ ချစ်နေကြသလားလို့ တစ်ခါမှ
မဆွေးနွေးဖူးဘူး” ဟု ကျွန်မက ပြီးပြီး ပြောလိုက်ကာ ပိုပြီး
ပြုံးရယ်လိုက်သည်။

“အေးကို ချစ်တယ်လို့ မပြောဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ နာမည်ပျက်ခံပြီး သူနဲ့ ထွက်နေရတာလဲ”

ကျွန်မသည် နနကို စိတ်ထား နံညံ့သူလည်း ထင်လိုက်ကာ ဒီလို ထင်ရခြင်းအတွက် ကိုယ်ပါ နိမ့်ကျသွားသလို ဖြစ်ကာ စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်မိသည်။ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ တစ်နည်းအားဖြင့် ဖြူစင် ကြည်လင်တဲ့ သူနဲ့ အေးတို့ရဲ့ တွယ်တာ ဆက်ဆံခြင်းကို ဘယ်လို စကားပုံစံမျိုးဖြင့် စွန်းထင်း ညစ်ပေစေပါလိမ့်။

“သူ တစ်ခါမှ အေးကို မထိဖူးဘူးလား၊ မဖက်ဘူးလား၊ မနမ်းဘူးလား”

ကျွန်မသည် မေးသမျှကို ဖြေရမည်လို့သာ ထင်မိခဲ့ကာ “နနနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ” လို့ ပြန်မပြောတတ်နိုင်ဘဲ. . .

“ဟင့်အင်း” ဟုသာ ဆိုမိသည်။

“ရုပ်ရှင်ရုံ ထဲမှာလေ၊ မှောင်လည်းမှောင်၊ ရုပ်ရှင် မင်းသမီး မင်းသားတွေကလည်း. . .”

“သူ အေးရဲ့ ပခုံးကို ခေါင်းမှီပြီးတော့တော့
နေတတ်တယ်”

နနက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး “သည်လူ မယုံရဘူး၊
အားမကိုးရဘူး” ဟု ဆိုပါသည်။

ဒုတိယနှစ် ကုန်ခါနီးမှာတော့ နနုပါ ဧည့်ခန်းတွင်းဆင်းပြီး
ကိုနှင်းနွယ်နှင့် ကျွန်မတို့ စကားဝိုင်းမှာ ဝင်လာပါသည်။ နနုက
အမြဲတမ်း သူ ကျွန်မကို ဘယ်လောက် ချစ်ခင်
စောင့်ရှောက်ချင်ကြောင်း၊ ကျွန်မ နနုတစ်ဝက် ပြန်မခင်ကြောင်း၊
စေတနာကို နားမလည်တတ်ကြောင်း၊ ကျွန်မကို ကောင်းစား
စေချင်ကြောင်း၊ ကျွန်မ ဆရာဝန် သိပ်ဖြစ်ချင်ကြောင်း၊ ကျွန်မ
ဘယ်တော့မှ ဘယ်သူ့အတွက်မှ အနစ်နာခံပြီး ဆရာဝန်လိုင်းကို
ဖျက်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ကျွန်မ နှလုံး အေးစက်ကြောင်း၊
ကျွန်မမှာ အချစ်ဆိုတာမှ ရှိပါရဲ့လားဟု သံသယ ဖြစ်ကြောင်း၊

ကျွန်မသည် မယားကောင်း၊ မိခင်ကောင်း ဖြစ်မည့်သူ
 မဟုတ်ကြောင်း၊ ဆရာဝန်ကောင်း ဖြစ်မည်မှာတော့ မှန်ကြောင်း၊
 သိပ်ပြီး အမြင့်မှန်းကြောင်း၊ မာရီကျူရီလို မိန်းမမျိုး ဖြစ်ကြောင်း
 မဆုံးအောင် ပြောတတ်သည်။

ကျွန်မက ပထမတော့ ရယ်မောကာ နေလိုက်ပါသည်။
 နနက ကိုနှင်းနွယ် ရှေ့မှာပင် မျက်ရည် ကျသေးသည်။ ကျွန်မ
 သိပ်ရက်စက်သူတဲ့၊ နန စိုးမိုးချင်သမျှ မခံလိုတဲ့၊ သို့သော်
 ကျွန်မသည် နနနှင့် ပြိုင်ပြီး စွပ်စွဲသမျှကို ဖြေရှင်းချင်စိတ် မရှိ၊
 ငြင်းခုံချင်စိတ် မရှိ၊ နန ဘာကြောင့် ဒါတွေ ပြောနေတာလဲ
 နားမလည်။ ကိုနှင်းနွယ် နန ပြောတာတွေ ယုံလိမ့်မည်လည်း
 မထင်၊ ကိုနှင်းနွယ်နှင့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေမှာ လမ်းလျှောက်ထွက်မြဲ၊
 ရုပ်ရှင်ကြည့်မြဲ၊ စကော့ဈေးသွားမြဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်သို့
 ကားမောင်းပြန်ပြီး ဒေါ်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံကြမြဲ။ ဒေါ်ကြီး
 ကိုနှင်းနွယ်ကို မလိုလားတစ်ဝက်နှင့် လက်ခံပါသည်။ သိပ်
 ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိ။ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ကျမှာ၊
 စာသင်ပျက်မှာ၊ လူ့ဘဝမှာ မအောင်မြင်မှာ စိုးသည်။ စင်စစ်

ကျွန်မ ဆရာဝန် ဖြစ်ချင်လှသည် မဟုတ်ဘဲ ဒေါ်ကြီး
ကျေနပ်ဖို့သာ ကျောင်းတက်နေတာလည်း သိတာအမှန်။

“ကောင်လေးက ဘယ်သူ့သားလဲ” ဟု တိုးတိုး
ကျိတ်ကျိတ် မေးတတ်သည်။

“ကျောင်းလည်း မှန်မှန်မတက်၊ ပန်းချီဆရာတွေ
နောက်ပဲ လိုက်နေတယ်ဆို”

“ဒီကောင်လေးနဲ့ သမီး အပြင်တွဲထွက်တယ်ဆို၊ ရုပ်ရှင်
ကြည့်တယ်ဆို၊ ညနေတိုင်း လာတွေ့တယ်ဆို”

“နန တိုင်ထားပြီပေါ့”

“နနကို စိတ်မဆိုးနဲ့၊ သမီးအပေါ် စေတနာရှိလို့
စောင့်ရှောက်ချင်လို့ ဒေါ်ကြီးကို ပြောတာ၊ နနပြောတာ မှန်တယ်
သမီး၊ လူ့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ နေရင် လူ့စည်းကမ်းကို
လိုက်နာရမယ်၊ အနည်းဆုံး ပညာပြီးအောင်သင်၊ အလုပ်လုပ်
ရမယ်၊ အိမ်ထောင်ကို စောင့်ရှောက်ရမယ်၊ ဒီကောင်လေးက
ဘာလုပ်စားမှာလဲ၊ သမီးကပဲ လုပ်ကျွေးနေရမှာပေါ့”

“အို. . . သမီးက ဆရာဝန် ဖြစ်မယ့်သူပဲ၊ လူ တစ်ယောက်တော့ ကောင်းကောင်း လုပ်ကျွေးနိုင်တာပေါ့၊ မေမေ ဖေဖေတို့ ထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းကလည်း နည်းတာမှ မဟုတ်” လို့ ကျွန်မက တဖွတ်ထိုး ပြောပြီး “ဒေါ်ကြီး လက်ဝတ်လက်စား တွေကော အေးကို မပေးခဲ့ချင်တော့ဘူးလား ဟာဟ” လို့ စ လိုက်ပါသည်။

“အေး သည်လောက် မိုက်မယ်မထင်ဘူး” တဲ့၊ ဒေါ်ကြီးက မျက်ရည် တစမ်းစမ်း ဖြစ်လာသည်။

“နေပါဦး၊ အေးက စကားအဖြစ်သာ ဒေါ်ကြီးနဲ့ ငြင်းနေတာပါ၊ အေးက ခုမှ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ဆရာဝန်ဖြစ်တော့ နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ သူကလည်း ဆယ့်ခြောက်နှစ်၊ ဘယ်တော့မှ ပန်းချီဆရာ ပီပီသသဖြစ်ပြီး အိမ်နဲ့ရာနဲ့ အခြေကျကျ နေတော့မယ်မသိ၊ တစ်သက်လုံး ခရီးသွားရင်လည်း သွားနေမယ့်လူ၊ ဒါကတော့ သူ့စိတ်ကူး၊ သူ့ ဆုံးဖြတ်ချက်၊ ဘယ်သူမှ ဝင်စွက်ခွင့်မရှိ၊ သူနဲ့အေးမှာလည်း ဘာမှ အစီအစဉ်

မရှိ၊ ဘာဖြစ်လို့ နုနုနဲ့ ဒေါ်ကြီးက အေးနဲ့သူ့ကို ပေးစားပြီး ပူပင်နေကြတာလဲ”

ဒေါ်ကြီးက စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့် “သမီးရယ် ကိုယ့်ဘဝတော့ ကိုယ်မဖျက်ဆီးပစ်ပါနဲ့” လို့ ဆိုပါသည်။

ဒေါ်ကြီးရဲ့ ထိုစကားကို ကျွန်မ ခဏခဏ သတိရသည်။ (ဒေါ်ကြီး ဆုံးသွားပြီ၊ ကျွန်မ အင်္ဂလန်မှ ပြန်လာသည့်နှစ်မှာပဲ အိုမင်း သေဆုံးခဲ့သည်) ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ် မဖျက်ဆီးနဲ့တဲ့၊ ဘယ်သူတွေက အေးရဲ့ ဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့သလဲ ဆိုတာတော့ ဒေါ်ကြီးကို ပြန်ရှင်လာစေပြီး ဝိပြင်စွာ မြင်စေချင် ပါသည်။ အပြန်အလှန် ငြင်းခုံချင် ပါသေးသည်။

ဒေါ်ကြီးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မဆီမဆိုင်တဲ့ စကားကို ပြောမည်။

“ကြည့်လေ ဘယ်လောက်လှတဲ့ အေးလဲ၊ သိပ် အကြည့်ခံတဲ့ အလှ၊ အတွင်းက ဝင်းပ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အလှ၊

လူနာကို ကုသခြင်းမှာ တစ်ဘဝလုံး နှစ်ပြီးမှ စေတနာဖြူ
 အတွင်းက ရလာတဲ့ အလှ၊ ပြီးတော့ ကြည့်ဦးလေ အေးမှာ
 အိမ်ကြီး ခြံကြီးနဲ့၊ ကားကြီးနဲ့၊ ထမင်းချက်သူနဲ့၊ အိမ်သိမ်းသူနဲ့၊
 ခြံထဲမှာ ပန်းအမျိုးတစ်ရာ ရာသီမပျက် ပွင့်လို့မွှေးလို့၊ အမေနဲ့
 အဒေါ်တို့ ချန်ခဲ့တဲ့ စိန်ရွှေရတနာလည်း အပြည့်၊
 အနောက်နိုင်ငံမှာ ရှစ်နှစ်နေပြီး ရလာတဲ့ ဘွဲ့ထူးနှစ်ခုနဲ့
 ဆေးရုံကြီးမှာ ဆရာဝန်ကြီး ရာထူးနဲ့ တပည့်တပန်း များစွာနဲ့၊
 ဘယ်လို ပွဲအလယ်မှာဖြစ်ဖြစ် တင့်တယ်လို့၊ အိမ်ထောင်
 ပြုချင်ရင်တောင် ကြိုက်ရာ ရွေးနိုင်သေးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သမီး
 သိတဲ့အတိုင်း ဒေါ်ကြီးတို့အမျိုးက အပျိုကြီးမျိုး”

အခုနေသာ ဒေါ်ကြီး အသက်ရှင်နေပြီး ကျွန်မကလည်း
 အသက်သုံးဆယ်ကျော်ကာ ကြီးရင့်လှပြီ ဖြစ်သော၊ ဘဝမှာ
 အောင်မြင်ခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် မကြောက်လန့်
 မချောက်ချား၊ မရှက်ရွံ့ဘဲ ပြောနိုင်တော့မည်မှာတော့ “ဒါပေမဲ့
 အေးရဲ့ အချစ်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီ၊ ဘဝမှာ အကြီးဆုံး ဆုံးရှုံးခြင်းပဲ”

ကျွန်မရဲ့ ဘဝကို အချစ် ဆုံးရှုံးခြင်းဖြင့် ဖျက်ဆီးကြ
 သူများမှာ ဒေါ်ကြီးနှင့် အထူးသဖြင့် နနတို့ပဲလို့ ကျွန်မ
 စွပ်စွဲသည်။ ကျွန်မ ဘယ်လောက် နနယ်၊ သေးငယ်၊ ညံ့ဖျင်း၊
 နံအ ခဲပါလိမ့်၊ အလှည့်စားခံလွယ်လိုက်ပါလိမ့်၊ မယုံနိုင်စရာ
 ဖြစ်ပါပေသည်မှာ နနရဲ့ လုပ်ကြံခြင်းကို ကျွန်မ မသိမြင်ခဲ့ရုံမက
 ဆယ်နှစ် ဆယ့်ငါးနှစ် အတွင်းမှာလည်း သင်္ကာမကင်း
 သိပ်မဖြစ်ခဲ့။ နနရဲ့ ကျွန်မနှင့် ကိုနှင်းနွယ်ကို ခွဲခွာပစ်ဖို့
 အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားထားသော အစီအစဉ်မှာ ဒုတိယနှစ်
 ကုန်ဆုံးပြီး နွေ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ကျွန်မကို
 မော်လမြိုင်သို့ခေါ်ဖို့ ဖြစ်လေသည်။ ဒါကို မသိမြင်ခဲ့။
 ဒေါ်ကြီးကလည်း တိုက်တွန်းသည်။ နှစ်ပတ်မျှသာ
 နေဖို့ဖြစ်သည်။ ထို နှစ်ပတ် အတွင်းမှာ ကိုနှင်းနွယ်က ရခိုင်ဘုရား
 ဘုန်းကြီးကျောင်းများမှာ ရှေးပန်းချီ ပန်းပု ပညာများ ရှာဖွေ
 ဆည်းပူးမည်။ ကျွန်မက ရန်ကုန် ပြန်လာတော့ ခြောက်မိုင်အိမ်မှာ
 ဖြစ်စေ၊ အင်းလျားဆောင်မှာ ဖြစ်စေ၊ သူက အင်းဝဆောင်မှာပဲ
 ပြန်ရောက်နေပြီး နှစ်ယောက် တွေ့မြဲ၊ ခင်မြဲ၊ စကားပြောကြမြဲ။

စာအုပ်လည်း ဖတ်ကြမြဲ၊ ရုပ်ရှင် ကြည့်ကြမြဲ ဆိုတာ လုပ်ရမည်။
 ဂီတာနဲ့ ပီယာနိုတောင် အတူတွဲဖက် တီးကြည့်ကြဖို့၊ ဂီတအသစ်
 ဖန်တီးဖို့ သူနဲ့အတူ စိတ်ကူးခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်မ ဘာကြောင့်
 မော်လမြိုင်ကို နှစ်ပတ်လိုက်လည်ဖို့ သဘောတူလိုက်ပါသလဲ။
 နနသည် စိတ်နှုတ်အမှုအရာ အများအားဖြင့်
 ကြမ်းတမ်းသော်လည်း ကျွန်မနဲ့ ချစ်သော ညီအစ်မ
 သူငယ်ချင်းလို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ဆဲ၊ ကျွန်မရဲ့ များပြားလှသော
 သို့ပေမဲ့ ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းတို့လည်း မသိမသာ ရဲ့ခွာခဲ့ကြပြီ
 ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ နန ကျွန်မအပေါ်
 အုပ်ချုပ်ကြီးစိုးတာကို သူငယ်ချင်းပေါင်းများက သည်းမခံချင်ကြ။
 ကျွန်မကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြမှ နားလည်မယ့်သူ
 ဆိုတော့ သူတို့ ဒီလို မစွက်ဖက်ချင်ကြ၊ မိဘမဲ့ခဲ့သော၊ ညီအစ်ကို
 မောင်နှမ မရှိသော၊ အဒေါ် အပျိုကြီးနှင့်သာ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ပြီး
 အိမ်လည်ခွင့်၊ သူငယ်ချင်းများနှင့် ထွက်ခွင့်လည်း မရခဲ့သော
 ကျွန်မသည် ကိုယ့်ဘာသာ မသိဘဲ နနကို တွယ်တာခဲ့သည်
 ထင်သည်။ နနနှင့် ကျွန်မ ဓလေ့ချင်း လုံးဝမတူကြသော်လည်း

နနက ကျွန်မရဲ့ အင်းလျားဆောင်က အခန်းကျဉ်းကလေးတွင်းက
 ဘဝကို သက်တောင့်သက်သာ ရှိစေခဲ့သည်။ ကျွန်မ
 ကြိုက်တတ်သော အစားအစာများ ရှာဖွေထားတတ်သည်။ ကျွန်မ
 လိုချင်တတ်သော အဝတ်အထည်များ ဝယ်ခြမ်းပေးတတ်သည်။
 ကျွန်မအဖို့ ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ရွယ်တူ မိန်းကလေး
 တစ်ယောက်နဲ့ အတူနေဖူးခြင်းလည်းဖြစ်ပြီး နနရဲ့ လူမှုရေးရာ
 နားလည်ပုံကို တွေ့ကြုံ စိတ်ဝင်စားပြီး အနည်းငယ်
 သင်ကြားတတ်မြောက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ နနက သူ့
 အဆိုအရ ကျွန်မကို မော်လမြိုင်ကို နှစ်ပတ်လိုက်လည်ဖို့
 ဦးလေးကြိုင်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်တိုးတို့နဲ့လည်း တွေ့ဖို့ဖြစ်သည်။

“နတို့ ခြံထဲမှာ ဒူးရင်းသီးပင်၊ သရက်သီးပင်၊
 မင်းဂွတ်သီးပင်တွေ အပြည့်ပဲ၊ သီးပင်အောက်မှာ ထိုင်ပြီး
 အသီးခူးစားရတာလောက် အရသာရှိတာ ဘယ်မှာမှ မရှိဘူး” လို့
 သူက သွေးဆောင်ပါသည်။

“ပြီးတော့ ရေတံခွန် သွားကြည့်ကြမယ်၊ သထုံဘက်
 သွားလည်မယ်၊ သိပ်မပူရင် ကျိုက်ထီးရိုး ဘုရားတောင်

တက်နိုင်သေးတယ်၊ အေးက ခရီးထွက်ကြည့်ချင်တယ်ဆို၊
 ပြီးတော့လည်း ကိုနှင်းနွယ် အေးကို ဘယ်လောက်လွမ်းတယ်
 ဆိုတာ သိရတာပေါ့၊ သူကချည်း မွန္တလေးတို့၊ စစ်ကိုင်းတို့
 ထွက်ထွက်သွားပြီး အေးက စောင့်ရတာ၊ ခု အေးက မော်လမြိုင်
 လိုက်လာတော့ သူက ရန်ကုန်မှာ စောင့်ရမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား၊
 အေးလည်း ထွက်သွားတတ်တယ်ဆိုတာ ပြလိုက်ပါ”

ကျွန်မသည် သူတို့ကတော့ အင်းလျား
 တစ်ဆောင်လုံးကလည်း ကိုနှင်းနွယ်နှင့် ကျွန်မကို စေ့စပ်ခဲ့ကြပြီ၊
 ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထိမ်းမြားရပါမလဲဟု တွေးတော ရယ်မော
 ခဲ့ပါသည်။ နနက “အေး သူ့ကို မော်လမြိုင်လိပ်စာ
 သေသေချာချာ ရေးပေးပြီးပြီလား” လို့ ပူပင်လိုက်သေး၏။

“သူ သိပါတယ်”

“သူစာရေးမယ်တဲ့လား”

“ရေးမှာပေါ့၊ သူ အထက် တက်သွားတိုင်းလည်း
 စာရေးတာပဲ၊ နနကို ပေးဖတ်ခဲ့တာပဲ၊ သိသားနဲ့”

“သူ အေးကို ခင်တော့ ခင်သားပဲ”

“ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“သူ အေးကို တကယ်ချစ်ရင် အိမ်ထောင်ကိစ္စ ဆွေးနွေးဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ အေးက အပေါ်စားမှ မဟုတ်တာ”

နနက ဒီလိုပဲ၊ နှုတ်ကြမ်းတယ် ဆိုရမည်လို့သာ တွေးမြဲတွေးတတ်မြဲ။

မော်လမြိုင်ရောက်ပြီး နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ သူ့ထံမှ စာ တစ်စောင်မှ မရ။ နားမလည်နိုင်၊ အံ့ဩစရာ ထင်သော်လည်း ကျွန်မသည် ရင်တွင်းမှ ပူပင်သည်ကို ဖုံးအုပ်ပြီး စိတ်မထိခိုက်ဟန် ဆောင်နေပါသည်။ နေ့စဉ် စာပို့သမား လာသည်ကို နနက အမြဲ ဆီးကြိုပြီး စာများ လက်ခံပါသည်။ “အေးရေ ဒေါ်ကြီးဆီက စာ တစ်စောင်ပဲ ပါတယ်” လို့ ပြောတတ်သည်။

“ဘယ်သူ့ဆီကမှလည်း စာမလာပါလား” ဟု ပြောတတ်သည်။

“အေးကတော့ စာစရေးဖို့ မသင့်ဘူး ထင်တာပဲ။
 အင်းဝဆောင်က ကောင်တွေက လှောင်ကြံမှာ၊ ထပ်စောင့်
 လိုက်ပါဦး၊ စာရောက်ရင် ရောက်လာမှာပေါ့” လို့
 ပြောသေးသည်။

ဦးလေးကြိုင်နဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကပါ ကျွန်မကို နှစ်ပတ်ထက်
 ကြာကြာနေဖို့ တိုက်တွန်းကြပါသည်။ “ကျောင်းပိတ်တာက
 သုံးလနီးပါးတောင် ဆက်နေပါဦးလား” လို့ ဆိုကြသည်။
 ဒေါ်ကြီးကလည်း “အေး ပျော်သလိုနေ၊ တနင်္သာရီဘက်ကို
 ရောက်တုန်း ကူးသွားပါလား၊ မြိတ်လုံချည်တို့၊
 ထားဝယ်လုံချည်တို့ ရက်ကြသေးလားမသိ၊ ကျစ်ပိုးအစစ်နဲ့
 ရက်တဲ့ လုံချည်တွေ ဒေါ်ကြီးသိပ်ကြိုက်တာပဲ။
 လေးငါးထည်လောက် ဝယ်ခဲ့နော်” စသဖြင့် အေး
 မော်လမြိုင်ဘက်မှာ ကြာကြာနေဖို့ စီမံပြန်သည်။

ကျွန်မသည် တစ်ပတ်ထက် ပိုနေလိုက်ရင်း သူ့ထံက
 စာမလာသည်ကို ဝမ်းနည်းရင်း ကျန်တစ်ပတ် ထပ်နေလိုက်ရင်း
 စာမလာသည်ကို ထပ်ဝမ်းနည်းရင်း အခြေမပျက်သာ ဟန်ဆောင်

နေခဲ့သည်။ ငယ်ရွယ် နုနယ်လှသူ၊ မလည်ဝယ်လှသူအမှန်မို့
ဘာမှလည်း ထွေထွေရာရာ မတွေးတတ်၊ စာမရတာ
စာမရေးလို့ပဲဟုသာ တထစ်ချ ဆုံးဖြတ်ပြီး သူက စွန့်ပစ်ခြင်း
ခံရသလို စိတ်ပင်ပန်းလာသည်။

“သူက အဆက်ဖြတ်ချင်သလားမသိ” လို့ နနက
တို့မီးရှို့မီး လုပ်တတ်သည်။

“အေး စိတ်မကောင်းမှာစိုးလို့ မပြောတာ၊ သူ မုဆိုးမ
ခပ်ကြီးကြီး တစ်ယောက်နဲ့ ငြိနေတယ် ပြောကြတယ်” လို့
သတင်းပေးပြန်သည်။

“အဲဒီ မုဆိုးမနဲ့ အိပ်ရာထဲတောင် မိတယ်ဆိုလား”

ကျွန်မ ကိုနှင်းနွယ်ကို ချစ်ခဲ့ပြီလို့ ဝန်ခံမည့်အစား
သူ့ကို မချစ်ချင်ပါဘူးလို့ ဖွင့်ဟ ဝန်ခံလိုက်လျှင်တော့ နနရဲ့
ထူးဆန်းသော အကြည့်ကို သတိပြုမိပါသည်။ ကျွန်မ အကုန်လုံး
မစေ့ငုတတ်၊ သူ့ စွန့်ပစ်ခြင်းကို ပြန်လည်စွန့်ပစ်ခြင်းနဲ့ပဲ
တုံ့ပြန်စရာ ရှိတော့သည်။ တခြားလည်း ဘာမှ လုပ်စရာမရှိ၊

တစ်ခုတည်း လုပ်စရာကျန်သည်မှာတော့ စာပေ၊ ဂီတ၊ ပန်းချီ
ဆိုသည့် သူနဲ့အတူ ကျွမ်းဝင်ခဲ့သည့် ကိစ္စများကိုပါ စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး
ဆေးကျောင်းမှာ ဘဝလုံးဝ မြှုပ်ရန်ဖြစ်ပါသည်။
အင်္ဂလန်ကိုသွားမယ်၊ ပဲရစ်နဲ့တော့ အနီးလေးပဲ၊ သူပဲရစ်ကို
လာခဲ့ဦးမလား၊ ပြန်တွေ့ကြဦးမည်လား၊ မတွေ့ချင်၊ ကျွန်မ
ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ လိုပြန်သည်။ စာအုပ်တွေ ဝယ်ရဦးမယ်၊ စာမေးပွဲမှာ
နှစ်နှစ်စာဖြေရမှာမို့ ကြိုးစားပြီးကျက်ဖို့လိုတယ်။ ပထမတစ်နှစ်လုံး
ဖြန်းတီးကုန်ဆုံးခဲ့ပြီး ငယ်ငယ်ကလို ပညာမှာ ရွှေတံဆိပ်ဆုရဖို့
ဆိုတာတွေ ပြန်တပ်မက်ဦးမည်။

“နန ကိုနှင်းနွယ်အကြောင်း မပြောကြဖို့နဲ့လား” ဟု
ကျွန်မ ပြောလိုက်လျှင် နနရဲ့ ထူးဆန်းသော အကြည့်ကို
ခံရပြန်သည်။ နနက “အေး သိပ်စိတ်မာတာပဲ” ဟု ချီးမွမ်းသလို
ပြောသေးသည်။ ကျွန်မရဲ့ ရင်တွင်းကမီးကို သူ မမြင်သာသလား၊
မြင်ပြီး ကျေနပ်လာသလားမသိ။

ရန်ကုန်အိမ်မှာ ကျန်ကျောင်းပိတ်ရက် နှစ်လလုံး
ဒေါ်ကြီးနဲ့ ပြန်နေသည်။ ဒေါ်ကြီးမှာလည်း ထူးဆန်းသော
သို့သော် အလွန်ကြင်နာသောအကြည့်ရှိသည်။

ကျောင်းဖွင့်လျှင် ကျွန်မသည် အင်းလျားဆောင်သို့
မပြန်တော့ဘဲ ဘင်တန်ဆောင်သို့ ပြောင်းနေလိုက်ပါသည်။
အင်းဝဆောင်နှင့် မနီးလိုတော့။ နနက အင်းလျားဆောင်မှာ
ကျန်ခဲ့ပြီး ကျွန်မဆီ ခဏခဏ လာလည်သည်။ နနနှင့် ကျွန်မ
အပြင်ထွက်ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြသည်။ စကော့ဈေး
သွားကြသည်။ စာအုပ်ဆိုင် ကျွန်မဝင်သည်ကို နနက
သည်းခံပါသည်။ သူက ကျွန်မနှင့် ဆင်တူဝတ်ဖို့ လုံချည်အင်္ကျီ
ဝယ်သည်ကိုလည်း ကျွန်မ သည်းခံရပါသည်။

မှတ်မိသည့် တစ်ခါမှာတော့ နနသည် ကိုနှင်းနွယ်ထံမှ
စာတစ်စောင် ယူလာသည်။ အင်းလျားဆောင်ကို
သူလာလည်တတ်သည်ဆိုသည်။ ဘယ်သူ့ဆီ လာလည်သလဲ
ကျွန်မ မမေး၊ မသိချင် "အေးဖို့ စာဆက်ဆက် ပေးပေးပါဆိုလို့

ထပ်တလဲလဲ ကတိတောင်းလို့ ယူခဲ့ရတယ်” လို့ ပြောပါသည်။
သူ့စာက ခပ်တိုတိုပဲ။

“အေး . . .

ပထမတော့ စာအရှည်ကြီး ရေးမလို့ပဲ၊
ဒါပေမဲ့ လူချင်းတွေ့ပြီး ပြောစရာတွေ ပြောချင်
(မေးစရာတွေလည်း မေးချင်) လို့ ခုစနေနေ့ (၁၉)
ရက်နေ့မှာ စမတ်အင်မူကာဒန် စာအုပ်ဆိုင်ကို လာခဲ့ပါလို့
တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မနက်ကိုးနာရီကနေ
ညနေ ငါးနာရီ ဆိုင်ဖွင့်ချိန်နဲ့ ဆိုင်ပိတ်ချိန်အထိ
အဲဒီနားမှာရှိမယ်။ ဘယ်လောက်တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ
သိလောက်ရောပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းပါးပါးဖြစ်ဖြစ်
ခင်သေးတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ကျွန်မသည် မျက်ရည်ဝေ့လာသည်ကို နန မမြင်စေချင်ဘဲ
အသံလည်း မတုန်စေချင်ဘဲ အို သူက စနေနေ့မှာ စာအုပ်ဆိုင်မှာ
တွေ့ဖို့ ချိန်းတာပါလားဟု ရယ်ဟဟ ပြောလိုက်ပါသည်။

“အေး သွားမလို့လား”

“ဝန်မလေးပါဘူး သွားမှာပေါ့၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”
ဟု ကျွန်မ ဆက်လက်ပြီး ရယ်ဟဟနဲ့ဖြေသည်။

“သွားသင့်တယ်ထင်လို့လား”

“ပြောစရာ၊ မေးစရာတွေ ရှိတယ်ဆိုလား”

နနက စိတ်ကြောင့်ကြလာပြီး “အဆက်ဖြတ်ပြီးသား
ပြန်ဆက်ရင် ဒုက္ခရောက်ဦးမှာ မစိုးဘူးလား” လို့ မေးသည်။

“ဘာဒုက္ခရောက်စရာလိုလို့လဲ”

“အေးဟာ သူခေါ်တိုင်းရတဲ့အဖြစ် ရောက်မသွား
ဘူးလား၊ ဖြတ်ချင်ဖြတ်၊ ဆက်ချင်ဆက်၊ လုပ်ချင်သလို
လုပ်လို့ရတဲ့အဖြစ် ရောက်မသွားဘူးလား”

ဒီလိုပဲ နန ပြောတတ်သည်။ ကျွန်မအဖို့ နနကို
စိတ်ဆိုးခြင်းထက် စက်ဆုပ်ခြင်း ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ သို့သော်
နနပြောတာ မှန်သလားဆိုလည်း အမြဲသံသယရှိပြီး ရှက်

ကြောက်ခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်တတ်သည်။ နန ကျွန်မကို ဘယ်လို ကြိုးကိုင်ရမည်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိလေသည်။ ကျွန်မက တော့ မရိပ်မိသေး။

ဆယ့်ကိုးရက်နေ့မှာ ချောက်ချားသော အိပ်မက်များနှင့် ကျွန်မ အစောကြီး နီးလာကာ နှစ်များစွာကြာလည်း မှတ်မိရသည်။ ကျွန်မ အိပ်မက် အလွန်မက်တတ်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ မရောက်ဖူးသော နေရာများလည်း ရောက်နေတတ်ပြီး မတွေ့ဖူးသော လူများနှင့်လည်း တွေ့တတ်သည်။ ပီယာနိုမှာထိုင်ပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်လုံး ဆုံးအောင်လည်း တီးတတ်သည်။ ဝတ္ထုလည်း ဖတ်တတ်သလို အိပ်မက်များ ဆန်းကြယ်လာရင်တော့ ငှက်များ၊ ကြောင်များနဲ့ စကားပြောလိုရသည်။ သစ်ပင်များ အမြစ်တွေနုတ်ပြီး လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ချောက်ချားသော အိပ်မက် အတွင်းမှာတော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော သေဆုံးသွားသူများနှင့် တစ္ဆေလို လူများနှင့် တွေ့နေပြီး ကျွန်မသည် မိဘများကို

သူတို့ထဲမှာ ရှာနေတတ်သည်။ ဘယ်တော့မှမတွေ့။ မိဘများရဲ့ ရုပ်ပုံလည်း မှန်ရီနေသည်။

ဆယ့်ကိုးရက်နေ့က ချောက်ချားသော အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုနှင်းနွယ် စိတ်ဆိုးနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူ ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆိုးတတ်။ အင်မတန် သိမ်မွေ့အေးဆေးသူပင်။ သူက "သည်နှင်းဆီဝါပင်ကို ဘယ်သူခုတ်သလဲ" ဟု ထပ်တလဲလဲ မေးနေသည်။ ကျွန်မ သူ့ရဲ့ ကြိုးပဲ့နေသော နှင်းဆီဝါပင်ကို ဝမ်းနည်းခြင်း အပြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း အသံထွက် ငိုရှိုက်လိုက်ရာမှ နိုးလာပါသည်။

သူနဲ့တွေ့တော့ နှင်းဆီဝါပင် အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြရမယ်။ သူက ရယ်မှာပဲ။

သို့သော် ထို ဆယ့်ကိုးရက်နေ့မှာ နှင်းဆီဝါပင် အိပ်မက်အကြောင်း မပြောရ၊ သူနှင့်မပြောရ။ နနု ကျွန်မဆီ စောစောစီးစီး ရောက်လာပြီး ကျွန်မကို တောက်တွဲကပ် ကပ်နေကာ မြို့ထဲလိုက်လာပါသည်။ ကျွန်မကားပေါ် သူ

တက်ထိုင်နှင့်တော့ သူ့ကို တွန်းချပစ်ခဲ့ဖို့ ကျွန်မမှာ အင်အားမရှိ။
ကားပေါ်မှာ တစ်ချိန်လုံး ကျွန်မ စိတ်မချမ်းသာအောင် တဖွဖွ
ပြောနေသည်။

“အံ့ဩပါရဲ့၊ နားကို မလည်နိုင်ပါဘူး၊ မိန်းမတန်ဖိုး
ဖြတ်လိုက်တာ၊ ဒီလူက တစ်ခါတည်း အေးကို အကြာကြီး
ပစ်ထားပြီး ဘာစိတ်ကူးပေါက်လို့ ချိန်းရပြန်တာလဲ၊
သူတွေ့ချင်ရင် ဘင်တန်ကို လာပွဲလား၊ မလာတတ်ဘူးလား၊
ဘင်တန်ပြောင်းသွားတာ သူသိသားနဲ့၊ အေးလို မိန်းကလေးမျိုး
မတွေ့ဖူးပေါင်၊ ကိုယ့်ညီအစ်မ သူငယ်ချင်းမို့ သိပ်မခံချင်တာပဲ၊
သိပ်ရင်နာတာပဲ၊ သူ့မှဆိုးမက ကန်ချလိုက်ပြီ ထင်ပါရဲ့။”

ဆူးလေဘုရားလမ်းက စာအုပ်ဆိုင် မရောက်ခင်ဘဲ
ကျွန်မသည် လူ့ဘဝကို ငြီးငွေ့ခြင်းကြီးမက ငြီးငွေ့လာခဲ့လေပြီ။
ကားမှောက်ပြီး သေသွားရင် ကောင်းမှာပဲလို့တောင်
တွေးမိလေသည်။ နနု တိုက်ခိုက်သံများ ပြင်းထန်သည်ထက်
ပြင်းထန်လာပြန်သည်။ ကျွန်မ ကားရပ်စရာ အလွယ်တကူ
ရှာမတွေ့။ မျက်လုံးများ မျက်ရည်ဝေ့နေလို့ ထင်ပါရဲ့။

ကိုနှင်းနွယ်နဲ့တွေ့တောင် နုနုက ဘေးမှာကပ်နေတော့
 ဘာမှပြောလို့ လုပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူကလည်း ဘာကြောင့်
 နုနု ခေါ်လာပါလိမ့်လို့ အံ့ဩဦးမယ်၊ ကျွန်မလည်း ဘာမှ
 ရှင်းလင်းပြနိုင်ခြင်းမရှိ၊ ဘင်တန်ပြန်ဖို့သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။
 အတိုင်းမသိ စိတ်မောပန်းပြီး ဘာကိုမှ မတွယ်တာချင်တော့၊
 ဆူးလေဘုရားကို ဘယ်နှခါပတ်ပြီး မောင်းနေမိခဲ့သည်လည်း
 မသိ။ ကြာလျှင် ပုလိပ်ဖမ်းတော့မည်။ ဒါထက် ခုလို
 ဆက်တိုးနေလျှင် ကျွန်မသည် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ခြင်းဖြင့်
 မိုက်မှားသော စကားဖြစ်စေ၊ အမှုဖြစ်စေ ပြုမိတော့မည်။ ကျွန်မ
 ကိုယ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်သည့် အဖြစ်ကို သည်းမခံနိုင်၊
 အရောက်မခံနိုင်၊ စိတ်တုံးတုံးချပြီး ဘင်တန်ဘက်ကို
 ပြန်လှည့်မောင်းခဲ့လျှင်တော့ နုနုသည် တိတ်ဆိတ်သွားကာ
 သူ့ကို အင်းလျားဆောင်မှာ ချပေးသည်ကိုလည်း ဘာမှတ်ချက်မှ
 မပြု၊ ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ ဆင်းနေရစ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် သုံးလေးလ အကြာမှာ နုနုကို
 တွေ့သေးသည်။ နုနု တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်၊

မမျှော်လင့်သော နားမလည်နိုင်သော အဖြစ်၊
 အင်းလျားဆောင်သို့ ကျွန်မ လမ်းကြိုသည်နှင့် ဝင်ခဲ့ရာမှာ နနနှင့်
 ကိုနှင်းနွယ်တို့ အဆောင်ရှေ့က မြက်ခင်းပေါ်မှာထိုင်ပြီး
 စကားပြောနေကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူ့ကိုယ်ကို
 အင်မတန် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်တတ်တယ်ဆိုသော နနသည်
 ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မြက်ခင်းပေါ်မှာ လူမြင်သူမြင်
 ထိုင်ခဲ့ပြီဆိုလျှင် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းသတင်းကို ပီပြင်သော
 ဝန်ခံမှုတည်း။ ကျွန်မကတော့ ကိုနှင်းနွယ်နှင့် နနကို အတူတကွ
 တွေ့ရတာ အံ့အားကြီးသင့်လို့မဆုံး။ သူတို့
 နှစ်ယောက်လုံးကလည်း ကျွန်မကို မမျှော်လင့်ဘဲမြင်တော့
 ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် စကားပီပြင် မပြောနိုင်ကြပါ။

“ဟလို . . . နန . . . ကိုနှင်းနွယ်၊ ကြိုလို့ဝင်လာတာပါ။
 နေပါ နေပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ပြန်မယ်နော်” လို့သာ ကျွန်မဆိုပြီး
 ကျွန်မကားကို ခဏရပ်ရာမှ ပြန်မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် လများစွာ မကြာခင်ဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်
ကျောင်းမှထွက်ပြီး ကလေးဘက်သို့ တက်သွားကြသည်။
လက်ထပ်ကြသည်လို့ သတင်းကြားပါသည်။

နုနုနှင့် သူတို့ ဘယ်လိုဆက်စပ်မိသည်ဆိုတာ ကျွန်မ
 ဘယ်တော့မှ နားလည်နိုင်မယ်မဟုတ်။ ကျွန်မ ဘင်တန်သို့
 ပြောင်းသွားသည့်အတွက် သူတို့ ကျွန်မအကြောင်း
 ဆွေးနွေးဟန်ဆောင်ရာက စတင်လေသလား။ “နုကိုလေ
 လူတွေက ပြောကြတယ်၊ သိပ်သန့်ရှင်းစင်ကြယ် ကလေးဆန်တဲ့
 အမူအရာရှိတတ်တယ်တဲ့” နုက တစ်ခါ ပြောဖူးရင် ထိုမျက်နှာ
 အမူအရာကို တပ်ဆင်ပြဖူးပါမည်။ သူနဲ့တွေ့တိုင်း နု ထိုမျက်နှာ

အမူအရာကို ချွတ်မရအောင် တပ်ဆင်လေသလား၊ နနက ချစ်တတ်ခင်တတ်၊ နှလုံးပူနွေးတတ်ပြီး “အေးစက်သော၊ အချစ်ဆိုတာ မခံစားတတ်သော” ကျွန်မ၊ ထွက်ခွာသွားသော ကျွန်မကို အကြောင်းပြုပြီး လွမ်းစခန်းက စတင်လေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် နနပြောတတ်သော လုပ်ကြံပုံပြင်အရ တကယ်တော့ ချမ်းသာလှသော နနရဲ့ အထောက်အပံ့ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုခံယူပြီး ပြန်လည်ခင်မင်ခြင်းနဲ့တောင် မတုံ့ပြန်တတ်ဘူး ဆိုတဲ့ မုသာဝါဒက စတင်လေသလား။

ကျွန်မက ဘယ်တော့မှ မဖြေရှင်းတတ်၊ ကျွန်မရဲ့ မာနပဲဆိုပါ၊ ကျွန်မရဲ့အမှားပဲ၊ တကယ်တော့လည်း သေးနပ် သိမ်ဖျင်းခြင်းကို ကျွန်မ နိုင်အောင် ရင်ဆိုင်မတိုက်ခိုက်တတ်။ ကျွန်မ ရှုံးနိမ့်မှာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်မ ပြိုင်ပြီး မသိမ်ဖျင်းနိုင်ဘဲ။

ဥပမာ နနနှင့်ကျွန်မ အားတိုင်းလည်ပတ်၊ စာသိပ် မကျက်ကြဘဲ ပထမနှင့် ဒုတိယနှစ် ပေါင်းပြီးဖြေရသည့် အင်တာစာမေးပွဲကို ကမန်းကတန်း စာကျက်ဖြေကြသည့်အခါ ကျွန်မကအောင်ပြီး နနက စာမေးပွဲကျပါသည်။ နနသည်

တစ်ပတ်ကျော်မျှ စိတ်ဆိုးပြီး ကျွန်မကို စကားမပြောပါ။ နန ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲဆိုတာ ကျွန်မ စတင်သိလိုက်ခြင်း ပင်တည်း။ ဒါကို လူတွေသိအောင် ကျွန်မ ကြေညာပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချီးကျူးရမည်လား၊ ကျွန်မ မလုပ်နိုင်၊ နန စိတ်ထားပုံအတွက် ဝမ်းနည်းပြီးပဲနေသည်။ ဒေါ်ကြီးပို့သော ကျွန်မရဲ့ ထဘီများကို နနက အလဲလဲ ဝတ်တတ်သည်။ ဒေါ်ကြီးထံက စိန်ရွှေ လက်ဝတ်လက်စားများတောင် ငှားဝတ်ပြီး မော်လမြိုင်က ပို့လိုက်သည် ဆိုသေးသည်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်နိုင် မည်လဲ။ နန မသမာမှု ပြုလေ့ရှိသည်ကို ကျွန်မ ရွံ့ရှာလာပြီး တစ်နေ့ တတ်နိုင်သည့်အခါ ခင်မင်တွယ်တာခြင်းကို ဖြတ်တတ် သည့်အခါ ကျွန်မ ထွက်ခွားသွားရမည်လို့ ကြံစည်ပြီးပဲ နေသည်။

ကျွန်မ မထွက်ခွာနိုင်ခင် သူတို့ ကျွန်မကို ဘာမှ မပြော ခဲ့၊ ထွက်ပြေးကြလျှင်တော့ ကျွန်မသည် ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ကိုနှင်းနွယ်ကို နန မုဒိမ်းကျင့်သောနေ့လို့ ရေးမှတ်ခဲ့ပါသည်။ သည်လောက် ကိုနှင်းနွယ်ကို ကျွန်မ ကာကွယ်ခဲ့သည်။ သူက ဆယ့်ရှစ်နှစ်မှ မပြည့်တတ်သေး။ အေးလို နံတွဲ အတွဲ ရိုးတွဲသူ၊

အလှည့်စား ခံလွယ်တဲ့သူ၊ သူ နုနု ပြောသမျှကို အေး တစ်ခါက
ယုံခဲ့သလို ယုံခဲ့တာ ဖြစ်မှာပဲ။ ၂၃ နှစ်အရွယ် မိန်းမလည်နဲ့
လူငယ်တစ်ယောက် မှောက်မှားတဲ့အဖြစ်ပေါ့။ အချစ်
မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

“သူတို့ ထွက်ပြေးကြတော့ နှစ်ယောက်လုံး မူးနေကြ
တာ ထင်ပါရဲ့” ဟု အခန်းနီးချင်း မိန်းကလေးများက ကျွန်မကြား
အောင် ပြောကြသည်။

“မိန်းမက ဟန်ပန်လေသံသာ ကြီးနေတာ၊ သိပ်ပြီး
တော့တော့ ခေတာမဟုတ်” လို့ တစ်ယောက်ကစလျှင်
“ဘယ်လိုလဲ သူငယ်ချင်းရဲ့ ရှင်းပါဦး” လို့ တစ်ယောက်က
ထောက်တတ်သည်။

“အို. . . ပွဲကတာသွားပြီး လရောင်အောက်က
ပစ်ကန်တွေ လိုက်နေတာ မသိဘူးလား၊ ပါးစပ်ကတော့
သူ့လောက် အဖိုးတန်တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းတာ
မရှိဘူး”

“စီနီယာမမ ဖြစ်လာကတည်းက အတော်ထထကြွကြွ
ဖြစ်လာတယ်”

“အပြင်က ရွှေမှုန်ကြဲ”

“အထဲက နှစ်လသုံးလ”

“ဘာ နှစ်လသုံးလလဲ”

“ကလေးလေ”

“ဘယ်သူ့ကလေးလဲ၊ ဘယ်သူ့ကလေးလဲ”

“ကာယကံရှင်မမသာ သိလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်
ရတာပဲ”

မအာကျယ်ဟု အများက နာမည်ပေးထားသည့်
ထောင့်ခန်းမှ ကျောင်းသူသည် မဆုံးနိုင်အောင် ဆက်အတင်း
ပြောသည်ကို ကျွန်မ မကြားချင်သည်နှင့် တံခါးထပိတ်ပြီး
သူတို့ပြောတာဟုတ်ရင် ကိုနှင်းနွယ်ရဲ့ ကလေးလား၊ တခြား
တစ်ယောက်ရဲ့ ကလေးလား၊ နန ဒီအခြေအနေရောက်

နေပြီလား၊ အေးကို အပေါ်စားဖြစ်အောင် ပြောခဲ့တဲ့ နန သူ့ကိုယ်သူ ဒီလိုအဖြစ်ခံလိမ့်မယ် မထင်တဲ့ နန၊ တကယ်ပဲ အရက်မူးလို့ မှားရတဲ့အဖြစ်လား၊ ကျွန်မ သိပ်မယုံနိုင်ပြန်ပါ။

နနကို မေတ္တာမရှိတိုင်း၊ ပြောကြတာလည်း ဖြစ်နိုင် ပါသည်။

ကျွန်မနှင့် ဘာမှမဆိုင်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိ ပေးပါသည်။ သူတို့ ဘာလုပ်လုပ် လုပ်ခွင့်ရှိသည်။ ကိုနှင်းနွယ် ဆိုသူဟာလည်း အေးထင်သလောက် ကောင်းမြတ်သူ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်လို့ အတွေးသစ်ဝင်လာသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုနှင်းနွယ်နှင့် ကျွန်မကြားမှာ ဘာကတိမှမရှိ၊ ကတိရှိလည်း သူ ဒီလိုလုပ်တတ်လျှင် ကျွန်မက ကြည့်နေလိုက်မည်။ မစွက်ဖက်ချင် ပါဘူး။ သို့သော် ကိုနှင်းနွယ်နှင့် နနတို့ ကြာရှည်မမြဲ၊ ကွဲကွာကြ သည်။ ကျွန်မ ဘင်တန်ပြောင်းလာပြီး ဆေးကျောင်းတက်တုန်း ပင်၊ ကျွန်မ သူတို့နှင့်ပတ်သက်လိုစိတ် မရှိပါ။ ဆေးကျောင်းမပြီး ခင် ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အင်္ဂလန်ကို ထွက်ခွာသွားချင်စိတ်ပဲ ရှိပါသည်။

မော်လမြိုင်မှ စိတ်ဆိုးနေကြသော နနကို ပစ်ပယ်
 ထားသော ဦးလေးကြိုင်တို့က ကိုနှင်းနွယ်ကို သမီးဖြစ်သူက
 စွန့်ပစ်ခဲ့တာကို ကျေနပ်ကြသည်ထင်၏။ ကျွန်မထံ ငွေ
 သုံးထောင်ပို့လိုက်ပြီး နနတို့သားအမိကို မုန့်ဖိုးဆိုပါသည်။ ကျွန်မ
 ဒေါ်ကြီးထံလွှဲလိုက်ပြီး နနတို့ကို အိမ်မှာနေစေဖို့ စီစဉ်ခိုင်းပါ
 သည်။ ကျွန်မအိမ်ကို ကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်မှာတောင် မပြန်တော့
 ဘဲ ဆေးရုံမှာပဲ အချိန်ကုန်နေပါသည်။ ဆရာများက ကျွန်မ သိပ်
 ကြိုးစားတာပဲလို့ ချီးကျူးကြသည်။ ဆေးကျောင်း ဆေးရုံကလွဲလို့
 ဘာမှစိတ်မဝင်စားသော၊ တွေ့ရခဲသော ကျောင်းသူမျိုးလို့ ဆိုကြ
 သည်။ နောက်ဆုံးနှစ်အောင်ပြီး အလုပ်လုပ်သက် နှစ်နှစ်ရလျှင်
 ရချင်း နိုင်ငံခြားသွားဖို့၊ ရွေးချယ်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲဆိုကြသည်။
 သို့သော် ကျွန်မ မစောင့်ချင်ပါ။ ကျွန်မ ငွေကြေးတတ်နိုင်သည်မှာ
 အလွန်ကံကောင်းသည်ပင်။ အောင်အောင်ချင်း တစ်ရက်ပင်
 အပိုမနေဘဲ တောက်လျှောက် ကျောင်းဆက်သွားဖို့ အင်္ဂလန်သို့
 စာရေးလျှောက်လွှားများ တင်ရသည်။ ဆရာရင်းများက
 ထောက်ခံစာ ကောင်းကောင်း ရေးကြသည်။ ကျွန်မ ရွှေတံဆိပ်

ဆုတွေ ရပြန်သည်။ အောင်မြင်သူလို ဆိုကြပြန်သည်။
ဆေးပညာဖြင့် ဘဝမှာ တစ်လမ်းတည်း သွားတော့မည့်သူပင်တဲ့။

ကျွန်မကလည်း အမ်အာစီပီကို နှစ်နှစ်အတွင်း
ဖြေမယ်၊ ပြီးတော့ အမ်အာစီဆိုက်ဆိုတဲ့ စိတ်ရောဂါပညာ
ပါရဂူဘွဲ့အတွက် သုံးနှစ်၊ ဘွဲ့ရပြီး အင်္ဂလန်မှာ ဆက်အလုပ်
လုပ်ရမှာက သုံးလေးနှစ်။

ဒေါ်ကြီးသာမရှိရင် မြန်မာပြည် ပြန်ဖြစ်မယ်တောင်
မထင်တော့။ ကျွန်မကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်လာသည့်
ဒေါ်ကြီးကို မသေခင် ပြန်လည်ပြုစုရမည်။ ဒေါ်ကြီးက ဆီးချို
ရောဂါဖြစ်ပြီတဲ့။ သူကိုယ်တိုင်က ဆရာဝန်ဆိုတော့ အသက်
ရှည်ရှည် နေနေရသည်။

သည်လိုနှင့်ပင် အချိန်များ လျင်မြန်စွာကုန်သွားပြီး
ကျွန်မ ဆရာဝန်မကြီးအဖြစ် မြန်မာပြည်ပြန်ခဲ့တော့ ၁၉၆၁ ခုနှစ်။
နုနုတို့ အိမ်အောက်မှာနေလည်း တစ်လတစ်ခါတောင် စကား

ထိုင်မပြောမိကြ။ ကျွန်မက ဆေးရုံမှာအချိန်ကုန်ပြီး ဆေးရုံက အိပ်ခန်းတစ်ခုတောင် ယူထားလိုက်သေး၏။

ကိုနှင်းနွယ် ပန်းချီပြပွဲတွေလုပ်တာ ကြားရ၏။ အများအားဖြင့် မွန္တလေးမှာချည်းဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်ကိုလာ သည်ဆိုလည်း ကျွန်မကို သူရှာဖွေသလားမသိ၊ ကျွန်မက သူ့ကို ရှာဖွေဖို့ စိတ်ကူးပေါက်လည်း ဘာမှမလုပ်ဖြစ်။ သူ့နာမည်ကို နန နာမည်နဲ့ ကျွန်မ ခွဲပစ်လို့မရ။

မဝိုင်းသမီး လက်ထပ်ပွဲမှာ သူနှင့်ကျွန်မ ပြန်တွေ့ သည်မှာတော့ ကံကြမ္မာသက်သက်မဟုတ်။

သူနှင့်ပြန်တွေ့ပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် ထပ်တွေ့ကြ တာလည်း ကံကြမ္မာသက်သက်မဟုတ်။

ကိုနှင်းနွယ် လှုပ်ရှားလာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဒီတော့ ကျွန်မကလည်း အသက်ရှင်လှုပ်ရှားနေသူ ဖြစ်သည်။

အင်လျားလိပ်ဟိုတယ်ကစပြီး အင်းလျားလိပ်
 ဟိုတယ်မှာ ပြန်ဆုံတွေ့ကြပြန်တာလည်း ကံကြမ္မာသက်သက်
 မဟုတ်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးသဘောတူ ဖန်တီးချက်ပဲ။ ကျွန်မ
 တို့နှစ်ယောက်လုံး တာဝန်ရှိသည်။ တာဝန်ယူသည်။

ကျွန်မပြောသော နနပုံပြင်ကို နားထောင်ပြီး ဆုံး
 သွားတော့ သူ အံ့အားသင့်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သလောက်၊
 သူအံ့အားမသင့်။ သူ ဘယ်လောက် ငယ်ရွယ်နံ့အခဲ့သည် ဖြစ်စေ
 ဘယ်လောက် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး သူ့ရဲ့ နနပုံပြင်ကို လှပအောင်
 ခြယ်လိုသည်ဖြစ်စေ နနနှင့် အတူနေ နီးစပ်လိုက်ခြင်းက သူ့ကို
 သိမြင်စေလိမ့်မည်။

သူ တစ်ခုပဲပြောသည်မှာ "ကျွန်တော့်ထက် ငါးနှစ်
 ကြီးတာ အခုမှ သိရတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ထက်
 တစ်နှစ်လောက်ငယ်သူကလေးဆိုပြီး သည်းခံခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်

ကလေးမဟုတ်ပါဘူး၊ ကလေးကို လှည့်ဖျားကစားခံရသလိုတော့ ခံစားရတယ်”

ထို့နောက် ကျွန်မတို့ ငယ်တုန်းကလိုပဲ ဆွေးနွေး စရာတွေ ရှာဖွေတွေ့တတ်သည်။

လူသတ္တဝါတချို့ရဲ့ ဆိုးသွမ်းညံ့ဖျင်း ကြမ်းတမ်း ခြင်းဟာ ရူးသွပ်တဲ့ရောဂါလေလား၊ မသမာ ယုတ်မာမှု သက်သက်လေလား။

“လူတစ်ယောက်ဟာ အကောင်းနဲ့အဆိုးကို ခွဲခြား တတ်တဲ့ အခြေအနေမှာရှိရင် လူသတ်မှုအတွက်၊ မုဒိမ်းမှု အတွက် တာဝန်ရှိသူဖြစ်ရမယ်” လို့ သူထင်သည်။

“ကျွန်တော် ဘုရားတရား ကြည်ညိုလိုက်စားသူ မဟုတ်သော်လည်း ငါးပါးသီလမှာတော့ ယုံကြည်တယ်၊ ဒီလိုပြောလို့ အေးက ရယ်ချင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါးပါး သီလက လူ့ဘဝမှာ ဘယ်လိုအရင်းခံ ထိန်းသိမ်းချုပ်တည်းမှုမျိုးနဲ့

နေသင့်တယ်လို့ အကျဉ်းရုံးပြီး ပြောပြထားတာပဲ” လို့ သူဆိုသည်။

“အေးရဲ့ စိတ်ရောဂါပညာသမားအဖြစ်နဲ့ကတော့ စိတ်နဲ့သီလ မလုံခြုံနိုင်တောင် ကိုယ်နဲ့ လုံခြုံရမယ်ပေါ့၊ တစ်မျိုးပြောရရင် စိတ်တွင်းက ဘယ်လောက်ပြစ်မှားမိလည်း လက်မပါရင် ပြီးနိုင်တယ်၊ လက်ခံနိုင်တယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာတရား လောက် မကျဉ်းကျပ်ဘူး” ဟု ကျွန်မက ပြောသည်။

“ပြီးတော့ တချို့စိတ်ရောဂါ ဆရာဝန်တွေက လူသတ်မှု၊ မုဒိမ်းမှုစတဲ့ မသမာမှုတွေဟာ ရူးသွပ်ခြင်းလို့ ယုံကြည်ကြတယ်၊ တစ်ခါတုန်းက သေသွားတဲ့လူသတ်သမား ထောင်သားတွေရဲ့ ဦးနှောက်တွေကို သုံးထောင်လောက် ထင်တယ်၊ ခွဲစိတ်စစ်ဆေး၊ သုတေသနလုပ်ကြည့်တော့ အထဲမှာ ကင်ဆာလုံးတွေတွေ့တာ အများကြီးလို့ဆိုတယ်”

သူက “မသမာတဲ့လူတိုင်းရဲ့ ဦးနှောက်မှာ ကင်ဆာ ဖြစ်နေတယ်လို့တော့ ရာခိုင်နှုန်းအပြည့် မဆိုနိုင်ဘူးမဟုတ်လား၊

တစ်နည်းပြောရရင် ဦးနှောက်ကင်ဆာရှိတိုင်းလည်း
လူသတ်သမား၊ မုဒိမ်းကောင်မဖြစ်ဘူး”

“သူပြောတာမှန်ပါတယ်၊ စိတ်ရောဂါရှိသူတိုင်းလည်း
ယုတ်မာသူမဟုတ်ဘူး၊ ယုတ်မာသူတိုင်းမှာလည်း စိတ်ရောဂါ
မရှိဘူး”

“ကျွန်တော်က လူဆိုတဲ့သတ္တဝါဟာ သူ့အကြီးကျယ်၊
အထွန်းလင်းဆုံး တိရစ္ဆာန်လောကမှာ အမြင့်ဆုံးဖြစ်တဲ့
ဦးနှောက်ကြောင့် ပိုပြီးပဲ တာဝန်ကြီးတယ်ထင်ပါတယ်၊ ပိုပြီး
တာဝန်ယူရမယ် ထင်ပါတယ်”

ကျွန်မက သဘောတူပါသည်။ သို့သော် ကြောင်လေး
ပက်ပီကို သတိရပြီး “တိရစ္ဆာန်ဆိုပြီး သူတို့ကိုတော့
အထင်မသေးနဲ့နော်၊ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ လူ့ထက်မြင့်မြတ်
နိုင်တဲ့အချက်တွေရှိတယ်၊ သူတို့နဲ့ တကယ်ရင်းနှီး ဆက်ဆံ
တတ်ရင် သူတို့မှာ လူတွေဦးညွှတ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ
ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ မြင်နိုင်လိမ့်မယ်”

“အေးရဲ့ ပက်ပီလေးက သိပ်ချွဲတာ” လို့ သူက ကျွန်မစိတ်ကို ဖတ်မိသလို ရယ်ပြုံးဆဲ “အေးရဲ့ ပက်ပီလေးက သိပ်ရိုးဖြောင့်တယ်၊ သစ္စာရှိတယ်၊ ချစ်တတ်တယ်၊ အေးအတွက် ဖြစ်နိုင်ရင် လိုအပ်ရင် အသက်သေခံမယ့်ပုံပဲ” လို့ ယုံယုံကြည်ကြည် ပြောမိသည်။

“အင်္ဂလန်မှာတုန်းက အေးရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က တိရစ္ဆာန်ကုဆရာဝန်၊ သူနှင့်ခဏခဏ လိုက်သွားပြီး တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ ဆက်ဆံခွင့်ရခဲ့တယ်၊ အေး တိရစ္ဆာန်တွေ အကြောင်း စာဖတ်၊ ရုပ်ရှင်တွေကြည့်တယ်၊ လူတွေကို မသမာမှု လုပ်တတ်တယ်ဆိုပြီး ငြီးငွေ့တဲ့အခါ တိရစ္ဆာန်ကုဆရာဝန်ပဲ ဖြစ်ချင်တော့တယ်”

“ဟုတ်လား. . . အေး” လို့ သူက စိတ်ဝင်စားလာ သည်။

“သူသိတယ်မဟုတ်လား၊ မြေခွေးတွေ အုပ်နဲ့ချီပြီး အစာရှာတတ်တာ၊ မျောက်တွေ မိသားစုစနစ်နဲ့ အချင်းချင်း

စောင့်ရှောက်တတ်ကြတာ၊ ဆင်မ သားမွေးရင် အဒေါ် ဆင်မတစ်ကောင် ရောက်လာပြီး ကလေးကို ကူညီစောင့်ရှောက်တာ၊ ငှက်မျိုးပေါင်းများစွာဟာ သေအထိ အဖိုအမ တစ်စုံတည်း သစ္စာရှိရှိစုံဖက်ပြီး နေတတ်ကြတယ်။ မိခင် ရောဖခင်ပါ ဥမဥခင် အိမ်အတူဆောက်ကြ၊ သားငယ်ကို အစာရှာကျွေးကြ၊ အပျံသင်ပေးကြနဲ့ လူတွေထက် မြင့်မြတ်နိုင်ပါတယ်”

ကိုနှင်းနွယ်က မရွှင်ပျနိုင်ဘဲ “ကျွန်တော့်ကို တိုက်ရိုက်တိုက်ခိုက်လိုက်တာလား အေးရယ်” လို့မေးတော့-

“ဒီလို မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ တိုက်ခိုက်ချင်စိတ် မရှိပါဘူး”

“ကျွန်တော့်မှာ ပန်းချီဆွဲရမှဖြစ်မယ်၊ နေပျော်သော ပျော်မယ်ဆိုတဲ့ရောဂါရှိတာ အေး သိတာပဲ၊ စကားတစ်ခုကလည်း မကိုခင်မှ ဥကိုခင်တယ်တဲ့၊ ကျွန်တော် သားကိုမွေးခွင့် အတူကြာကြာနေခွင့်လည်း မရခဲ့ဘူး”

ကျွန်မက ခဏတွေဝေပြီး “သူချစ်တော့ ချစ်တတ်သူပဲ၊ အေးနဲ့လည်း အတူနေခွင့်မရတာ အကြာကြီးပဲ၊ အေးကိုတော့ သူ လိုက်ရှာတယ်”

“အို အဲဒါက တခြားစီပဲ၊ ဒါပဲပြောတတ်တယ်၊ မဖြေရှင်းတတ်ဘူး၊ ဒီအချစ်ဆိုတဲ့ ကြီးမားခမ်းနားလှတဲ့၊ ထူးခြားဆန်းကြယ်လှတဲ့ တွယ်ငြိမှုလို့ ဆိုရမလား၊ အဲဒီ ကိစ္စက အဖြေမရှိတဲ့ မေးခွန်းပဲ၊ အေး ပြောတဲ့ တစ်စုံတည်းတွဲဖက်ပြီး သစ္စာရှိရှိ သေအထိပေါင်းကြတဲ့ ဝန်ပိုငှက်၊ သိန်းငှက်တွေကပဲ ဖြေနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်မက စောင့်နေဆဲ သူကပြောသည်မှာ “အေး မယုံဘူးလား၊ မပျော်ဘူးလား၊ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအချစ်ကို ကြံကြံကြံရတာ”

“သူသိသားနဲ့” လို့ပြောတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း အရင်တစ်ခါကလိုပင် “သူငယ်ချင်းကောင်းပီပီ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ” လို့ သူက စတတ်သည်။

“အေး သတိရသေးလား၊ ကျွန်တော် တစ်ခါကစပ်
ထားတဲ့ကဗျာ အေးကို ရွတ်ပြတာ”

“သူကဗျာတွေ သိပ်ရွတ်တာပဲ၊ ဘယ်ကဗျာလဲ”

“**မောင်အလာ**” လို့ သူက လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ်
ဆိုလိုက်သည်။

“မောင်အလာ

သဏ္ဍာညောင်ဦး၊ နှင်းဆီဖူးလည်း

ပွင့်မြူးလှစ်သစ်၊ ဖြောင့်ဖြူးချစ်နဲ့

မူးယစ်ရနံ့၊ ခန်းလုံးပျံ့တော့

မရွံ့တော့ပြီ၊ လွတ်ခဲ့ပြီပင်

နှောင်ချည်သစ်ဖန်၊ တွယ်ငြိပြန်သည်” ဆိုတာ။

ကျွန်မက “မှတ်မိတယ်၊ အမြဲမေးမိနေတာက
နှောင်ချည်နဲ့ တွယ်ငြိနေတယ်ဆိုပြီး ဘာကိုမရွံ့တာ လွတ်ခဲ့
တာလဲ”

“ကျွန်တော်က အဲဒီကဗျာ စပ်တဲ့လူဆိုတော့ နားလည်ပြီးသားပေါ့။ အေးက မေးမလားလို့ အကြာကြီး စောင့်ခဲ့ရတယ်။ ခုမှမေးတယ်။ အေးက ကျွန်တော့် နှင်းဆီဖူးပဲ။ မရွံ့တော့တာ။ လွတ်ခဲ့ချင်တာကတော့ ကျွန်တော်တို့ အကျိုးမရှိ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိ အလကား၊ ထိန်းချုပ်ထားတာတွေပဲ”

သူက သွေးဆောင်လာသည်။ အေးကို ပွေ့ဖက် ရင်းနှီးလာသည်။ ကျွန်မတို့ နမ်းရှုပ်ယစ်မှုးလာသည်။ ပြီးတော့ မနောချစ်၊ ကာယအချစ်ကို ရောနှောပြီး အဆုံးစွန် အပြန်အလှန် ပိုင်ဆိုင်ခြင်းကို သက်သေပြုကြပြီး နှင်းနွယ်နဲ့ သင်းအေးကို လူသတ္တဝါနှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအသစ်ကို ဖန်တီးကြသည်။ လုံးဝ တွယ်ငြိခဲ့လေပြီ။ သို့သော် ကျွန်မတို့ သည်လိုပင် ချစ်ခင်စုံမက်ပြီး နားနေအိပ်စက်ကြခြင်းကလွဲ၍ အမြဲတမ်းနိုးကြားပြီး အချိန်တရွေ့ ရွေ့ ကုန်ဆုံးနေသည်ကို သတိရှိနေကြသည်။ ကျွန်မတို့ စကား နှင့်မပြောသော်လည်း စိတ်ချင်းပြောထားတာတွေရှိသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်တွေ့ပြီး အေးချမ်းရပြီဆိုတော့ စိတ်ချလက်ချ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နိုင်ပြီပေါ့” လို့ သူက ဆိုတော့

“ဟုတ်တာပေါ့ နွယ်လေးရယ်” လို့ ကျွန်မက သဘောတူလိုက်ပါသည်။ သူက သဘောကျပြီး ရယ်သေးသည်။

“ကျွန်တော် ကလောကအိမ်ကို ရောင်းဖို့လုပ်ရမယ်”

“သူ ပဲရစ်သွားချင်တယ်ပေါ့”

“မသွားရရင် အသေဖြောင့်မယ်မဟုတ်ဘူး၊ အေး သိတာပဲ”

“အို. . . အေးသိတာပေါ့၊ သူ့ကို ပဲရစ်သွားစေချင်ပါတယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ အေး ပို့ပေးပါ့မယ်လို့”

“အေးက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ” လို့ ကျွန်မက ဖျတ်ခနဲ နမ်းသေးသည်။

“အိမ်ကို မရောင်းပါနဲ့၊ သူ့မေမေ အမွေမဟုတ်လား၊ သူ့တွယ်တာတယ်မဟုတ်လား၊ သူမရှိတုန်း အေး ကြည့်ထားမှာပေါ့”

ကျွန်မရဲ့ လက်သူကြွယ်မှာ သူဝတ်ပေးထားသည့် မြလက်စွပ်ကို အလင်းရောင်မှာ လက်ဖြန့်ခါပြုပြီး တလက်လက် ရွန်းပစေလိုက်သည်။ သူ့မှာ အဖိုးတန်ရတနာ သိမ်းဆည်းထားသည်မှာ သည်တစ်ခုသာ ကျန်တော့သည်တဲ့။ သူ့မေမေကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမဝတ်ခဲ့သော၊ သူ့မြတ်နိုးခဲ့သော လက်စွပ်ပင်။ အသောင်းအသိန်းတန်မည်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ ရှားပါးသော အရည်အသွေးရှိပါသည်။ သူ ကျွန်မကို သူ့အမေရဲ့ ရတနာ ပေးခဲ့ပြီ။

“ကြည့်ပါဦး ဒီလက်စွပ်ကိုဝတ်လိုက်တော့ အေး ဘယ်လောက် ချမ်းသာနေပြီလဲ သူ့သိပြီပေါ့” လို့ ကျွန်မက သူနားလည်စေလိုက်ပါသည်။ သူ့အတွက် ပဲရစ်သွားဖို့ လေယာဉ်ပျံလက်မှတ်၊ ပဲရစ်မှာနေနိုင်ဖို့ ချက်လက်မှတ် ကျွန်မ ပေးမည်ကို သူ ငြင်းခွင့်မရှိနိုင်တော့။ အေး ချမ်းသာနေပြီး၊ သူဆင်းရဲနေမယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။ မဖြစ်ကောင်း။ သူ ချမ်းသာနေပြီး အေး ဆင်းရဲနေမယ်ဆိုတာကော ဖြစ်နိုင်ကောင်း သလားလို့မေးတော့ အေးသူ့ကို အမြဲနိုင်ခဲ့တာပဲတဲ့။

“အေးလည်း လန်ဒန်ရောက်တဲ့အခါ သူ့ဆီရောက်
လာဦးမှာပဲ၊ ပဲရစ်နဲ့ နီးနီးလေးပဲ”

သူက ဘာမှမပြောသည်ကို ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်ပါသည်။

“သူ့ကို လာမနှောင့်ယှက်ပါဘူး၊ သူ့ကို တစ်
ယောက်တည်း သုံးနှစ်လောက် ပစ်ထားလိုက်ဦးမယ်၊
အဲဒီနောက်မှာတော့ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်၊ တစ်ခါနှစ်ခါ လာ
လည်မယ်၊ ဟင်” လို့ စီစဉ်သည်ကို သူ လက်ခံပါသည်။
ကျွန်မလည်း ဆေးရုံပြန်မည်လို့ သတိရသည်။

ကျွန်မတို့ ဒီလိုစခဲ့သောဘဝသည် သေတော့မှပဲ
ပြီးဆုံးလိမ့်မယ် ထင်ပါ၏။

“ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေနေ၊ ဘာလုပ်နေနေ၊
ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ဆုံကြုံကြိုက်သည်ဖြစ်စေ အေးတစ်ယောက်ပဲ
ကျွန်တော် ပြန်လာရမယ့်သူ ဖြစ်ပါတယ်၊ အေး စောင့်
သည်ဖြစ်စေ၊ မစောင့်သည်ဖြစ်စေ တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်
လာခဲ့ ရောက်ခဲ့မှာပဲ၊ သိပ်မကြာနိုင်ပါဘူး”

ဒါကတော့ ကိုနှင်းနွယ်ရဲ့ နောက်ဆုံးစကား၊
 ကတိပေးလေ့မရှိသောသူရဲ့ ကတိ၊ ကျွန်မက ဘာကတိမှ
 မပေးပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ကြားမှာ ဘာကတိမှ ရှိဖို့မလိုပါ။

ကြည်အေး